

Giới thiệu Nữ Pháo Hôi Chính Phục Mỹ Nam

Chu Ngữ Ngữ _ Cô là một cô gái hai mươi sáu tuổi đến từ thế giới ngôn tình hiện đại. Cá tính bình thường, hơi lười biếng, hơi ham ngủ, hơi ăn nhiều một chút. Cô tự nhận mình là người ăn ở vô cùng nhân đức nhưng... Một ngày tỉnh dậy, cô phát hiện ra mình đã xuyên không. Không những vậy còn xuyên đúng trào lưu xuyên sách nữ phụ trong một bộ truyện nữ phụ cô vừa đọc qua.

Không phải nói xuyên không nữ phụ thường xuyên được vào vai nữ chính chống lại nữ phụ bàn tay vàng sao? Vì cái gì cô xuyên nữ phụ nhưng lại xuyên vào nhân vật nữ pháo hôi qua đường chỉ xuất hiện trong vài dòng của chương một rồi biến mất đây?

Đã vậy cô còn được gặp nữ phụ chân chính xuyên không. Quan trọng nhất là truyện diễn ra hoàn toàn không giống nguyên tác mà cô đã từng đọc...

Rồi đây Chu Ngữ Ngữ còn phải dở khóc dở cười với nợ đào hoa nữ pháo hôi để lại, đóng dấu thêm một chuyện tình giả incerst với người anh không hề có chung huyết thống... tạo nên một trang tình sử bi thương thống thiết, mị thị sinh hương... Mời các bạn cùng theo dõi truyện Nữ Pháo Hôi Chính Phục Mỹ Nam của tác giả Chu Chu Ngữ Ngữ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chính Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên Không...

"Dương Dương, con đã dậy chưa vậy? Dương Dương..."

Mẹ Dương đứng trước cửa phòng gỗ cửa. Giương mặt nhu hòa nhẹ giọng đánh thức người trong phòng.

Nhưng, điều đó hẳn không ảnh hưởng đến người nào vẫn ngủ say trên giường. Từ đầu đến cuối chưa hề động dậy một mảy may.

Mẹ Dương đứng ngoài cửa chờ hồi lâu vẫn chưa có câu đáp lại cũng nhận ra có điểm không ổn. Bà hơi nhíu mày, thuận tay đẩy nhẹ cánh cửa, lê dép bước vào trong phòng.

"Dương Dương, không dậy sao? Hôm nay còn phải đến trường. Kì quái, bình thường không phải rất dễ tỉnh sao?"

Mẹ Dương ngồi xuống giường, kéo tấm chăn dày che trên đầu người trên giường, lay nhẹ một cái, dịu dàng gọi.

"Dương Dương..."

"Chu Lăng, đừng làm ồn. Cứ để bữa sáng trên bàn, chị dậy sẽ ăn..."

Chu Ngữ Ngữ mơ màng rầm rì nói một tiếng. Song lại quay người kéo chăn lên đầu tiếp tục ngủ ngon.

"Chu Lăng? Là ai vậy? Dương Dương, đừng ngủ, hôm nay phải đến trường..."

Mẹ Dương không hiểu nhăn mi, lực tay vẫn không giảm lay lay con heo lười trên giường tỉnh dậy.

"Dương Dương cái gì, Chu Lăng chết... A, Chu Lăng không phải hôm qua đã đi công tác rồi sao?"

Chu Ngữ Ngữ rút cuộc phát hiện có điểm không đúng, lật người bật dậy. Cô mở to mắt nhìn vị phu nhân lạ mặt ngồi bên cạnh giường, mặt ngệt ra.

"Phu nhân, bác là ai vậy?"

"Mẹ biết con không nhận mẹ, nhưng không cần giả vờ như vậy đâu. Đã tỉnh liền đi đánh răng rồi xuống ăn sáng. Tối mai ba con sẽ về, đừng khiến ông ấy bực mình..."

"Ồ, Ồ, bác... Bác ơi..."

Chu Ngữ Ngữ cực kì hoảng hốt gọi vị phu nhân lạ mặt nhưng đáp lại cô chỉ là tiếng đóng cửa thật nhẹ cùng tiếng dép lệt xệt đi xa.

Mẹ ư? Không thể nào, mẹ cô không phải đã mất lâu lắm rồi sao? Hơn nữa mẹ cũng không đẹp như vị phu nhân vừa rồi đâu.

Chu Ngữ Ngữ nhớ đến mẹ mình lại so sánh với vị phu nhân vừa rồi, dĩ nhiên khác nhau một trời một vực. Minh chắc là đang mơ rồi, dạo này càng ngày càng mơ thấy nhiều giấc mơ kì quái, chẳng lẽ đã đọc quá nhiều tiểu thuyết sao?

Aiz, từ nay nhất định ít đọc lại một chút mới tốt!

Chu Ngữ Ngữ ngả người xuống giường, cái miệng nhỏ nhắn chu lên huýt sáo hai tiếng, thuận tiện đếm thời gian.

1...2...3...4....189....2063.... ...

Hơ hơ, sao giấc mơ này lại dài như vậy nhỉ? Chu Ngữ Ngữ sần nảo véo lên tay một cái... Ai ui, sao có thể đau như vậy?

Chu Ngữ Ngữ từ trên giường bật dậy, vừa hít hà vừa xoa cánh tay đã muốn bầm tím một mảng. Càng nghĩ lại càng thấy không đúng, nếu là mơ làm sao có thể cảm thấy đau được chứ?

Nhưng nếu không phải mơ thì chẳng lẽ lại là sự thật sao?

A, không thể nào!

Chu Ngữ Ngữ chạy vội vào nhà vệ sinh, đứng trước tấm gương hít thở vài hơi rồi mới cẩn thận ngẩng đầu lên.

Cái đồng gì thế này?

Tóc rối bù xù như tổ quạ, mascara đen thui đen thui từ lông mi chảy xuống hai má đã khô dính chặt vào da nhìn không ra được dung nhan. Môi son đỏ choét không nhận ra đường nét đã vậy còn lem luốc thành vệt dài kéo tận xuống mang tai.

Còn có má hồng này, viền mắt báy sắc cầu vồng, chân mày kẻ chì vắn vẹo này...

Cái này cũng gọi là người nữa sao?

Chu Ngữ Ngữ run rẩy tay chân rửa mặt thật sạch sẽ. Cô chợt nghĩ tới vẻ mặt bình thản cùng đôi mắt bao dung của vị phu nhân kia không khỏi rung mình một cái.

Phu nhân à, sức chịu đựng của người thật là ưu việt!

Chu Ngữ Ngữ rửa mặt xong xuôi. Lần này càng phát ra cẩn thận xem xét gương mặt của mình. Cầu mong là gương mặt của mình, gương mặt của mình, gương mặt của mình đi!

Không phải... Không phải mình...

Không phải mơ cũng không phải mình, như vậy là... Xuyên không rồi?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chuyện Gì Đang Xảy Ra??

Chu Ngữ Ngữ bị phát hiện đột biến dọa cho ngây ngây ngốc ngốc. Cô ngồi thừ ra trên giường, mắt mở to như một hòn bi ve. (Cũng có thể nghĩ là cá chết, mọi người biết đấy, cá chết ấy à, mắt to cực ^^)

Làm sao bây giờ? Đạo này tiểu thuyết vẫn thường thịnh hành trào lưu xuyên không đấy. Nó viết trong tiểu thuyết thì nghe hay cực nhưng nếu cho cô tự thân trải nghiệm cô là tuyệt đối không muốn đâu. Vì cái gì sự kiện so với trùng số độc đắc còn muôn khó khăn hơn lại có thể rơi xuống đầu cô được?

Không phải cuốn tiểu thuyết nào cũng đập đầu mới xuyên không sao. Cô rõ ràng là đang ngủ rất ngon nha. Lẽ nào cô ngủ say quá nên mới chết luôn trên giường?

Ông trời ơi, con không phải chỉ hơi lười một chút, hay bất nạt em trai một chút, ngủ nhiều một chút, ăn tham một chút thôi mà. Tại sao người có thể không nói tiếng nào liền đem con xuyên không? Đãi ngộ cao thế này làm sao có thể quăng xuống người ăn ở nhân đức như con a...

Đây chính là người xui xẻo quả nhiên uống cũng dính răng đúng không?

Chu Ngữ Ngữ mơ mơ hồ hồ xuyên không, sau lại mơ mơ hồ hồ đi xuống phòng ăn, rồi lại mơ mơ hồ hồ ngồi xe đi đến trường, cuối cùng là mơ mơ hồ hồ xuống xe, mơ mơ hồ hồ đi vào trường. Toàn bộ quá trình đều bị cô gói gọn trong mấy chữ mơ mơ hồ hồ trải qua. Nói chung, cô vẫn là chưa thể nào chấp nhận chuyện tình xuyên không oanh oanh liệt liệt này.

Cô còn chưa ăn sinh nhật hai mươi sáu tuổi đâu. Lần này Chu Lăng đã hứa mua siêu xe cho cô, mua nhẫn kim cương to bằng trứng bồ câu cho cô nữa

mà. Xuyên không rồi chẳng lẽ cái gì cũng không có? Ít ra phải để cô ăn sinh nhật, lái thử siêu xe, đeo thử nhẫn rồi mới xuyên không phải tốt lắm sao?

Cô thật sự là vô cùng đáng thương mà ...

"Kia không phải là Xú Xú sao? "

"Ừm, đúng như vậy! Cô vẫn còn mặt mũi để đến trường à? "

"Ừ ha, cô ta còn có thể đến trường? Tôi tưởng hôm qua bị Tử Thần từ chối đã làm cô ta xấu mặt không dám gặp người rồi chứ! "

"Không phải gọi là Xú Xú sao? Ngốc ngốc, người ngốc căn bản là không biết mặt mặt!!! "

"Cũng đúng ha! "

Chu Ngữ Ngữ rút cuộc cũng bị tiếng bàn luận vang lên ở bên tai làm cho hồi thần. Cô dừng bước lại, quay đầu nhìn nhóm người nói như muỗi vo ve ở bên tai.

Họ đang nói về ai vậy? Xú Xú? Tên gì mà xấu muốn chết!

Chu Ngữ Ngữ quay đầu nhìn quanh, nương theo ánh mắt của mọi người tìm người tên Xú Xú gì đó. Cô quả thật rất lười, nhưng thích nhất là hóng chuyện bát quái đó. Xuyên không thì xuyên không, thói quen tuyệt đối không thể bỏ.

Ừm, người tên Xú Xú gì đó ở đâu nhỉ? Tại sao không thấy? Không phải vừa mới nói cô ta đến đây sao? Aiz aiz, tại sao đến khi cô muốn nhìn lại không thấy? Chẳng lẽ không còn mặt mũi bỏ chạy rồi? Thật đáng thương mà!

"Dương Dương! "

"... " Chu Ngữ Ngữ tiếp tục tìm kiếm

"Dương Dương? Cô bị gọi Xú Xú đã quen rồi sao? Gọi bằng tên lại không trả lời? "

Một bàn tay đập lên vai của Chu Ngữ Ngữ khiến cô giật mình quay đầu lại. Đứng trước mặt cô là một thiếu niên vô cùng tuấn tú. Cậu ta mặc một bộ quần áo thể thao làm nổi bật thân hình cao ráo rắn rỏi, trên tay vẫn còn ôm một quả bóng rổ. Mồ hôi từ trên trán lăn xuống gò má màu mạch nha láng nịnh.

A, thật đẹp trai quá! Tuy nhỏ hơn mình nhiều tuổi nhưng ngắm cũng rất đã mắt nha!

"Ánh mắt của cô là ánh mắt gì vậy? Kinh khủng quá! Đừng có nói bị Tử Thần từ chối liền chuyển sang yêu tôi nha ! "

Thiếu niên giống như bị hoảng sợ lùi lại mấy bước, quay đầu tự lẩm bầm.

"Tôi biết tôi quả thật rất đẹp trai. Nhưng cô đừng thích tôi. Tôi không thích cô đâu! Biết chưa? Xú Xú! "

Chu Ngữ Ngữ co giật khỏe môi, trên trán lập tức chảy xuống ba vạch đen, khinh thường liếc mắt một cái.

Bé trai à, tuy bé có dễ nhìn một chút nhưng chị đây không hứng thú với ấu dâm đâu nhé. Nhưng mà hồi nãy cậu ta gọi mình là gì nhỉ?

Xú Xú? Mình chính là Xú Xú... Thiên!

"Bé... Ừm, bạn học à, bạn vừa gọi tôi là... Xú Xú..."

"Ban đầu tôi gọi Dương Dương cô không có nghe, tôi đành phải gọi Xú Xú thôi. Cô dù sao cũng nghe quen tên đó hơn. Đúng không?"

Thiếu niên nghe Chu Ngữ Ngữ hỏi lập tức quăng về phòng bị sang một bên chung ra khuôn mặt ngả ngon gọi đồn. Sau lại hơi có điều suy nghĩ sẫm soi gương mặt của cô, về mặt lại biến thành trầm tư.

"Kì quặc, sao hôm nay cô không để đầu tổ quạ, đeo đít chai dây cộm nữa nhỉ. Nhìn gọn gàng sạch sẽ có chút không giống Xú Xú nữa... Ừm, mặc dù thanh tú hơn xưa một chút nhưng đầu óc vẫn ngốc nghếch giống ngày nào..."

Chu Ngữ Ngữ nhìn thiếu niên cười hắc hắc trước mặt, mắt đã muốn trợn trắng. Bé trai à, đã kích người khác là một thói quen rất xấu đó!

"Này, cô đang khinh thường tôi đấy à? Cô không phải thích anh họ Lăng Tử Thần của tôi hay sao? Nói cho cô biết, trước hết phải lấy lòng tôi đi, tôi tốt bụng có thể nói vài lời hay..."

"Cậu tên gì? "

"Lăng Hạo Hiên... O, cô không biết tên của tôi à? "

Lăng Hạo Hiên nghe Chu Ngữ Ngữ hỏi, theo bản năng liền trả lời. Sau lại nhảy dựng lên há hốc miệng nhìn cô.

Chu Ngữ Ngữ không có kiên nhẫn nghe Lăng Hạo Hiên nói chuyện, vung tay lên cắt ngang lời nói của cậu.

"Tốt lắm! Bạn học Lăng! Vấn đề không phải là tôi có biết tên cậu hay không. Quan trọng là cậu nói tôi thích người tên Lăng... Ừm, Lăng Tử Thần gì đó đúng không? Xem ra trước đây gây tiếng vang không nhỏ. Nhưng là, bạn học Lăng, nhờ bạn nói với anh ta, trước đây nếu có làm phiền anh ta tôi thật có lỗi, chỉ có điều tất cả chỉ là hiểu lầm nhé, tôi hoàn toàn không thể nào thích anh ta đâu. Nói anh ta cứ yên tâm, Chu... Không phải, Dương Dương này tuyệt đối không tiếp tục làm phiền anh ta. Anh ta có thể yên tâm, vậy nhé. Bye bye..."

Chu Ngữ Ngữ nói không ngừng nghỉ, càng không có cho Lăng Hạo Hiên cơ hội đáp lời. Xoay người là oai oai hùng hùng bỏ đi.

Hừ, nghĩ muốn xem thường Chu Ngữ Ngữ này? Xin lỗi, tôi tuyệt đối không phải quả hồng mềm đâu!

Khoan đã? Lăng Hạo Hiên, Lăng Tử Thần, còn có mình... Dương Dương... Đây không phải là tên nhân vật trong tiểu thuyết mình vừa mới đọc sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hóa Ra Mình Là Nữ Pháo Hôi...

Lăng Hạo Hiên, Lăng Tử Thần, còn có mình... Dương Dương... Tại sao càng đọc càng thấy quen vậy nhỉ?

Đó... Đó không phải là hệ thống nhân vật trong cuốn tiểu thuyết mình vừa đọc qua hay sao?

Ể Ể, cái này không vui đâu à nha!

Mà khoan đã, vừa rồi nghe bọn họ gọi cái gì? Xú Xú? Đây đúng là biệt danh của pháo hôi Dương cơ mà? Còn có cái gì, mình... A, vậy, là cái cô Dương Dương kia bị Lăng Tử Thần từ chối ư? Cái tên Lăng Tử Thần này đúng là tên nam chính mà...

Dương Dương thích Lăng Tử Thần...

Dương Dương biến mất...

Còn mình... Xuyên?

Dựa vào! Chết vì lạm dụng tài nguyên trang điểm à?

Chu Ngữ Ngữ nghĩ đến gương mặt mà sáng nay cô nhìn thấy không khỏi rung mình một cái. Càng nghĩ càng thấy mình suy nghĩ đúng lắm.

Mô phật! Tha lỗi cho tôi. Ban đầu tôi còn nghĩ cô muốn đầu độc nhân loại không nghĩ tới cô đã ngấm củ tỏi vì cái này. Tôi nhất định đốt cho cô ba nén hương trầm. Yên tâm a, hương quả của cô tuyệt đối không vườn không nhà trống đâu!

(Ngữ Ngữ: Nữ chính, chị thật là nhân hậu. Chị thật sự là nữ chính của em sao? Phân tích... Ừm, độc đáo quá...)

Chu Ngữ Ngữ vỗ vỗ ngực, vẻ mặt trượng nghĩa thấy chết không sờn chém đinh tiết thiết cam đoan. Ừ, việc này đơn giản, cơ bản là không chết được.

Tuy nói xuyên không cô không quá thoải mái. Nhưng là đã lỡ xuyên rồi cô tất nhiên sẽ không bao giờ bạc đãi chính mình.

A, hình như gia cảnh của cô Dương Dương này cũng không tệ lắm. Như vậy thật tốt! Mình có thể phát huy năng lực trạch nữ đến mức tuyệt đối luôn.

Ấn, ngủ, đọc tiểu thuyết... ha ha, cuộc sống của mình thật là sung sướng.

Chu Lăng, người không phải chê chị người phiền sao? Bây giờ người không có ta rồi người có nhớ ta chưa? Hơ hơ, cơ mà nhớ thì thế nào, chị người quyết tâm không về đây...

Ri... Ri... Ri... Ri...

Ể, điện thoại reo?

Chu Ngữ Ngữ lần tay vào túi áo khoác rút ra điện thoại, hòa nhã nói vào ống nghe.

"Hello? Xin hỏi ai gọi đó?"

" " Trầm mặc.

" Hello? Hello? "

Sao im lặng vậy? Tại điếc sao, không nghe mình trả lời?

" Thím à, người là ai vậy? Đừng nói thím ái mộ con, gọi chỉ để nghe giọng nói ngọt ngào của con nha. Ôi, thím không nói con cũng xót tiền cho thím quá. Nhưng mà thím đã ái mộ con đến mức này thì con cho phép thím tiếp tục ái mộ con đó..."

" Cô đừng có trơ trên quá!" Giọng đàn ông?

Ách, không phải tại điếc sao? Đã lỡ, đâm lao theo lao đi. Thật xin lỗi thúc thúc bên đó...

" Thím à, thím có ái mộ con cũng để sau nhé... Giờ con phải vào lớp... bye bye thím..."

Chu Ngữ Ngữ nhanh tay cúp điện thoại, hắc hắc cười hai tiếng. Nói tôi trơ trên hả? Tôi không làm gì thì thấy không xứng đáng với cụm từ này rồi.

Đây gọi là đẳng cấp giết người không đền mạng nè! Ui chu choa, điện thoại đẹp quá. Còn muốn đẹp hơn iPhone ở hiện đại nữa... Minh bây giờ là người giàu có a!

Ừm, thôi, đi vào lớp. Nhưng lớp ở đâu nhỉ? Không sao? Điện thoại vạn năng, nhân loại sinh ra bản đồ đâu phải để trưng, đương nhiên là có thể nhìn đường rồi... Là là là...

~~*~*

" Anh họ, Dương nói cái gì vậy? Anh mừng cô ta trơ trên, lẽ nào cô ta lại tỏ tình với anh sao?"

Lăng Hạo Hiên chụp hai tay lên bàn nhìn vào màn hình cuộc gọi đã kết thúc của Lăng Từ Thần. Đôi mắt cùng nụ cười tất cả đều lộ ra một tia giảo hoạt.

Nói làm sao nhỉ? Cậu cảm thấy Dương Dương nhất định sẽ không làm phiền anh họ nữa. Nhưng về mặt thối hoắc của anh họ vừa rồi là sao? Lẽ nào cô đã làm anh ta tức chết, thú vị quá!

" Anh, nói cho em biết cô ta nói gì đi, về mặt anh thối hoắc như vậy chắc đã nói gì rất kinh khủng sao?"

A a a... cậu sắp nhện không được rồi. Tò mò quá!

Lăng Từ Thần nhủ chân mày, bình tĩnh đặt điện thoại xuống đối mặt với Lăng Hạo Hiên đang múa chân múa tay như khi lo chơi, sóng mắt không gọn, nhân nhật nói.

" Về mặt thối hoắc?"

" Ách, không có..."

Lăng Hạo Hiên ho khan một tiếng, đứng đắn thẳng lưng nghiêm trọng lắc lắc đầu. Về mặt muốn có bao nhiêu chân thành liền có bấy nhiêu chân thành.

Về mặt anh đương nhiên không có thay đổi. Nhưng cậu là em họ anh cơ mà. Thông qua tần suất dao động cảm xúc cùng số lần ngón tay gõ vào mặt bàn cho thấy anh họ đang rất khó chịu. Thối quen xấu của anh họ cậu mà không nhận ra thật không đáng mặt hai chữ em họ này.

" Không có việc gì nữa thì ra ngoài đi. Chính trị học của em dạo này không tệ, tôi sẽ nói giáo sư " quan tâm " em nhiều hơn! "

Đặc biệt nhấn mạnh hai chữ...

" Anh họ, không cần, không cần. Anh cứ để giáo viên dạy như bình thường đi. Em làm sao có thể mặt dày nhận đãi ngộ đặc biệt được chứ! Ha ha, vừa rồi em cái gì cũng không thấy..."

Lăng Hạo Hiên nói xong liền dùng tốc độ không kịp bung tai chạy trốn. Nói đùa sao, chính trị cậu khó khăn lắm mới đạt sáu mươi mốt điểm, vừa ngáp ngoài điểm đậu mà thôi. Nếu giáo sư còn " quan tâm " cậu nhất định không còn xác mà về. Nếu như phải thi lại môn này thêm một lần nữa ông nội không đánh gãy chân chó của cậu mới là lạ.

Làm em trai của giáo sư sung sướng lắm sao? No no no! Không tin à, không tin thì nhìn cậu mà coi!

Lăng Từ Thần nhìn Lăng Hạo Hiên đã chạy xa. Anh tháo kính mắt, xoa xoa mi tâm đang nhũn nhũn. Đáy mắt càng trở nên sắc bén lạ thường.

Thím sao? Không làm phiền ư?

Dương Dương, người ta gọi cô là Xú Xú cũng không sai mà. Ngay thơ như vậy, lạt mềm buộc chặt... Phương pháp cũ rích vậy cơ bản là đối với tôi vô tác dụng...

Chương 4: Nữ Phụ Muôn Năm, Mau Đến Ngồi Cùng Bàn Đi.

Chu Ngữ Ngữ dùng tư thế oai hùng nhất đi vào lớp. Cô tự cho mình là ưu nhã, tắt bản đồ, quảng điện thoại vào trong túi.

Ai nói công nghệ thông tin không có cái tiện. Ít nhất rất tiện với phần tử xuyên không như cô nha. Không phải là mù đường thôi sao. Có điện thoại là có thể giải quyết được tất cả.

Ể, sao các bác trong lớp nhìn cô kì quặc như vậy nhỉ? Là mặt cô dính nhọ hay quẹo nhầm lớp ha?

Chu Ngữ Ngữ không tin tưởng liếc nhìn tấm biển đóng đinh trên cửa một cái lại lấy gương ra soi gương mặt của mình.

Hoàn hảo!

Trên cửa vẫn là ban A - LỚP KINH TẾ.

Gương mặt vẫn trắng nõn non mềm, tuy không nói là đẹp nhưng cũng rất thanh tú dễ nhìn.

Hơ hơ, nhưng nếu mọi thứ hoàn hảo thì tại sao họ lại nhìn mình ghê rợn như vậy. Ừm... Giống như đang nhìn sinh vật lạ...

Chu Ngữ Ngữ rõ ràng vẫn đang ngỡ ngàng thì một loạt hoạt động như nước chảy mây trôi của cô vẫn lọt vào trong mắt vẫn khiến nhiều người sợ ngây người. Thậm chí cô còn nghe được một bạn nữ đầu bàn quay đầu nói chuyện với bạn nam ngồi bên dưới.

"Hôm nay cô ta thay đổi rất nhiều nhưng vẫn ngốc như vậy. Không biết phải học bao nhiêu lớp tạo hình mới có thể đem ra một gương mặt tạm gọi là nhìn được như thế đây."

"Ừm, nhìn hành động của cô ta kìa. Quê mùa muốn chết!"

Chu Ngữ Ngữ co giật khóe môi. Cô thề, tai thính không phải là một cái tội. Nhưng tai thính để rồi tận tai nghe người ta nói xấu mình cũng không phải việc dễ chịu gì.

Dựa vào! Năm ba đại học rồi sao vẫn nói nhiều như vậy? Thật không có tố chất sinh viên gì cả!

(Ngữ Ngữ : Chị dám chắc không nằm trong số đó. Chỉ cho quan đốt lửa, không cho phép dân thấp đèn sao? @_@)

Chu Ngữ Ngữ hừ hừ hai tiếng, hết sức bất mãn vì bị người khác đem ra là bia ngắm. Aiz, biết làm sao được. Cô chẳng lẽ có thể hận thân chủ của cơ thể này trước đây quá nổi tiếng hay sao?

Cô nào có ác độc như vậy đâu!

Chu Ngữ Ngữ hít sâu một hơi, đôi mắt to tròn đảo qua một cái lại đảo lại một cái, nhắm ngay được một băng ghế cuối cùng vẫn đang còn trống, hai mắt tỏa ra ánh sáng liên xách giỏ công mông chạy tới.

Hế hế!

Chu Ngữ Ngữ chọn được một vị trí ngồi lí tưởng tỏ ra rất hài lòng. Ghế cuối thật rất phù hợp với cô. Không cần lo lắng bị giáo sư nhắm vào, muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, muốn chơi thì chơi.

Ha ha! Cuộc đời sung sướng thoải mái như thế thì còn gì bằng đây?

Cái này cũng không thể nào trách cô lười được. Kiep trước cô đã tốt nghiệp đại học sau đó mới có thể an tâm sống một đời sống trạch nữ vô sầu vô lo. Tính ra cô cũng là thành phần tri thức của xã hội, nào ai nguyện ý một lần nữa dẫn thân vào con đường này đâu.

Đáng lí ra cô cũng không muốn đi học. Vì trùng hợp mà kiep trước cô cũng học ngành kinh tế. Tuy không dám nhận bản thân là hoàn hảo xuất sắc. Nhưng cô vẫn có niềm tin tuyệt đối rằng mình có thể tốt nghiệp.

Aiz, việc đến nước này còn không phải là tại vị phụ thân đại nhân chưa thấy mặt của thân thể này rất coi trọng việc học tập của con cái sao. Vậy nên cô mới nhất định phải làm ra vẻ chăm chỉ ngoan ngoãn để thuận tiện vuốt mông ngựa.

Ông dù sao cũng là cái thùng com của cô, cô đương nhiên phải nắm chặt cái bát này mới có thể sinh tồn được.

Không thể nói cô xấu tính. Nhưng cô thật sự rất oán thán thời không tiểu thuyết. Vì sao à? Ông ta cho cô xuyên vào người nào không cho, thế nhưng lại cho cô xuyên vào nhân vật pháo hôi. Theo cô thấy, nhân vật này xuất hiện chỉ có tác dụng làm nổi bật độ hot của nam chính vạn người mê mà thôi.

Bởi vậy, dù cô đã đọc hết cả câu chuyện, chi tiết nào cũng nhớ rõ mồn một nhưng cũng không thể nào hình dung được cuộc sống của nhân vật này xảy ra những loại biến cố gì. Nếu giờ có ai hỏi cô về cuộc sống của nữ chính nguyên tác và nữ phụ sẽ như thế nào cô còn biết rõ hơn nữa đây.

Aiz aiz...

Sau khi Chu Ngữ Ngữ thờ dài lần thứ N thì mọi người xung quanh dường như đã bàn luận về cô đủ nên cũng không tiếp tục nói nữa. Cả đám bắt đầu tản ra, nam thì nói chuyện nói chuyện về siêu xe, cô phiêu. Thị trường còn nữ thì bàn tán về mặt hàng thời trang và đủ thứ trên trời dưới đất, lông gà vò tỏi vân vân và mây mây.

Phải công nhận người ta lên đại học đến nói chuyện cũng trở nên văn minh hơn rất nhiều. Chứ nếu như thời trẻ trâu choai choai ấy hà, nam tụ lại hết 99% nói chuyện game điện tử. Còn nữ tụ lại cũng nhiều đó phần trăm bàn luận về thần tượng truyền hình nổi tiếng nào đó. Sợ là mình tỉnh nào mới mọc một cái mụn bẹn họ cũng không có bỏ sót đi.

Chu Ngữ Ngữ ngáp một cái. Cuối cùng cũng nhìn thấy giáo viên đang từ từ đi tới đây. Tiết đầu tiên một tiết lí luận kinh tế. Nữ giáo sư cũng không còn trẻ, chắc cũng đã ngáp ghé bốn mươi tuổi gì đó.

Ê, đi đằng sau giáo viên là ai thế nhỉ? Là sinh viên mới chuyển tới sao?

Khoan đã... Nếu như cô không có nhớ lắm thì trong truyện có nhắc đến chi tiết nữ phụ xuyên không chuyển trường. Nếu như vậy đây chính là nữ phụ xuyên không rồi. Mà nữ phụ xuyên không chính là nữ chính nguyên tác đó nha. Cô đi theo cô ta nhất định có trái cây ngon ăn.

Nữ phụ... mau đến đây ngồi cùng với tôi đi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nữ Pháo Hôi Cùng Nữ Phụ Bắt Tay

"Trước khi bắt đầu vào học tôi muốn xin lớp một chút thời gian. Xin giới thiệu với các em, đây là Ngạn Lê, sinh viên trao đổi của trường kinh tế quốc dân. Từ hôm nay bạn ấy sẽ học ở trong lớp như một sinh viên đặc biệt. Nào, Ngạn Lê, em có thể giới thiệu về mình một chút!"

Ngạn Lê đứng thẳng lưng. Hôm nay cô mặc một bộ váy dài đến mắt cá chân thoát nhìn có vẻ vô cùng dịu dàng. Ngạn Lê nhoẽn miệng cười, xúc tích nói

"Mình là Ngạn Lê! Mong được các bạn giúp đỡ!"

Oa, không hổ danh là nữ xuyên không. Tư thái thật là vô cùng quyền rũ nha.

Chu Ngữ Ngữ mở to đôi mắt rình mò, quét ngang một cái, quét dọc một cái thấy mọi người xung quanh cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, ngay lập tức tiến hạ thủ vì cường đứng bật dậy, vẩy vẩy tay chào mời.

"Ngạn Lê, mau đến đây đi! Ở đây vẫn còn chỗ trống này!"

Vừa nói vừa vỗ bộp bộp lên mặt bàn bên cạnh.

Khóe môi giáo sư giật giật!

Khóe môi sinh viên giật giật!

Khóe môi Ngạn Lê giật giật! Cô gái đó không phải là có chút vấn đề chứ? Sao cô cảm thấy ánh mắt của cô ấy nhìn cô như đang nhìn một món lời vô cùng béo bở thế nhỉ?

Ngạn Lê kín đáo lau mồ hôi trên trán, e ngại nhìn về phía giáo sư đang co rút khóe miệng đứng bên cạnh, tự nặn ra một nụ cười dịu dàng chờ đợi ý kiến.

Giáo sư liếc mắt nhìn Chu Ngữ Ngữ đứng đó, yên lặng lau đi ba vệt hắc tuyến vừa chảy xuống. Nếu không phải cô bé kia đang mặc váy, bà thật sự cho rằng đó là một hoa hoa công tử đây. Làm gì có ai nhìn con gái nhà người ta bằng ánh mắt kinh khủng đó chứ?

Lau lau _ _ _

Đào mắt... Đào mắt...

Xung quanh thế nhưng đều đã hết chỗ. Thôi, đành phải ủy khuất cô bé này vậy. Bà đương nhiên nhận ra người kia chính là Dương Dương tiểu thư tài phật Dương thị. Tuy rằng hôm nay cô bé có thay đổi một chút làm bà có chút choáng váng. Chỉ mong, cô bé mới không bị thành tích của Dương Dương làm cho đi lùi. Nếu không bà nhất định sẽ hối hận chết mất.

Giáo sư nhìn thấy sinh viên mới vẫn đang nhìn mình chờ đợi, gờ tay che miệng ho khan một cái, làm ra vẻ nghiêm túc thản nhiên nói.

"Em có thể ngồi xuống chỗ đó!"

Ngân Lê cười méo xẹo. Tuy nhiên vì được giáo dục tốt cô hoàn toàn không để lộ ra, cố gắng nặn ra một vẻ mặt tươi cười hoàn mỹ từng bước bước xuống. Sao trong tác phẩm của cô có thể xuất hiện người như thế này nhỉ? Biết trước thế này cô sẽ đem tính cách từng nhân vật đều ghi ra hết mới tốt.

Khóc ròng...

"Ngân Lê! Mau ngồi xuống! Hắc hắc!"

Chu Ngữ Ngữ ngồi xuống híp mắt gõ gõ lên ghế. Cô đâu có biết. Biểu tình thân thiện của cô trong mắt người khác đã muốn trở thành quái thai.

Ừ, sao vẻ mặt của Ngân Lê lại vụn vụn thế nhỉ? Chẳng lẽ lại là quá sung sướng? Ha, biểu hiện của cô ấy thật độc đáo!

Dĩ nhiên, mỗi nữ nào đó vẫn chưa hề nhận ra vấn đề xuất phát từ chính mình. Bi ai!

Ngân Lê ngồi xuống ghế, "tươi cười" với bạn cùng bàn sau đó cúi đầu, bắt đầu chuẩn bị sách tư liệu cùng vở ghi chép đặt trên mặt bàn.

Cả quá trình cô đều thấy sống lưng lạnh lạnh. Không những thế, một ánh mắt không hề thay đổi nghiền ngẫm nhìn cô giống y như đang nghiên cứu sinh vật vi mô. Dưới ánh nhìn này còn có ai có thể làm cái gì cô liền bái lạy người đó làm sư phụ đây.

"Ừm, bạn học..."

"Hà?"

Ngân Lê xoắn xuýt ngón tay, cuối cùng cũng có can đảm ngẩng đầu lên. Nhưng là đối diện một người đang cười làm sao có thể đánh vào mặt người ta được. Cô nàng gia giáo nào đó cực kì rối rắm, cuối cùng cũng nói được một câu.

"Ừ, bạn tên gì?"

"Chu... À không... Dương Dương..." Mau có ấn tượng với tôi đi. Mau có ấn tượng đi. Tôi chính là pháo hôi trong tác phẩm của bạn đây!

Mỗi nữ nào đó điên cuồng gào thét. Quả không phụ lòng cô, Ngân Lê thật sự trừng lớn mắt, lấp bắp kinh hãi, đầu cũng lắc nguầy nguậy ra chiều không thể tin tưởng.

"Bạn làm sao có thể là Dương Dương. Dương Dương không thể nào có tính cách như vậy?" Ừ, tạo hình cũng không giống. Cô không thể nào nhìn thấy bóng dáng của tóc tổ quạ và đít chai dày cộm trên người cô ấy mà.

"Hắc Hắc, bị cậu nhận ra rồi. Chúng ta cùng là nữ xuyên không mà!"

"Ách..."

Ngân Lê lần nữa trừng lớn mắt. Miệng há to như có thể nhét được vào một quả trứng gà.

Chu Ngữ Ngữ cười ngất. Ngạc nhiên thế cơ à, cô cũng ngạc nhiên lắm đấy. Giống y như một ngày tỉnh dậy nhận ra mình bị xuyên không. Sau đó lại nhìn thấy một người cũng xui xẻo giống mình. Ôi, cái cảm giác đó thật sự rất là vi diệu...

"Ngân Lê, tớ chân thật là Chu Ngữ Ngữ. Chúng ta cùng bắt tay đi. Sống chan hòa, bình đẳng nha!"

Ngân Lê lúc này vẫn còn ngờ ngợ ngắc ngắc, hoàn toàn chưa tiêu hóa được mớ thông tin lộn xộn. Dĩ nhiên cô bị mỗi nữ nào đó tự biên tự diễn xoay như chong chóng nhiều vòng mà không hề hay biết.

Chu Ngữ Ngữ híp mắt vô cùng sung sướng. Ừ, bắt tay rồi. Từ nay quan hệ hữu nghị mình chỉ cần theo đuôi cô ấy là có đồ ăn.

Hình như cô ấy không được tinh táo lắm. Không sao, cô còn tinh táo là được!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Số Phận Nghiệt Ngã...

Trường WIKI là một trong những hệ thống trường đại học điểm nhất của nước A. Cũng là một trong những trường tư nhân dành cho con nhà giàu với đầu ngó cao nhất.

Thông thường, chỉ có những gia tộc có tài khoản ngân hàng được trên một ngàn tỉ Ribi* và gia chủ có ít nhất hai lần được lên mặt báo The Gentleman hoặc The Lady mới có thể vào học. Chỉ có một phần rất nhỏ sinh viên đi vào dựa vào học bổng hoặc trao đổi những sinh viên giỏi nhất tại các trường công lập nhà nước.

Đương nhiên, lí do để WIKI có thể trở thành cái đích để người ta ngắm đến hoàn toàn không đơn thuần vì mang theo danh nghĩa quý tộc mà chính là bởi tỉ lệ đào tạo sinh viên ở WIKI trở thành những doanh nhân thành đạt vô cùng lớn. Chính tỉ số lên đến 67% này đã đánh một dấu mốc vang dội lên lịch sử ngôi trường danh tiếng này.

Đừng kinh thường con số 67%, bởi lẽ 33% còn lại có ít nhất hai mươi phần trăm trở thành nhà ngoại giao, chính trị, luật sư có tiếng. Thậm chí còn có người xuất sắc được chuyển đến học viện chuyên môn đào tạo, mở ra một lớp người mới làm việc cho đại sứ quán hoạt động trong và ngoài nước.

Cũng vì là trường quý tộc, sinh viên tại WIKI có mức độ phân biệt đẳng cấp vô cùng lớn. Và đối tượng mũi dùi chỉ đến cũng không phải ai khác mà chính là nhóm sinh viên ít ỏi vào trường nhờ học bổng hoặc trao đổi.

Thường thì những người này bị cô lập đến mức đáng thương. Có người còn không chịu nổi áp lực tâm lý bị ruồng bỏ nhất quyết rời khỏi trường.

Đoạn nhạc đệm đó cũng không tạo ra tiếng vang lớn cho sinh viên theo học tại WIKI mà chỉ khiến bọn họ thỏa mãn cuồng vọng của bọn họ. Ngay cả giáo sư trong trường cũng chưa từng mở miệng nói thêm một câu nỉu kéo. WIKI không thiếu nhất là sinh viên. Ít đi một người bát com của bọn họ vẫn còn đó. Nhưng những người tâm lý yếu kém như vậy không thể nào sống tốt tại WIKI. Kể cả sau này ra trường cũng chưa chắc có thể gây ra giông tố gì.

Thế mới nói, bệnh đáng sợ nhất của nhà giàu không phải ung thư mà chính là vô cảm. Làm sao coa thể chung sống với một người mà so với mình không cùng đẳng cấp cơ? No no no, không có chuyện đó. Nếu như thật sự có ngoại lệ, đó hẳn là Chu Ngữ Ngữ cùng Ngạn Lê đang ngồi ở đằng kia.

Canteen số 1 của WIKI.

Canteen của WIKI tráng lệ không khác gì khách sạn, nhà hàng ở nước C, quốc gia nổi tiếng bởi mức sống người dân cao cấp nhất. Ở đây có khu ăn nhẹ, khu ăn sáng, khu ăn chiều, khu ăn tối, khu buffet,...

Đương nhiên, không thể nào thiếu khu ăn vặt. Tuy rằng chỗ này sinh viên đến không nhiều lắm, đa số cho rằng nơi này là điểm đến của người bình dân. Đến chỗ này sẽ tự hạ thấp đẳng cấp quá tộc. Nhưng ả, không thể phủ nhận đồ ăn vặt ở đây đúng là ngon hết chỗ chê. Những món nổi tiếng của các nước từ A đến Z chưa bao giờ thiếu. Giá cả lại không cao nên rất được lớp bình dân hoan nghênh.

Hôm nay, khu ăn vặt đón tiếp một nhân vật của lớp quý tộc. Người này không phải ai khác mà chính là Chu Ngữ Ngữ. Đừng nghĩ cô chỉ theo Ngạn Lê đến, cô thích nhất là ăn vặt đó.

Tuy là cả hai kiếp Chu Ngữ Ngữ đều là con nhà giàu nhưng cô lại chưa bao giờ phân biệt đẳng cấp với những người gia thế kém hơn. Không phải đều là người sao? Gia thế hơn thua đâu có quan trọng.

Thật đúng là một đám ưa sĩ diện hão! Nói không chừng đã sớm thèm chết đồ ăn ở đây rồi đấy.

"Cậu ăn gì?"

Chu Ngữ Ngữ nhìn tủ ăn vặt xếp từng hàng đã sớm muốn châu nước miếng. Con sâu thèm ăn trong bụng đang ngoi lên hoạt động dữ dội. Kiếp trước dù có tiền cũng không thể cùng lúc tìm được nhiều loại đồ ăn ngon như thế này đâu.

A, xuyên không vô biên!

"Kem đi!"

Ngạn Lê nhìn Chu Ngữ Ngữ nhìn chăm chăm tủ kem còn muốn thăm thiết hơn chớ được nhìn chớ cái làm cô không thể ác độc chọn bánh Tiramisu và Capuchino mà cô thích được. Ai bảo vừa này người nào đó đã hùng hồn đòi mua chung đồ ăn với cô làm cái gì. Cô cũng không muốn nhìn thấy bộ mặt buồn thảm thiết của người nào đó.

Quả nhiên giống với Ngạn Lê dự đoán, vừa nghe đến chữ "kem" mắt của Chu Ngữ Ngữ đã phát ra ánh sáng. Nụ cười chói lóa lộ ra cái răng khểnh xinh xắn trầm đĩnh tiết thiết nói.

"Vậy chúng ta cùng ăn kem Gelato nhé. Kem đó rất nổi tiếng tại nước Y."

"Ừ, sao cũng được!"

Chu Ngữ Ngữ vui vẻ đi lấy kem. Vì ở nơi này không đông người nên cũng không phải chen lấn khổ sở như kiếp trước. Và lại cũng sẽ không ai dám chen

lần với tiểu thư nhà họ Dương cả. Mọi người ở WIKI có thể chán ghét cô, nói xấu cô. Nhưng tuyệt đối không thể thật sự động đến cô. Năng lực của Dương gia cũng không phải đèn cạn dầu, nhất là người hiện giờ uy uy vũ vũ điều hành Dương thị.

Danh tiếng của Dương Ngạn Phàm đúng là mọi người muốn không biết cũng khó.

Chu Ngữ Ngữ thuận lợi đi lấy kem, chọn rất nhiều màu đặt vào hai đĩa lớn. Lúc này mới tạm hài lòng đi ngược trở về. Tốt bụng đẩy một đĩa sang cho Ngạn Lê, mình lại tự động thủ mức một muỗng lớn vui vẻ ăn.

Gelato mềm mềm ngọt ngọt, không ngấy như Gelato nước M. Ăn vào hết sức thoải mái. Cả đĩa kem lớn vậy mà bị cô dùng năm muỗng ăn hết. Ăn xong thỏa mãn liếm muỗng một cái rồi mới đặt xuống, hào hứng nói.

"Ngạn Lê, không ngờ cậu cũng thích ăn kem như vậy. Từ nay tớ với cậu sẽ thường đi ăn thế này. Nhì?"

Ngạn Lê liếc nhìn cái đĩa sạch sẽ còn dính vài vệt nước màu mè trên đĩa của Chu Ngữ Ngữ. Cô nghĩ nếu không phải ngại chỗ đông người cô ấy đã bung đĩa liếm bằng sạch rồi. Lại nhìn sang cái đĩa của cô, cùng diện tích cùng lượng kem nhưng cô ăn mười muỗng còn chưa hết một phần tư.

Ngạn Lê nghĩ đến khả năng chênh lệch của hai người, lại nghĩ đến lời nói của Chu Ngữ Ngữ ban nãy, chưa gì cô đã thấy tháng ngày sắp tới là một chuỗi thời gian rất ê rềnh.

Tiểu Chu, số cậu đúng là số xuyên không. Nhưng cậu xuyên lắm rồi. Cậu nhất định phải xuyên thành heo. Mà cậu chẳng phải là heo đấy sao?*

* Ribi : Đơn vị tiền tệ ở thế giới trong sách. Xếp từ nhỏ đến lớn là Ri, Bi cao nhất là Ribi. Ribi = 1000 Bi = 1000000 Ri. Đây là đơn vị giả tưởng, không biết có xui xẻo đựng trứng nước nào hay không.

* Chu : Trong tiếng Trung, chữ Chu đồng âm với Trư nghĩa là con heo. Người Việt cũng hay mượn tiếng Hán nên khi viết Ngữ vận dụng cái này để Ngạn Lê biểu đạt "hầm mộ" với Chu Ngữ Ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hai Chúng Ta Đến Từ Hai Thế Giới

"Được rồi! Bây giờ vào vấn đề chính!"

Ngạn Lê vất vả lắm mới có thể nhấc cảm của mình đã rơi tuột xuống mặt đất trở về. Cô lúc này có một nhiệm vụ vô cùng thiêng liêng đó là lôi kén con heo hám ăn này đi trở về đường chính đạo.

"Tớ chẳng phải đang nói vấn đề chính sao? Từ này đến giờ vẫn thật nghiêm túc..."

Chu Ngữ bẹt bẹt miệng, ngón tay di di trên mặt bàn vẽ thành từng vòng tròn méo xẹo đến không thể méo hơn. Giọng nói hiện lên vô cùng ủy khuất.

Ngạn Lê tròn trĩnh mắt nhìn Chu Ngữ Ngữ một cái, khinh thường hừ một tiếng lướt mắt nhìn cô một vòng từ trên xuống dưới.

"Tiểu Chu, không phải tớ muốn đả kích cậu nhưng cậu thật sự chỉ biết ăn thôi sao? Quá mập rồi!"

"Làm sao có thể!"

Chu Ngữ Ngữ hoảng hốt ôm bụng, quả nhiên là thấy mỡ mềm mềm bên dưới làm cho sợ hết hồn. Cẩn thận lấy ngón tay chọt chọt một cái, ngón tay vậy mà lún xuống tận một nửa. Oa oa, cô bị béo phì rồi sao?

Người ta không muốn béo phì. Người ta muốn mi nhon cơ mà!

Ngạn Lê che miệng ho khan một tiếng. Nhìn biểu tình phức tạp đáng thương của Chu Ngữ Ngữ cô cảm thấy vô cùng có lỗi. Thật ra thì khung xương của cô ấy rất nhỏ, dù có chút thịt cũng rất đầy đặn mà không hề bị béo. Thân hình như vậy đúng là có thể khiến bao nhiêu người ghen tị muốn chết.

Thật ra cô cũng rất ghen tị mà. Với thân hình của cô ăn nhiều một chút cũng sẽ mập nên phải thường xuyên kiểm soát chế độ ăn uống rất là mệt mỏi. Quả thật muốn đổi thân hình với người ta quá.

Chu Ngữ Ngữ nào có hay biết Ngạn Lê đang lặng lẽ khóc ròng. Cô buồn bã bóp một đụn mỡ dưới eo một cái. Đôi mắt to tròn đau khổ nhìn về phía từng tũ đồ ăn xếp hàng vô cùng ngon mắt. Trong lòng đấu tranh dữ dội lắm mới có thể quyết định buông tha.

Hừ hừ, đợi chị giảm béo thành công, chị nhất định sẽ đối xử thật tốt với mấy đứa.

"Không ăn cậu sẽ chết sao?"

Ngân Lê rút cuộc cảm thấy không chịu nổi. Ăn ít lại thôi mà, cũng chẳng ai ép cô ấy tuyệt thực đâu.

"Sẽ chết! Làm gì có ai không ăn mà sống được!"

"Tớ chỉ bảo cậu ăn ít lại một chút. Làm gì có ai ép cậu đi chết!"

Đĩ nhiên câu nói này bị người còn đang chìm ngập bị thương nghe không lọt.

"Thôi được rồi không nói đến chuyện này nữa. Cậu nói cậu xuyên không, phải chứ?"

Ngân Lê quyết định trực tiếp bỏ qua vấn đề ăn uống. Con heo tham ăn nào đó đúng là không bỏ được. Cô bây giờ chỉ muốn biết điều quan trọng nhất này mà thôi.

Chu Ngữ Ngữ hút xuống một ly nước lọc, gật gật đầu. Trước cứ tạm thời bỏ qua bị thương, trở về sẽ buồn tiếp.

Ngân Lê nghe được cuối cùng cũng có thể thở phào. Hóa ra cũng không phải của mình cô bị xuyên không. Hóa ra cũng còn có người khác bị bắt vào.

Tuy là đột nhiên bị buộc xuyên qua làm cô rất không hài lòng. Nhưng thấy có người cùng chung hoạn nạn cô thật sự muốn cười lớn. Cô thật là phúc hậu làm sao.

"Vậy cậu làm sao mà phải xuyên qua?"

Ngân Lê vừa hút nước vừa hỏi, tâm trạng thoải mái hơn, ăn cái gì cũng nhiều hơn một chút. Thậm chí cả đĩa kem lạnh ê cả răng cũng bị cô nhanh chóng giải quyết hết sạch.

"Ngủ."

"Ách, đơn giản như vậy? Nếu thế sao cậu có thể biết tớ xuyên không?"

Ngân Lê vô cùng thắc mắc hỏi. Cô vốn là một tác giả mạng không danh không tiếng. Tùy tiện viết một câu chuyện ngược tra vậy mà cũng có thể xuyên không.

Cô nhớ cô viết rất nhiều. Nhưng chủ yếu là thâm tình của nam chính nữ chính và nữ phụ ngáng chân độc ác. Còn lại đa số các nhân vật đều làm người qua đường ắt, giáp, binh, đình. Đôi khi để tăng sức hấp dẫn cũng có một vài pháo hôi nho nhỏ xuất hiện để nâng cao tầm vóc nhân vật chính.

Tuy là nhân vật kiểu này không nhiều lắm nhưng cô nhớ có một nhân vật gọi là Dương Dương xuất hiện ngay đầu chương một. Chỉ là ngay sau khi nữ phụ chuyển tới thì không xuất hiện trên trường nữa. Nhân vật này không lớn, đất diễn vền vền không tới năm dòng nên cô cơ bản cũng không biết gì về nhân vật này. Chỉ là cô ấy tóc tổ quạ, mắt đit chai, quan trọng nhất là vô cùng ái mộ nam chính nhưng bị anh ta từ chối. Lí do chính là...

"Cô xứng sao?"

Hơ hơ...

Nếu như Chu Ngữ Ngữ xuyên không thành Dương Dương thì cô có thể lí giải cô ấy thay đổi về ngoại hình, tính cách cũng có thể sẽ không thích nam chính nữa. Nhưng làm thế nào cô ấy biết được cô cũng bị xuyên không đến đây. Chuyện này ngay cả cô còn không biết nguyên do nữa là.

Cô ấy không phải là có năng lực thông thiên đấy chứ.

"Là đọc truyện mới biết a!"

"Hả? Truyện?"

Ngân Lê mở to mắt, kinh ngạc nhìn Chu Ngữ Ngữ. Truyện gì có thể biết được cô xuyên không? Chẳng lẽ là truyện tiên tri?

"Ồ, là một cuốn tiểu thuyết thị trấn. Một tác giả viết nội dung như thế này. Nữ phụ trong truyện không cam lòng để mất nam chính nên từ một cô gái thiện lương biến thành tra nữ ác độc, năm lần bảy lượt khiêu khích nữ chính. Cuối cùng lúc hai người chuẩn bị kết hôn thì nữ phụ điên cuồng bắt cóc nữ chính muốn hủy hoại sau đó bị nam chính vận dụng thế lực âm toán, cứu về nữ chính, hai người chung sống với nhau hạnh phúc. Có lẽ chán ghét tác giả biến thái nên mỗi tác giả xuyên không, cô ta nỗ lực tránh xa nam chính nhưng năm lần bảy lượt bị người ta đưa vào tròng. Sau này cô ta yêu nam chính còn làm bạn rất thân với nữ chính nguyên tác nữa..."

Ngân Lê co gập khoe môi nghe Chu Ngữ Ngữ kể chuyện. Trên trán đã muốn rơi xuống từng giọt lại từng giọt hắc tuyến. Nửa ban đầu đó không phải truyện do cô viết sao? Nhưng nửa sau là cái quỷ gì vậy? Cái đó rõ ràng không hề có trong kịch bản a!

"Cậu nói thị trấn gì đó, nghĩa là..."

Ngan Lê hết sức do dự. Mặt đã muốn tái đen. Sẽ không phải là như cô nghĩ chứ?

"Đúng... Đúng là như vậy. Nữ phụ xuyên qua trốn không thoát khỏi nam chính mà còn bị anh ta ăn đến một mảnh xương cũng không còn. Lăn lăn, lăn lăn nha..."

Chu Ngữ Ngữ ngậy ngậy cười, đem hai ngón tay nhỏ nhắn dí vào nhau làm ra biểu hiện ngại ngùng. Đôi mắt mơ màng như chờ xem kịch vui đó từ sớm đã khiến người trước mặt tức muốn chết.

"Văn học cầu huyết, người nào viết vậy..."

Ngan Lê cắn chặt răng rủa thầm một tiếng. Thẻ loại đầy máu và nước mắt như vậy cũng có thể viết sao?

Cô tuyệt đối không thừa nhận mình nghe qua cũng rất thích thú và kích thích. Nhưng nhân vật trong đó chính là cô đó nha. Thật không thể nào chấp nhận được mà.

"Số phận đã là như vậy cậu có trốn cũng không thể thoát. Yên tâm tớ sẽ giúp cậu giới thiệu với giáo sư, hai người muốn ABC hay XYZ cũng được. Hắc hắc. Chỉ mong cậu trở thành nữ chính toàn năng nhớ chiều cổ tớ một chút là được!"

Ngan Lê thật sự tức giận muốn chết. Người ta đang yên đang lành làm gì có ai muốn bị người khác lăn qua lăn lại đâu. Như nôm dung này quả thực là quá chọc người tức giận rồi.

"Hai người đang nói cái gì vui vẻ quá vậy. Hình như tôi vừa nghe ABC hay XYZ gì đó? Là đang bàn luận tình một đêm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lăn Đầu Gặp Mặt Lãng Tử Thần. Cảm Giác? Lạnh!

Người nào mở miệng vậy?

Chu Ngữ Ngữ ghen hòng trừng lớn mắt, quay ngoắt mặt tìm kiếm địa phương phát ra âm thanh gọi đồn. Chỉ là có người không muốn để cô vất vả. Cưng nhiên ngu ngốc dán mặt vào đây. Rất tự nhiên gọi một phần bánh Tiramisu cùng một tách capuchino nóng.

Người này sao quen mặt như vậy? Đây không phải là Lăng Hạo Hiên vừa mới gặp buổi sáng sao? Thật đúng là âm hồn bất tán mà.

Chu Ngữ Ngữ trong lòng không ngừng khó chịu gào thét nhưng trên mặt vẫn phải đổi giận thành cười. Biết làm sao được? Người ta tuy không bình thường nhưng nói thế nào cũng là em họ của nam chính. Nhìn qua quan hệ có vẻ không tệ lắm. Tuy cô không muốn có quan hệ gì với nam chính đại nhân nhưng dính chút hào quang cũng là việc không tồi.

Ha ha, cô bỗng nhận ra cô vô cùng có tố chất kinh doanh là làm sao đây?

"Vừa rồi hai người nói chuyện gì có vẻ vui vẻ vậy? Đang học hỏi kinh nghiệm tình một đêm sao?"

Lăng Hạo Hiên ưu nhã cảm ngưỡng xúc một góc bánh Tiramisu lại nhấp một ngụm capuchino. Tư thái nhàn nhã thân nhiên bộc lộ quý khí từ trong cốt tủy khiến cả người cậu như bộc phát một tia ánh sáng hào nhoáng vô cùng chói mắt.

Ngan Lê nhìn chằm chằm Tiramisu cùng capuchino từng chút từng chút biến mất trong miệng người lạ mặt trong lòng khổ không thể nói. Tiramisu, capuchino, tại sao cô không được ăn mà cậu lại có thể ăn hả?

Rất không công bằng!

Ngan Lê gườm gườm nhìn đĩa bánh cùng capuchino đều đã cạn sạch. Trong lòng đột nhiên thấy người vừa xuất hiện này thật không vừa mắt. Liếc xéo cậu ta găm gừ.

"Liên quan gì đến cậu? Không có phận sự mau rút... Không, là mau đi chỗ khác!"

Ngan Lê là người khác mạnh mẽ. Yêu ghét phân biệt vô cùng rõ ràng. Người nào để cô chán ghét là tuyệt đối không có thể sống. Giống như Lăng Hạo Hiên trước mặt này, không biết từ lúc nào đã chạm phải nọc của cô rồi.

Chu Ngữ Ngữ thật muốn giơ cao hai tay lên đầu hoan hô. Nữ chủ đại nhân, người thật là uy vũ. Thảo nhân vô cùng ái mộ ngài!

Lăng Hạo Hiên vừa bỏ miếng bánh cuối cùng vào miệng. Nghe giọng nói không có ý tốt của Ngan Lê khiến cậu hết sức giật mình. Liền ngay cả miếng

bánh mềm mại cũng bị mắc vào trong cổ họng.

"Nước, water, acqua*, wasser*..."

Chu Ngữ Ngữ nhìn Lăng Hạo Hiên nghẹn muốn chảy nước mắt liền có một loại xúc động muốn đập cậu ta một cước văng xuống đất. Nghẹn mà còn có thể nói được nhiều ngôn ngữ như vậy hẳn không chết sớm đi.

Chu Ngữ Ngữ dù không vui nhìn Lăng Hạo Hiên nhưng cô tuyệt đối không phải hạ người lấy mạng người ra đùa giỡn. Cuối cùng đương nhiên là rót một ly nước tống vào họng cậu ta rồi.

Lăng Hạo Hiên uống hết một ly, cổ họng được nước xoa dịu đã không còn khó chịu cuối cùng cũng thở phào một tiếng.

Lạy chúa, cảm ơn người đã từ chối linh hồn bé bỏng này!

Người nào đó chân thành cầu nguyện mắt liếc sang nhìn kẻ gây ra tội nghiệt rống một tiếng.

"Cô muốn giết người à? Giết người phải ở tù đó. Có biết hay không hả?"

"Đừng nói lão nương chưa giết cậu cho dù thật sự giết cậu cũng là dám làm dám nhận!"

Ngan Lê không hề thua kén trả lại một câu, khí thế mườì phần rõ ràng không vì giới tính mà chấp nhận thua kém. Thứ người làm ơn mắc oán. Nếu không phải cô có gia giáo tốt cậu ta còn có thể sống hay sao?

Lăng Hạo Hiên quả nhiên nghẹn họng, cùng Ngan Lê mắt to trừng mắt nhỏ, hai bên khí thế không ai chịu lui bước làm không khí trong phòng ăn vật nháy mắt nặng nề thấy rõ. Rất nhiều sinh viên phát hiện điểm bất thường liền không nói hai lời, nhanh chóng ôm đồ ăn của mình chạy mất.

Chu Ngữ Ngữ ngồi giữa hai người rùng mình một cái. Cô tự nhận mình là người vô tâm vô phế, tố chất tâm lý vô cùng tốt. Nhưng là áp suất hai người này ép lại đây thật mạnh, đã có một chút chịu đựng không nổi.

Thánh a! Hai người sau này quan hệ chính là đệ tẩu, quan hệ chưa gì đã kém chẳng lẽ muốn nháo nam chinhha một trận gà bay chó sủa. Ủ, cô thừa nhận, cô có chút tâm lý vui sướng khi người gặp họa đấy. Nhưng cô tuyệt đối sẽ không nói ra đâu.

"Các người đang làm cái gì vậy?"

Hử? Ai nói vậy? Giọng lạnh quá!

Chu Ngữ Ngữ vuốt một tảng da gà da vịt lù lợt nổi lên cánh tay. Đầu nhỏ lại không nhịn được ngẩng đầu muốn bắt quái xem ai có uy thế lớn như vậy. Dĩ nhiên, người này vừa xuất hiện đã đem hai khí thế áp hai đầu cô bẹp lép.

Ể! Đó... Đó chẳng phải là nam chính đại nhân sao. Hơ hơ, hóa ra anh ta đến dọn dẹp chiến trường. Cải thiện quan hệ đệ tức không rơi vào tình huống xấu không chết không ngừng. Ủ, sách lược rất tốt. Giết chết mầm mống bệnh dịch từ trong trứng nước. Không để chúng có cơ hội phát triển và khuếch tán lan rộng.

Trong lòng Chu Ngữ Ngữ rất bội phục nam chính đại nhân nhưng cô cái gì cũng không nói, ngoan ngoãn cúi đầu làm ra vẻ không nghe, không thấy, không biết, tuân thủ chuẩn mực chủ trương chế độ người vô hình. Chủ tịch nước A có nói, nếu như không thể đối mặt thì phải làm như không hề hay biết. Cứ để quân địch tự nản, sau đó vuron tay bắt gọn một nắm.

Ha ha. Cô cũng không có ý định đối đầu nam chính đại nhân. Đương nhiên là phải giả vờ làm đã điều!

Lăng Tử Thần từ đằng xa đi lại. Trên tay anh cầm theo một cặp công văn. Gương mặt tuấn tú với ngũ quan như được chạm khắc cảm giác vô cùng tinh xảo. Đường nét gương mặt góc cạnh nam tính, đôi mắt màu hồ phách tàn mát ra ánh sáng lạnh lùng sáng chói bắn ra bốn phía. Nhưng nhờ đeo một gọng kính màu sứ trắng cũng góp phần nhu hòa hơn ít nhiều.

Chu Ngữ Ngữ cúi đầu nhưng vẫn không nhịn được len lén liếc nhìn nam chính đại nhân vài lần. Khoan không kể đến gương mặt của anh ta, chỉ cần nói đến dáng người kia. Thân hình này ít nhất cũng phải một mét tám. Tuy rằng không tính là quá cao nhưng theo tiêu chuẩn đàn ông ở nước A như vậy đã là rất vừa vặn. Cao cũng không phải là tốt. Quan trọng là phù hợp. Mà cái từ phù hợp mà không dùng cho anh ta quả là có lỗi với hai từ này rồi.

Thân hình cao lớn, không mập không ốm lại có cảm giác rất rắn rỏi. Veston thương hiệu Armani cắt may vừa người không làm nhục mệnh đem khí chất cao quý thanh lãnh thể hiện triệt để. Hơi thở nam tính ưu tú tỏa ra từ người này làm sao có thể không khiến các cô nữ chưa biết tình thú vào đời xuân tâm nhộn nhạo?

Aiz, quả nhiên trên trời dưới đất nhìn đâu cũng thấy yêu nghiệt. Đáng tiếc là chỉ nhìn được nhưng không thể ăn. Người ta từ sớm đã được nhận định gắn mắc sở hữu dành riêng cho nữ chính a!

Chu Ngữ Ngữ than thở hai tiếng, người như thế này chẳng trách mỗi nữ pháo hôi nhất kiến chung tình mê đắm không cách nào quên. Vừa đẹp vừa có tiền, nghề nghiệp ổn định lại đang độc thân. Hoàn mỹ như thần vậy vốn đã là nhân vật xứng đáng được đưa vào trưng trong viện bảo tàng. Được nhìn chân chân thực thực ngoài đời thế này quả thật có chút đã con mắt.

Nếu như có thể Chu Ngữ Ngữ rất muốn xin nam chính đại nhân một tấm hình chụp toàn thân. Tận thể xin luôn chứ kìa. Sau này lỡ như được về thế giới cũ, cô nhất định đem theo, sau đó đập vào mặt đứa em trai cao ngạo như Chu Lăng, rống to vào mặt một câu.

" Mau trừng to mắt ếch mà nhìn. Đây mới gọi là nam thần hoàn mỹ. Có biết không hả?"

Hắc hắc. Chu Ngữ Ngữ vừa nghĩ đến bộ mặt ngây dại bị đá kích không dám tin của em trai thì rất không có ý tốt hắc hắc cười hai tiếng.

Không phải tự nhận hoàn mỹ nhất sao? Không phải dựa vào khả năng xuất sắc xem thường thành tích bình thường của cô sao? Chỉ cần đem một tấm hình trở về cô nhất định khiến em trai bảo bối trăm năm mặt thối đẹp mặt. Cảm giác này quả thật là vô cùng tốt mà!

Mồ nữ nào đó đang cúi đầu vẫn có thể tự tưởng tượng cảnh ngược em trai kiêu ngạo vui đến bất nhạc diệc hồ mà không hề hay biết tầm mắt băng giá của nam chính đã chuẩn xác quét về phía này.

Ngạn Lê âm thầm vỗ vỗ ngực, cảm giác được ánh mắt áp bức cuối cùng chuyển qua chỗ khác không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Cô lại dùng ánh mắt thương hại nhìn bạn tốt, lắc nhẹ đầu một cái.

Tiểu Chu, không phải chị đối với cưng không tốt mà ánh mắt của người này quá dọa người chạy rồi. Cưng cứ từ từ mà cầu phúc đi!

* Acqua : (Tiếng Ý)

* Wasser : (Tiếng Đức)

Cả hai chữ này đều có nghĩa là nước uống. Ở đây muốn nói Hiền ca tính thông nhiều ngôn ngữ. Bị ghen vẫn không quen thể hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Lọt Vào Sổ Đen Của Nam Chính Đại Nhân

" Vui về lắm sao?"

Giọng nói Lăng Tử Thần nhàn nhạt vang lên. Vô cảm, tựa như không hề có một tia cảm xúc. Điều này rõ ràng báo hiệu tâm trạng của người này đang vô cùng không tốt. Đáng tiếc, mồ nữ nào đó tư tưởng đã sớm lơ lửng trên mây, nào có nghe ra ẩn ý quan trọng trong đó. Kết quả dĩ nhiên là hồn nhiên trả lời rồi.

" Đúng, rất vui về!"

Người nào đó một lời khẳng định xong còn gật gật đầu nhỏ như gà mổ thóc, cứ như thể cô sợ người ta không tin tưởng vậy. Sau đó... Ừm, sau đó đương nhiên là mồ nữ hối hận... Đúng, là hối hận, vô cùng hối hận.

Chu Ngữ Ngữ rút cuộc cảm nhận được không khí căng thẳng xung quanh có chỗ không đúng. Cô đang giả vờ tàng hình mà, làm sao có thể nói chuyện?

A, là có người hỏi cô nha!

Nhưng ai là người hỏi?

Hơ? Giọng nói vừa nãy... Là... Là của nam chính đại nhân sao?

Chu Ngữ Ngữ liên tục đọc thoại nội tâm, math 100%* trong vòng chưa đến năm giây. Kết quả lung linh này quả thật khiến cô thót cả tim. Mồ hôi trên lưng không ai xui khiến và ra như tắm. Mồ nữ rất không có tiền đồ vội vàng ngắt đầu lắc nguầy nguậy, hùng hồn thề thốt.

" Nam chính, tôi không có nói anh! Thật đó, tôi không có cười anh đâu mà! "

" Cô không cảm thấy cô nói chuyện có chút giấu đầu lòi đuôi sao!"

Lăng Tử Thần mím môi khẽ nhếch. Giọng nói hoàn toàn không để thừa một tia tình cảm càng khiến người khác sợ đến lạnh thấu xương.

Chu Ngữ Ngữ khóc ròng rất muốn bùng đầu đập xuống bàn để biểu đạt thiện ý với mồ nam chính. Cô là quả thật không có được không?

Chu Lăng, người đứng là âm hồn bất tán. Chị đã xuyên không, người vẫn muốn thúc roi hành hạ. Tốt lắm! Nếu hôm nay chị không thoát khỏi ma trảo của nam chính, chị làm ma cũng muốn vượt thời không ám người. Há? Muốn hỏi vì sao không ám nam chính à?

Dĩ nhiên... Ám không được. Vầng sáng của nam chính như lưu ly thất thái, cơ bản là vô pháp hóa giải. Không bị anh ta đánh cho tan tác đã là may mắn

lắm rồi.

Chu Ngữ Ngữ úy khuất không thể nói. Ngoan ngoan cúi đầu khoanh tay tự giác kiểm điểm trước cái nhìn xăm soi của nam chính. Cô vốn là mong rằng biểu hiện của cô có thể đổi lấy một cơ hội khoan hồng nhưng lại quên mất nam chính lòng dạ sắt đá. 100% sẽ không bị tiểu tâm tư của cô khiến cho thay đổi quyết định.

Quả nhiên...

"Hai tháng sau không phải có bài hùng biện đánh giá thị trường chứng khoán sao. Tôi muốn được xem bài hùng biện bản chép tay của cô trước đó mười lăm ngày. Còn nữa, nhớ chép dư ra một bản, tôi sẽ dành cơ hội cho cô thể hiện..."

Giọng điệu Lăng Từ Thần luôn luôn ngán năm không đổi. Nhưng là Chu Ngữ Ngữ có thể nghe thấy rõ ràng anh ta nhấn mạnh hai chữ thể hiện.

Phía trước còn nói gì? Là chép tay. Anh ta rõ ràng nhắc nhở cô tự thân vận động. Chép một bản, có thể. Bản còn lại có thể photo. Chỉ là anh ta ngoan tâm chặt đứt đường lui của cô luôn rồi. Một bài hùng biện nộp trên giấy làm ít nhất phải tám trang word. Lên thuyết trình lại còn phải đối mặt với những câu hỏi vặn vẹo phản luận của mỗi nam chính. Cái này rõ ràng là muốn ép cô vào tử lộ mà.

Nam chính ơi nam chính. Anh quả nhiên chỉ có thể bị nữ chính thu phục. Bàn tay vàng với vàng sáng hào quang rõ ràng là trời sinh một đôi. Còn những pháo hôi chạy ngang chạy dọc giống như cô trừ đường chết ra chỉ còn có chết.

Thâm!

Chu Ngữ Ngữ trong lòng òa khóc, lau nước mắt gật gật đầu với mỗi nam chính. Song lại ón hận mỗi nữ chính đang ngẩng đầu nhìn mây. Từ đầu đến cuối giả vờ không hay biết cô bị nam chính chiết sát.

Nữ chính, cô thật là không có nghĩa khí!

Lăng Hạo Hiên thích thú quay qua quay lại giữa anh họ vô cảm và Chu Ngữ Ngữ. Đáy mắt giáo hoạt mị lên thành một đường cong tà mị.

Hắc hắc. Thật sự lâu lắm rồi mới thấy anh họ biểu hiện sự quan tâm đối với một người nhiều như vậy. Mặc dù sự quan tâm này khiến người ta rất khó chấp nhận nhưng cậu cảm thấy chuyển biến này không hề xấu. Đêm nay nhất định phải len lén nói với ông nội thay đổi này mới được.

Lăng Hạo Hiên lúc này rất vui vẻ. Chỉ là không đến hai giây sau cậu lại nhú chân mày. Cần thận phân tích sự thay đổi đặc biệt của anh họ đáng kính.

Tại sao anh ta lại đột ngột quan tâm đến Chu Ngữ Ngữ?

Bình thường ngoài giờ lên lớp và nói chuyện với cậu và ông nội đôi câu ra anh họ hầu như là không thừa thải từ nào. Hôm nay không những giữa chừng cắt ngang mỗi từ của cậu còn "quan tâm" Chu Ngữ Ngữ như vậy đúng thật là hiếm thấy.

Bắt đầu từ lúc nào nhỉ? Hình như là buổi sáng...

Lăng Hạo Hiên hồi tưởng lại buổi sáng khi cậu dùng điện thoại của anh họ dựa vào hồ sơ sinh viên gọi điện cho Chu Ngữ Ngữ. Nhưng chỉ vừa mới nghe cô hello còn chưa kịp nói cái gì đã bị anh họ lấy trở về.

Tình huống lúc ấy như thế nào nhỉ? Đúng rồi, anh họ vốn đang định tắt điện thoại nhưng bên kia rõ ràng đã nói cái gì đó khiến anh họ nói "cô đừng có trơ trên quá!"

Ừ! Rốt cuộc là đã nói cái gì mà có thể khiến tăng băng di động ngàn năm im hơi lặng tiếng bộc phát trả lời như vậy? Cậu đúng là bị tò mò hại sắp chết rồi.

Lăng Hạo Hiên cười hắc hắc, rốt cuộc vẫn không thể nghĩ ra Chu Ngữ Ngữ làm thế nào đắc tội anh họ đáng kính. Không tìm được chân tướng từ anh họ, chẳng lẽ còn sợ không dủ được người mệnh danh là Xú Xú đó sao?

Lăng Hạo Hiên chìm đắm trong ảo tưởng bắt được điểm yếu của anh họ nhất thời cảm thấy sống lưng chột lạnh. Ngẩng đầu lại vừa vặn nhìn thấy ánh mắt lạnh băng kia không biết từ lúc nào đã chuyển sang mình. Tâm lý phòng ngự vững chắc của cậu cho thấy điều anh họ sắp nói ra hẳn là không có gì tốt đẹp.

Lăng Từ Thần không phụ lòng Lăng Hạo Hiên phỏng đoán, nhàn nhạt nói.

"Xét thấy bản thân em càng ngày càng ham học hỏi. Tiện thể giáo sư dạy chính trị cho em với tôi có chút giao tình, tôi sẽ thay em nhắc nhở một chút!"

Lăng Từ Thần nói xong cũng không để Lăng Hạo Hiên có cơ hội mở miệng liền trực tiếp quay đầu rồi đi bỏ lại người nào đó ngồi thừ ra co giật khóe môi. Anh họ, anh không thể nào đối trắng thay đen như vậy đâu!

Lăng Hạo Hiên nhìn theo hướng đi của anh họ, nhận ra hướng đó là văn phòng của giáo sư dạy chính trị liền hoảng loạn, không nói hai lời đem tất cả mọi chuyện đều quăng ra sau đầu. Ngay cả hình tượng quý tộc văn nhã cũng bị đánh rơi ở dưới gót giày.

Chu Ngữ Ngữ nhìn hai người đi xa, ngẩng đầu trừng trừng nhìn Ngạn Lê đang hời hợt cười. Cô lúc này vô cùng tức giận muốn mắng to. Nhưng nghĩ đến

chuyện gì đó liền phát ra tiếng thờ dài hậm hực, quả quyết quay đầu rời đi.

Người nào đó nhìn thấy Chu Ngữ Ngữ một câu cũng không nói đã quay đầu liền cuống lên. Cô cứ nghĩ để cô ấy ức chế vài câu rồi thôi. Nhưng biểu hiện quyết tuyệt này không phải là tính cách mặt cô luôn chứ.

Ngân Lê không kịp suy nghĩ liền đuổi theo Chu Ngữ Ngữ. Đáng thương hề hề kéo tay cô, tình chân ý thiết không sao tả hết.

"Tiểu Chu, cậu giận à?"

"... "

"Tớ biết tớ bỏ cậu đối diện ác ma một mình là tớ không đúng nhưng cậu đừng giận. Cậu là người xuyên không cùng tớ, cậu cũng giận thì tớ biết làm sao?"

Chu Ngữ Ngữ hừ một tiếng. Thái độ so với ban đầu càng thêm nặng nề. Rõ ràng là đem Ngân Lê cuống quýt muốn hồng. Vội vàng nói.

"Tiểu Chu, từ nay cậu nói gì đều nghe cậu hết. Có được không?"

"Thật?"

Chu Ngữ Ngữ nhú mày suy tư. Mồ nữ nào đó thấy thái độ của cô vội vàng gật đầu lia lịa.

"Tốt lắm, một lời đã định!"

Chu Ngữ Ngữ quăng ngay gương mặt buồn rười rượi, hi hi ha ha nắm tay Ngân Lê cùng nhau rời đi. Đôi mắt to tròn đen láy đặc biệt sáng rỡ.

Không sai! Vừa rồi đúng là cô tính kế Ngân Lê. Ai bảo cô ấy dám ôm thân bỏ bạn mặc kệ cô đối đầu với sóng gió làm gì. Chân chính mà nói cô dĩ nhiên không thể quay lưng với Ngân Lê được. Cô ấy chính là nữ chính đó nha. Không nghĩ tới kiên trì đến phút cuối cùng lại nhận được đãi ngộ lớn như vậy. Có nữ chính ở chỗ này, Lăng Tử Thần, anh muốn tác quái cũng rất khó.

Ha ha! Càng nhìn càng thấy mình thật có tố chất kinh doanh. Lợi nhuận để lợi nhuận rồi kìa!

Ngân Lê nhìn Chu Ngữ Ngữ thay đổi nhanh chóng, gương mặt lại có chút gian gian như mèo hoang trộm được cá thì trong lòng có chút nao nao. Vẫn là cô nhìn lầm đi.

Ngân Lê trong lòng nhủ thầm một tiếng. Nếu cô biết bản thân mình bị mồ nữ nào đó đem ra làm tấm chắn thịt người thì người tức giận sợ rằng chính là cô. Chỉ tiếc, cái này cô quả thật không hay biết, thật dễ dàng chui vào tấm lưới vây sẵn mà còn tưởng đó là hồ rộng bao la.

Những việc xảy ra giữa hai thiếu nữ xuyên không một chút vũng không có ảnh hưởng đến việc Lăng Hạo Hiền đuổi theo Lăng Tử Thần.

Bình thường sức khỏe Lăng Tử Thần rất tốt lại thêm kiên trì tập gym nên cậu em họ đáng thương nào đó phải dùng hết sức chín trâu hai hổ mới có thể đuổi kịp. Hơn nữa là vừa đi vừa gọi khiến toàn trường bát nháo làm hấn càng muốn hụt hơi.

Lăng Tử Thần nhìn chính em họ mình chống đầu gối thở phì phò cũng không hề động dung. Anh bình tĩnh đứng đó chờ đợi Lăng Hạo Hiền hồi sức. Đương nhiên không thể lâu quá. Nếu không anh sẽ trực tiếp tiến vào phòng giáo sư chính trị. Dù sao từ chỗ này đến đó cũng không còn xa lắm.

Biết trước tính tình anh họ mình, Lăng Hạo Hiền dù một muốn chết cũng gắng sức đứng thẳng dậy, ai oán nói.

"Anh họ, em không muốn học chính trị, tuyệt đối không muốn!"

Lăng Tử Thần nhướn mày nhìn vẻ mặt em họ đáng thương, môi hơi mấp míp lại giống như đang suy nghĩ. Lăng Hạo Hiền cắn răng, cuối cùng đành phải chấp nhận thỏa hiệp.

"Em không nói với ông nội là được đúng không?"

"Rất thức thời. Nhớ kỹ lời em nói, dù sao cơ hội để chinh em tôi có rất nhiều."

Lăng Tử Thần nói xong liền tiếp tục tiến vào phòng của giáo sư chính trị bỏ lại Lăng Hạo Hiền ngơ ngác đứng sừng sững nơi đó. Thật ra thì hiệu trưởng nhờ anh đưa cặp công văn trên tay này cho giáo sư chính trị. Chỉ là không nghĩ tới tăng tác dụng phụ dọa sợ em họ mà thôi.

Điểm này Lăng Tử Thần cùng Chu ngữ ngữ thể nhưng có chút giống nhau. Nhưng Lăng Hạo Hiền có vẻ thông minh hơn Ngân Lê rất nhiều. Ít ra ngay sau đó cậu phát hiện ra bản thân mình bị lừa bịp chứ không giống Ngân Lê bị người bán còn muốn giúp người ta đếm tiền.

Lăng Hạo Hiền tức giận phát run, không nghĩ đến mình lại bị chính anh họ tính kế. Nói ra không phải là khiến người khác cười chết sao?

Lăng Hạo Hiền mím mím môi nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cũng đem suy nghĩ trả thù quẳng đi. Anh họ nói không sai. Dựa vào mức độ hồ li dưới vẻ mặt lạnh tanh kia muốn tìm cơ hội chinh mình thì quả thật không thiếu. Nếu như không cẩn thận chạm phải nọc của anh họ hậu quả cậu gánh không nổi.

Thấy chưa, đầu năm nay phận làm em họ tuyệt đối không dễ!

* Math 100% : Tính toán chắc chắn. Ở đây muốn nói Chu Ngữ Ngữ nhận ra Lăng Tử Thần là tuyệt đối không làm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Gia Đình A Gia Đình...

Khi Chu Ngữ Ngữ tỉnh dậy thì trời đã sáng bạch. Mặt trời lên cao gần cây sào như chế cười người nào đó thức dậy quá trễ.

Dĩ nhiên, người nào đó đâu có thèm quan tâm.

Chu Ngữ Ngữ nhún vai một cái. Cô đem chiếc rèm màu kem thả xuống, che đi ánh nắng, trong phòng trở thành âm u với một vài tia sáng lờ mờ.

Ha, mình thức dậy thật sớm, trong phòng vẫn còn tối tăm như vậy.

Chu Ngữ Ngữ vui vẻ cười cười, vừa ngâm nga một đoạn nhạc tiếng Anh bị cô quên lời chấp vá đến mức siêu siêu vẹo vẹo vừa đi vào phòng tắm riêng chuẩn bị vệ sinh cá nhân.

Hôm nay chính là ngày phụ thân đại nhân về nước, cô nhất định phải thể hiện chính sách vuốt mòng ngựa đến mức tuyệt đối. Ông chính là thùng com to bự đáng yêu của cô, cô nhất định phải duy trì mối quan hệ này.

Chu Ngữ Ngữ vừa vốc nước lên mặt vừa nghĩ. Não bộ xoắn vòng vòng bắt đầu tìm đối sách thích hợp. Ừ, theo như cô thấy mối quan hệ của chủ thân thể này với ba của cô ta cũng không thân thiện lắm. Mặc dù không biết là vì nguyên nhân gì nhưng cô nhất định thay cô ta cải thiện thật tốt.

Biết thế nào được, nói làm sao thì cô cũng đã lỡ chiếm dụng thân xác của người ta. Vậy nên đương nhiên phải giúp người ta ra đi thanh thản chút. Dương Dương đó rõ ràng đối với chuyện này tiếc nuối vô cùng rõ ràng. Cảm giác ấy ngay cả khi đôi linh hồn cô vẫn còn cảm nhận được đủ biết trước khi chết, hoài niệm của cô ta lớn mạnh cỡ nào.

Dương Dương, cô cứ an tâm yên nghỉ. Tôi tuyệt đối sẽ giúp cô hoàn thành luyến tiếc này, cả đời!

Chu Ngữ Ngữ thở dài một tiếng. Cả người đột nhiên cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn hẳn. Đường như có được cam đoan của cô đã khiến cô ta hài lòng. Tia hồn phách cuối cùng còn lưu lại cũng đã phi tán hoàn toàn trong không khí.

Từ hôm nay trở về sau, trên đời chỉ còn Chu Ngữ Ngữ, không có Dương Dương. Nhưng Chu Ngữ Ngữ nhất định sống tốt phần đời còn lại của Dương Dương trong cơ thể này.

"Dương Dương, đã dậy hay chưa? Ba sắp về tới nơi rồi đó!"

Tiếng mẹ Dương dịu dàng ấm áp vang đến từ cửa phòng. Chu Ngữ Ngữ vừa chải đầu vừa nói vọng trở lại, lễ phép thưa.

"Vâng ạ!"

Mẹ Dương ở bên kia cười nhẹ một tiếng. Tiện thể dặn dò thêm vài vấn đề cô cần lưu ý rồi mới thỏa mãn nhấc dép đi xa.

Trước đây quan hệ của Dương Dương và mẹ Dương không được tốt. Lí do đơn giản là mẹ Dương chỉ là mẹ kế của thân thể này. Dù cho mẹ Dương làm người không thể nào chê trách nhưng trong lòng cô ta vĩnh viễn tồn tại một chấp niệm. Đó chính là bà đã cướp đi vị trí vốn chỉ dành riêng cho mẹ ruột đã mất từ lâu.

Có lẽ cũng chính vì nguyên nhân này mới khiến cho quan hệ giữa cô ta và ba Dương rơi vào tình trạng nước sôi lửa bỏng. Quan niệm dân gian vẫn bảo giống con gái không ai bằng cha, hiểu con gái không ai bằng mẹ đó sao. Cả ba Dương cùng cô ta đều là mẫu người cứng đầu cứng cổ, không ai chịu lùi bước khiến cho quan hệ hai cha con ngày càng lạnh nhạt.

Mất thấy quan hệ giữa hai người không thể nào cứu vãn. Dương Dương thế nhưng nghĩ ra một đối sách tự phá hoại chính mình để khiến ba Dương chú ý. Dù gương mặt vốn dĩ rất thanh tú bị cô nhấn đất chai, để tóc bù xù nhìn người không ra người, quý không ra quý. Quần áo phụ kiện toàn thương hiệu có tiếng như Channel, Tiffani bị quăng vào một góc, từ đầu đến chân diện trần phục via hè sứt mẻ cũ không chịu nổi.

Chuyện này dĩ nhiên làm ba Dương tức giận đến mức phát run. Sau nhiều lần gọi điện mắng xối xả cuối cùng cũng buông tay để mặc không thèm quan tâm. Lạnh nhạt đến mức so với người qua đường còn muốn lạnh nhạt hơn. Kế hoạch của cô ta không những thất bại mà quan hệ còn đẩy lên một tầng nóng bỏng mới, dùng nước dập cũng không thể tắt.

Dương Dương, tôi quả thật có chút bội phục cô. Sao cô lại có thể nghĩ ra kế hoạch hay như vậy chứ. Bây giờ tôi biết dọn dẹp từ chỗ nào mới phải đây?

Thôi vậy, trường kỳ kháng chiến nhất định thắng lợi, cứ gấp mặt trước đã rồi tính. Chu Ngữ Ngữ nắm chặt bàn tay nhỏ bé giờ cao lên trời làm thành tư thế cổ vũ. Đúng, cô không tin cô quăng đủ loại lưới cá và mồi ngon dụ dỗ mà ba Dương có thể không xiêu lòng. Nói thế nào cũng là cha và con gái. Quan hệ xấu đến mấy thì cha con cũng không thể trở mặt thành thù được.

Chu Ngữ Ngữ bên này hăng say thể hiện sức chiến đấu vô hạn mạnh mẽ. Ba Dương ở bên kia lại thoáng rung mình một cái. Ông nhú nhú chân mày, đôi mắt thông minh trải đời đảo qua từng góc ngách trên xe. Kì quái, không mở cửa kính cũng không bật máy lạnh, tại sao đột nhiên run rẩy như vậy?

Người đàn ông tinh thông thương trường mặt không lộ sắc lắc lắc đầu. Tất cả tội lỗi đều bị quy hết cho việc phát sinh khiến ông không thể đi kịp chuyển bay về ban đêm mà không hề hay biết bản thân vừa mới biến thành một con cá nhỏ bị con gái vừa mới tráo đổi linh hồn quyết tâm bắt lấy.

Chuyện đời quả nhiên là thiên địa bi ai...

Chu Ngữ Ngữ chỉnh trang hoàn chỉnh cuối cùng cũng tự tin bước xuống lầu. Từng bước đi chậm rãi ưu nhã làm mắt của người làm trong nhà chăm chăm nhìn theo đều muốn rớt hết xuống sàn. Khó khăn lắm mới nhặt được về thị giác nhưng không tin tưởng lắm lại dụi mắt hai cái

Đó thật sự là tiểu thư của nhà bọn họ sao? Làm sao có thể! Tư thái ưu nhã, gợn tay nhắc chân chậm rãi tản mát ra một tia quý khí kinh người. Gương mặt tuy không quá xuất sắc nhưng vẻ thanh tú nhu hòa lại càng hấp dẫn ánh mắt người nhìn. Tất cả đều không ngờ rồi mắt đi rồi.

Mẹ Dương từ trong phòng bếp đi ra. Trên tay nâng theo một ấm trà. Bên trong chính là loại trà Đại Hồng Bào mà ba Dương yêu thích nhất. Khi bà để ấm trà lên bàn, sắp xếp lại vị trí tách trà rồi mới ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy Chu Ngữ Ngữ đang đi tới cũng không nhìn được ngăn người. Bỏ đi đít chai dây cộm cùng đầu tóc bù xù, quần áo mặc chỉnh tề hơn cô dù không xưng là thiên hạ tuyệt sắc nhưng cũng có thể đứng hàng mỹ nhân. Nhất là gương mặt dịu dàng nhu hòa quỵên một tia lười biếng tản ra một khí chất riêng quỵên rũ kín đáo. Có cảm giác càng nhìn lâu sẽ càng chìm đắm. Không biết sau này ai có may mắn rước được cô bé này về làm vợ. Người đó chắc chắn là vô cùng có phúc.

"Mẹ!"

Chu Ngữ Ngữ không hề hay biết suy nghĩ của bà Dương. Cô ngọt ngào gọi một tiếng rồi ngồi xà xuống bàn, chun mũi hít một hơi vị trà thơm lung tơi mát tản ra.

Biểu hiện tự nhiên như một đứa trẻ khiến mẹ Dương hoàn hồn, yêu thương nở nụ cười với cô. Vừa cầm chiếc khăn mềm sạch sẽ lau bàn vừa hỏi.

"Làm sao vậy? Vừa rồi còn rất vui vẻ, lúc này lại tư lự như vậy?"

Bà Dương rõ ràng nhìn thấy chân mày của Chu Ngữ Ngữ thoáng chốc nhăn lại liền khó hiểu hỏi một câu. Cô nghe hỏi chỉ hơi lắc đầu, xong lại ngẩng đầu lên, nhẹ giọng.

"Mẹ, nhà mình có thảo dược chứ?"

"Có. Nhưng con hỏi làm gì?"

Mẹ Dương vẫn chưa bắt kịp suy nghĩ của Chu Ngữ Ngữ nhưng vẫn trả lời cô. Vừa nói vừa đảo mắt ra hiệu nữ hầu đứng sau lưng đi lấy thảo dược tới.

Thảo dược có sẵn trong nhà cũng không nhiều lắm, nhưng đều là loại tốt lại trải qua nhiều cồn đoạn xử lí công phu rất sạch sẽ. Chu Ngữ Ngữ nhìn từng loại bao bọc trong gói giấy, thỉnh thoảng nhắc vài vị đưa lên mũi hít vào một hơi. Cuối cùng cũng chọn được ba loại phù hợp. Chọn mỗi thứ một ít thả vào ấm trà. Thảo mộc và trà sẽ hòa quỵên cùng nhau, đợi đến lúc ba Dương trở về có lẽ mùi vị đã tốt lắm.

"Đại Hồng Bào là loại trà quý, nước trà đắng, có chút chất nhưng lại có thuộc tính thanh mát. Đại Hồng Bào cho thêm vài loại thảo dược sẽ có tác dụng điều dưỡng cơ thể. Ba vẫn hay đi công tác hẳn rất mệt mỏi. Uống trà thảo dược rất tốt. Tuy rằng vị biến hóa không giống ban đầu nhưng cũng là không sai biệt lắm."

Chu Ngữ Ngữ tỉ mỉ giải thích cho mẹ Dương hiểu rõ mặc dù biết bà cũng không có nghi ngờ cô. Cô chỉ là đối với sức khỏe ba Dương muốn quan tâm nhiều hơn. Vì cô ấy làm pháo hôi trong truyện được viết không nhiều. Về cơ bản là không ghi lại bối cảnh gì nên cô mới phải phòng ngừa trước. Chăm sóc ba mẹ Dương thật tốt để họ không xảy ra bất kì chuyện gì ngoài ý muốn.

Cô bây giờ không có liên hệ gì tới nam chính, nhưng không có nghĩa là biến cố sẽ không xảy ra. Xuyên qua trong nhân vật pháo hôi quả thật rất mệt mỏi. Ít nhất nữ phụ người ta còn biết được số mạng, như cô cái gì cũng không biết, mọi thứ mơ mơ hồ hồ thật đúng là vô hạn bi ai.

Chu Ngữ Ngữ thờ dãi một hơi, cuối cùng quyết định quăng hết mọi suy nghĩ vẩn vơ này ra sau đầu, lặng lẽ sóc lại tinh thần đang dần tụt xuống đáy cốc.

Đúng vậy, con người không ai biết trước số mạng. Trước đây cô cái gì cũng không biết nhưng vẫn sống rất tốt đó thôi. Mặc dù có biến cố xuyên qua vô cùng cầu huyết nhưng về cơ bản đều không chẻ vào đầu được.

Đã là phúc thì không phải họa, đã là họa thì tránh không khỏi. Cô đi từng bước thật cẩn thận, tránh thật xa các yếu tố nguy hiểm còn sợ mạng không dài sao.

Bây giờ cô đã có một gia đình, tuyệt đối không thể tùy hứng nữa.

Chương 12: Ba Ba, Con Xin Lỗi!

"Ba, ba đã về..."

Chu Ngữ Ngữ vốn đang ngồi tán gẫu cùng mẹ Dương lơ đãng quay sang liền nhìn thấy một người đàn ông mặc veston màu đen vô cùng nghiêm nghị bước vào nhà. Trong tích tắc đó, cô cơ hồ ngay lập tức nhận ra đó là ba Dương của thân thể này.

Sau đó thế nào? Đương nhiên là theo bản năng vọt ra ngoài rồi?

Ba Dương bị tò mò cùng mong chờ kích thích bước nhanh vào nhà. Không nghĩ tới bản thân còn chưa kịp đi tới đã thấy một vật thể lạ dùng tốc độ ánh sáng lao tới. Điểm đến lại chính là trong lòng ông.

Gặp phải tình huống này thì dù là người luôn luôn trầm ổn, lão luyện trong thương trường hơn ba mươi năm như ba Dương cũng sẽ bị dọa cho hoảng sợ. Chỉ là do tu dưỡng quá tốt, tập thói quen điềm tĩnh không để lộ xúc cảm ra mặt nên ông chỉ lùi về sau một chút, kín đáo đưa tay vỗ ngực một phen. Người bên ngoài nhìn vào lại chỉ cho rằng ông đang chỉnh lại cái khăn tay trong túi áo trước ngực mà hoàn toàn không phải dọa sợ mà thất nghi.

Chu Ngữ Ngữ đương nhiên nhìn thấy hành động lùi về sau của ba Dương. Hơn nữa IQ của cô không đủ để phân tích hoàn toàn ý nghĩa của cái việc treo đầu dê bán thịt chó là do bị dọa sợ. Cứ như vậy khẳng định ba Dương ghét bỏ mình nên liền ngoan ngoãn dừng lại, đan hai tay vào nhau xoắn xuýt một hồi, vẻ mặt hiện lên vô tận ủy khuất cùng đôi mắt to tròn ngập nước đúng là chọc người thương yêu.

Đợi đến khi ba Dương hồi hồn ngẩng đầu nhìn thấy con gái đứng trước mặt ủy khuất thì đầu óc trăm chuyển ngàn động rất nhanh nghĩ ra cái thứ "vật thể lạ" vừa nãy không phải ai khác mà chính là con gái nhà mình. Sau khi ngăn người thì chính là đẩy một bụng rối rắm.

Ba Dương nghĩ "Mình tránh né như vậy không biết con bé có nổi giận hay không? Trường hợp chủ động thân cận ông từ trước đến nay đã hiếm càng hiếm. Không biết có vì cái này mà tị luôn hay không?"

Chu Ngữ Ngữ nghĩ: "Mình gấp gáp như vậy không biết có làm ba ba chán ghét hay không? Trường hợp thân cận này từ trước đến nay vốn chưa từng xuất hiện. Không biết có vì chuyện này mà cho rằng mình cực kì lỗ mãng?"

Hai cái đầu, hai suy nghĩ, mà dĩ nhiên là chẳng suy nghĩ nào ăn nhập vào nhau. Hai ba con len lén đánh giá sắc mặt của nhau, càng đánh giá càng thấy không ổn. Càng thấy không ổn càng trầm mặc. Cuối cùng người ra trận giảng hòa không ai khác mà chính là mẹ Dương. Bà ho nhẹ một tiếng, qua quyết kéo ba Dương đến trên ghế salon ngồi xuống. Lại tỉ mỉ nâng ấm trà rót ra một tách nho nhỏ.

"Đi về chắc chán rất mệt. Không phải anh thích nhất uống Đại Hồng Bào sao? Nhanh tới uống một tách đi!"

Được mẹ Chu quăng ra một cái thang để ông bước xuống. Ông dĩ nhiên vô cùng cảm kích, rất phối hợp nâng tách trà nhấp một ngụm. Vừa uống vừa len lén đánh giá con gái nào nề đi lại ghế salon ngồi xuống. Ừm, tuy không có biểu cảm tức giận nhưng vẻ mặt sầu bi, thảm thiết đó là sao?

Ba Dương mãi phân tích tâm trạng Chu Ngữ Ngữ nói đó làm gì có tâm tư ngồi phẩm trà. Bởi vậy đợi ông nhấp cả một tách rồi đặt xuống thì cũng không nhận ra bên trong có mùi vị gì, so với trước đây có gì khác.

Mẹ Dương ngồi một bên nhìn tách trà đến xuất thần lại nhìn sang ba Dương đang giả vờ kéo tờ báo đọc mà ngay cả báo lật ngược cũng không biết, trong lòng không khỏi nén cười lại có chút chơi xấu kéo áo ông hỏi.

"Anh, mùi vị như thế nào?"

"A?"

Ba Dương ngẩng đầu khỏi tờ báo đang đọc "say sưa", khó hiểu nhìn mẹ Dương nhướn nhướn mày. Ông cố gắng hồi tưởng lại vị trà ban nãy nhưng quả thật là không có chút cảm thụ nào. Đột nhiên thấy rất có lỗi, giống như phụ lòng mẹ Dương vì mình quan tâm. Đương nhiên dù không biết gì vẫn phải khen thật tốt.

"Ừm, rất ngon..."

Thần kinh của ba Dương vốn thô, cơ bản không nghĩ được thêm từ nào để khen khiến người khác đẹp lòng đẹp dạ nên chỉ nói được ba chữ liền tiếp tục nghẹn.

Mẹ Dương nheo mắt hồ nghi, một bên mân mê một bên giúp ba Dương lật lại tờ báo hé ra một đạo biểu cảm trên tức.

" Thế à? Có cảm thấy có gì khác lạ không?"

" Không có gì khác!"

Ba Dương vẫn không hề nhận ra người vợ đầu áp tay gối đang chơi xấu mình. Thương thay cho người đàn ông lão luyện thương trường hơn ba mươi năm. Về đến nhà liền bị vợ mình xoay như chong chóng mà một chút phát giác cũng không hề có.

Mẹ Dương bắt lực vỗ trán. Rất có cảm giác thất bại trong nhà có một người thông minh ngốc nghếch, không mẫn không nhạy giải thích.

" Đây là trà con gái tự tay chọn thảo dược phối cùng với Đại Hồng Bào thay anh pha. Anh thế nhưng một chút xiu cảm nhận cũng không cho con biết. Đúng là cô phụ một tấm chân tình hiếu nữ..."

Mẹ Dương nói xong một từ, sắc mặt na Dương liền trùng xuống một tông. Đợi đến khi bà nói xong thì sắc mặt ông đã triệt để biến thành màu than không hơn không kém. Gương mặt cả đời không đổi sắc ai oán nhìn mẹ Dương lại quay sang nhìn con gái cúi đầu cắn môi như thể đang vô cùng đau lòng thì tâm tình của ông càng rối rắm muốn chết. Giờ phút này nếu ông còn không biết mình bị vợ chơi xấu thì ông tuyệt đối không xứng đáng với chức danh chủ tịch tập đoàn Dương thị.

Ba Dương nâng tay che miệng ho khan một tiếng. Tự nhủ không thèm nhìn về mặt đắc ý của mẹ Dương một bên đang vui sướng khi người gặp họa bắt đầu khản thiết sắp xếp lại những từ định nói với con gái làm sao cho dễ tiếp thu nhất có thể.

Chỉ là khi ông còn chưa kịp chuẩn bị xong, phần ghế salon bên cạnh đột nhiên bị lún xuống. Bàn tay trắng kiện dù đã có tuổi bị một bàn tay nhỏ bé mềm mại bắt lấy. Sau đó chính là một giọng nói mềm mại đầy chân thành cất lên.

" Ba ba, con sai rồi..."

Ba Dương dĩ nhiên không ngờ đến lại được nghe thấy nhuweng từ này từ miệng con gái nhỏ. Nhất thời không tiêu hóa được ngẩn ra. Người ngoài vẫn thấy ông nghiêm túc không biểu hiện cảm xúc gì nhưng thật ra ông chính là đang ngẩn người.

Chu Ngữ Ngữ vừa mới xuyên qua làm gì biết ba Dương có tật xấu này. Nghe thấy mình chân thành nhận sai mà ông lại chậm chạp không phát biểu gì liền trỗi lên một cảm giác thấp thỏm không yên, e dè gọi một tiếng.

" Ba~"

Khụ!

Âm thanh rất nhỏ nhưng lại mềm mại như chân mèo vurun ra nhẹ gãi vào lòng. Tâm của ba Dương đã sớm biến thành bãi nước. Ngoài mặt duy trì không biểu hiện, nỗ lực ép buộc bản thân đừng kích động, nhàn nhạt nói.

" Sai chuyện gì?"

" Con không biết..."

Chu Ngữ Ngữ thật thà nói. Nhưng lại thấy mình thật thà thì quá không đủ chân thành, liền bắt đầu vận dụng khiếu văn chương vốn không có mấy làm thành một bài diễn thuyết mang tên nhận lỗi thật dài. Len lén cúi lên đuôi nhỏ một cái, đôi mắt to tròn ngay lập tức liền ngập nước, viền mắt đỏ hồng hồng vô cùng đáng thương.

" Con chỉ biết con làm ba buồn là con sai rồi. Con không ngoan ngoãn, không nghe lời mẹ đều là sai rồi..."

" Vậy còn anh trai thì thế nào?"

Ba Dương lại tiếp tục nói. Lời này của ông thành công khiến mặt Chu Ngữ Ngữ ngốc nghếch thộn ra.

Anh trai? Anh trai nào? Thân thể này chẳng lẽ còn có anh trai?

Chu Ngữ Ngữ rối rắm muốn vô đầu, không biết nên nhận lỗi với vị anh trai chưa từng nghe nói tới như thế nào. Rất sợ nói phải chuyện sai lầm làm mọi người nghĩ cô bị bệnh tâm thần.

Ai nói xuyên qua làm nhân vật nữ phụ khổ? Phải! Rất khổ! Nhưng xuyên qua làm Át, Giáp, Bính, Đinh gì đó còn muốn khổ hơn nhiều lần đó!

Chu Ngữ Ngữ mím mím môi sâu nảo, đành phải hậm hờ cố gắng luồn lách chuyện này. Dù sao nếu ba Dương đã nói ra như vậy thì chắc chắn là cô sai rồi, nói ít sai ít, xin lỗi mới là thượng sách.

" Cũng là con sai rồi! Con làm mọi chuyện đều sai rồi. Khiến ba mẹ còn có anh trai phiền lòng là con đã sai rồi..."

Chu Ngữ Ngữ hậm hờ nhận lỗi một tràng. Trong lòng sớm đã phun ra ác khí muốn mắng chửi Dương Dương chủ nhân thân thể này một trận. Vì cái gì cô ta gây ra họa mà cô phải chạy đi xin lỗi. Hơn nữa còn là lỗi mà cô không hề hay biết. Từ đầu đến cuối hoàn toàn phải lựa chọn từ một ngàn không trăm lẻ một lỗi thường mắc phải dành cho con gái, trải qua sàng lọc tinh vi thêm thắt mà đưa vào.

Lời xin lỗi dài ngoằng ngoằng kinh điển như vậy cô nói cũng đã cảm động muốn rót nước mắt. Cô không tin không thể làm ba Dương cảm động.

Còn nếu như thật sự không cảm động? Không sao! Trước đây cô rảnh rỗi có đọc một cuốn sách gọi là một ngàn đối sách xin lỗi hạ gục người cha. Tuy rằng lúc đó cô không có cách để thể hiện vì ba ba mất từ rất sớm nhưng lúc này tuyệt đối dùng được.

Ba có thành lũy A, B, C, D, cô sẽ dùng kế hoạch E, F, G, H để đầu. Ha ha. Không thể không nói trong tình thân cũng phải lập nên một võ đài chính trị. Ừm, đó cũng gọi là một loại khoái hoạt chung đụng giữa ba và con gái đi.

Ba ba, người nhanh sụp bẫy đi... Nhanh sụp bẫy đi a...

Không biết có phải ba Dương nghe được lời khẩn cầu thầm kín của Chu Ngữ Ngữ hay không mà ông cuối cùng cũng động dung. Sắc mặt nghiêm nghị đã trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Nhẹ nhỡ vỗ tay cô hai cái.

"Biết lỗi là tốt. Sau này tuyệt đối không thể tái phạm!"

Nói xong thì liền như ma bị đuổi gộp ba bước thành hai bước nhanh chân chạy lên lầu. Bỏ mặc Chu Ngữ Ngữ nhìn theo bóng lưng ông cùng mẹ Dương đuổi theo sau phút chốc ngẩn ngơ lại nhìn mình một cái.

Không phải cô chọn sai thời điểm xin lỗi đó chứ... chẳng lẽ ba ba là mắc... Ừm, không chịu nổi...

Chu Ngữ Ngữ che miệng ho khan bày ra vẻ mặt thấu hiểu thông cảm cho người ba tội nghiệp. Quay đầu liền quăng ở sau lưng, vui vẻ nhào tới ôm lấy quần gia Ron, cười vô cùng rạng rỡ.

"Chú Ron, ba đã tha thứ cho cháu. Ba thật đã tha thứ cho cháu..."

Ron cười nhẹ, vỗ vỗ gò má mềm mại của cô công chúa nhỏ. Trong lòng ông cũng cảm thấy vui lây. Không chỉ là vì từ rất sớm đã coi cô như con ruột mà còn vì ba Dương là bạn tốt từ nhỏ cùng nhau lớn lên với ông.

Những năm qua không phải ông không thấy bạn tốt sâu nào mà uống không biết bao nhiêu rượu mỗi đêm lại còn tập tành hút thuốc lá. Cả người lúc nào cũng chìm đắm trong bóng tối thống khổ và cô đơn. Cô công chúa nhỏ cũng phát sinh đủ thứ trò muốn khiến ba ba chú ý, không ngờ lại càng ngày càng đi vào ngõ cụt.

Mỗi nhà đều có một bản kinh khó niệm. Bây giờ được giải quyết... thật tốt!

Bên này Chu Ngữ Ngữ vui vẻ quần lấy Ron làm nũng muốn được ăn đồ ăn ngon để chúc mừng hai ba con hòa hảo. Trên lầu, ba Dương đang dựa người vào tường, khỏe mỗi từ rất lâu về trước thật hiếm hoi lắm cũng đã gọi lên tươi cười.

Mặc dù ai cũng nghĩ ông không để ý nhưng thật ra tình cảm ba và con gái rạn vỡ đã trở thành cái nhọt trong lòng ông thật lâu. Giải quyết được ông đương nhiên có thể thở phào. Không, phải nói là rất vui mừng...

Cửa phòng "cách" một tiếng mở ra. Mẹ Dương lách người bước vào phòng nhìn chồng không kịp thu hồi tươi cười nên vẻ mặt hiện lên vẻ rối rắm không yên tâm chính bà có chút nhìn không được muốn chọc ghẹo ông.

Người đàn ông này nha, đã là vịt chết vẫn còn có gãy. Chẳng lẽ thật sự nghĩ rằng không ai nhận ra ông đối với con gái dễ bụng sao?

Người ngoài cuộc mắt sáng như sao. Chỉ có người trong cuộc là mù mờ không hay biết. Bà bảo bọc Dương Dương như vậy cũng vì điều này. Chính là muốn tạo điều kiện cho hai người hóa giải hiểu lầm chứ sao.

Thật không nghĩ đến cứng đầu cũng là một đoạn gen di truyền. Một lần giận dữ liền kéo dài tận bảy tám năm. Nếu tám năm trước hai người có một người chịu mở rộng lòng mình, có lẽ cũng không có người ba đêm nào cũng phải hút thuốc, uống rượu mới có thể ngủ, càng càng không có cô con gái muốn được ba quan tâm làm đủ loại trái khoáy.

Cái này xem như cũng là một thiên mệnh.

"Anh, tại sao Ngạn Phàm chưa trở về?"

"Ồ tập đoàn phát sinh một chút chuyện. Con đã về giải quyết. Có lẽ chấp tối hôm nay mới có thể về. Nên dặn Vic nấu gì đó thật ngon. Một tháng này bôn ba quá nhiều rồi!"

Mẹ Dương gạt gạt đầu cười. Sau lại nghĩ đến cái gì nháy mắt với ông.

"Thật ra cũng không cần em nhắc. Dương Dương hẳn là đang quần lấy Ron cùng Vic đòi được ăn ngon đấym con bé là người rất biết hưởng thụ!"

"Hưởng thụ là tốt. Tiền anh kiếm ra còn không phải để bọn trẻ ăn ngon mặc đẹp sao? Cái này bỏ qua đi, anh muốn nói vợ à, em không cảm thấy em đã quên cái gì rồi sao?"

Mẹ Dương ho khụ một tiếng giả ngu, vội vàng quay người qua loa nói.

" Em đi dọn Vic làm thêm đồ ăn..."

" Không cần. Có con gái ở bên dưới rồi em còn muốn làm rộn cái gì. Quên cũng không sao. Anh dư thời gian để nhắc cho em nhớ..."

Phương hướng tiếp theo dĩ nhiên là phòng ngủ. Trước khi đóng cửa lại vẫn còn truyền ra một đoạn âm thanh mơ hồ.

" Anh đi công tác một tháng hẳn là rất mệt..."

" Không sao, phục vụ vợ anh tuyệt đối không thấy mệt mỏi..."

" Nha..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Dương Ngạn Phàm Nghi Ngờ.

" Đại thiếu gia, bây giờ về nhà hay đi đâu ạ!"

Tài xế Tiểu Trương mở cửa xe thay cho Dương Ngạn Phàm, xong mới vòng qua mở cửa xe khoang lái ngồi xuống, cung kính hỏi người đằng sau.

Dương Ngạn Phàm nhủ chân mày, đôi mắt thoáng nhìn ra ngoài cửa xe phát hiện mặt trời đã xuống núi, ước chừng thời gian mới nhận nhậ mở miệng.

" Về nhà đi!"

" Vâng, thưa đại thiếu gia!"

Dương Ngạn Phàm không nói thêm gì nữa, anh đưa tay vuốt vuốt mi tâm ản ản cảm giác mệt mỏi vì thiếu ngủ và cường độ làm việc nặng nhọc không gượng nổi cuối cùng cũng nhắm mắt lại.

Tiểu Trương lái xe cho Dương Ngạn Phàm đã lâu. Anh cũng là một người tâm tư tinh tế, rất nhanh đã phát hiện không khí trong xe nhẹ nhàng xuống liền thức thời điều khiển xe chậm lại. Cũng không dám đột nhiên phanh hay tăng tốc. Một đường như vậy về đến nhà so với bình thường trễ hơn mười phút nhưng dĩ nhiên chiếm lấy khen ngợi từ Dương Ngạn Phàm. Đối với người làm công như bọn họ được thủ trưởng khen là quan trọng nhất. Tiểu Trương cũng vô cùng hớn hờ. Anh biết, tuy Dương Ngạn Phàm cái gì cũng không nói nhưng tháng này nhất định được tăng lương.

Dương Ngạn Phàm không hề hay biết hình tượng của bản thân trong mắt Tiểu Trương đã tăng lên một bậc. Bàn tay tùy ý đem những tập tài liệu quan trọng trên tay chỉnh lại cho ngay ngắn rồi mới nhắc bước vào nhà.

Khi Dương Ngạn Phàm vừa vào đến cửa, một nữ hầu đã nhanh chân đưa đến một đôi dép đi trong nhà. Lúc cô chuẩn bị đón lấy tài liệu từ tay anh thì bị một đạo ánh mắt rét lạnh quét tới khiến cho cô sợ hãi đến hai chân run rẩy, vội vàng thu tay về không còn dám tùy tiện giúp đỡ nữa.

Cô làm sao có thể nhất thời quên mất đại thiếu gia có tính kiết phích vô cùng mạnh mẽ đây. Hầu như đồ vật nào của anh ấy người khác đều không dám đụng chạm. Mà đã bị đụng chạm rồi thì tuyệt đối không dùng lại lần thứ hai.

Giống như lúc này, đại thiếu gia đang bước qua đôi dép cô đưa tới như tránh né một thứ gì đó vô cùng dơ bẩn. trong đôi mắt sâu không thấy đáy lại biểu hiện chán ghét vô cùng rõ ràng.

Dương Ngạn Phàm sau khi đem tài liệu cất vào thư phòng dự định để tối xem qua xong liền rời khỏi đi vào trong phòng của mình. Anh biết anh có bệnh kiết phích rất nặng. Bình thường thì không sao nhưng hề đi đâu đó thì khi trở về anh đều cảm thấy cơ thể rất bồn và nhộp nhộp. Nhất định phải tắm rửa thật sạch sẽ mới có thể tạm thời xoa dịu cảm giác đó.

Dương Ngạn Phàm đẩy cửa phòng. Vừa bật điện lên thì anh liền nhủ mày. Trên chiếc giường anh hay nằm không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thứ vô cùng bẩn thỉu mà anh phải nhìn thật lâu mới có thể nhận ra đó không phải ai khác mà chính là em gái không cùng huyết thống với mình.

Đôi mắt lần nữa hiện lên chán ghét. Lần này không phải chán ghét đơn thuần nữa mà là cực độ chán ghét. Ngay từ năm anh hai mươi một tuổi lần đầu tiên đến nhà họ Dương anh đã chán ghét người con gái làm ảm ảm, khốc đến nước mắt nước mũi tèm lem. Thứ dịch thể kinh khủng đó làm người yêu thích sạch sẽ như anh đến hôm nay vẫn còn bị ám ảnh.

Đương nhiên, sau tận tám năm trời ở chung. Sự chán ghét ấy chỉ có thêm chứ không hề bớt. Cô càng quậy phá, càng gây ra những trò đùa quái chiêu càng khiến anh lập chí tránh xa cô. Thậm chí xem cô như một loại virus, một bệnh dịch lan truyền tâm cơ.

Nhưng là... Có ai có thể giải thích, bệnh dịch đó tại sao có thể nằm lên trên giường của anh đây?

Dương Ngạn Phàm nhủ chặt hai hàng chân mày, nhin xuống chán ghét càng lúc càng dâng cao từ từ tiến về phía trước. Tiện tay còn lấy thêm cây thước gỗ đặt trên bàn thay thế cho cặp chặn giấy.

Cây thước gỗ đó đương nhiên là để chọc lên bả vai của người nào đó, dùng sức lay cô dậy.

Chu Ngữ Ngữ đang ngủ ngon, cảm thấy giấc ngủ bị thứ gì đó quấy rầy nhưng cô vẫn không quan tâm, xoay người liền đem thứ phá đám đó kéo xuống ôm vào lòng không thả.

Bị mất đi "vũ khí", Dương Ngạn Phàm đã khó chịu nay lại càng thêm khó chịu. Không còn cách nào khác đành phải tự mình lay cô dậy.

Chu Ngữ Ngữ khó chịu lắm rồi. Tại sao luôn có cái gì phá đám khi cô đang chìm vào giấc ngủ ngon thế hả? Có biết phá hoại giấc ngủ của người khác là thất đức lắm hay không?

Chu Ngữ Ngữ ngơ ngậy người, chuẩn xác há miệng đem thứ phá đám dạy dỗ một trận... Cẩn... U, mùi vị tệ quá...

Chán ghét phun ra vật thể phá đám. Người nào đó lần nữa xoay người, tiếp tục ngủ say...

Khò khò...

Dương Ngạn Phàm không cảnh giác bị Chu Ngữ Ngữ ngâm lấy bàn tay. Khoang miệng nóng ẩm nhỏ hẹp khiến anh thoáng chốc ngẩn người. Còn quên mất rút tay ra, cho kẻ dám làm dơ bẩn cơ thể anh một bài học thì bàn tay đã bị cắn xuống, rất nhanh đã bị phun ra. Mà về mặt người vừa gây ra tai họa lại làm như ghét bỏ. Sau khi xoay người lại tiếp tục ngủ say.

Dương Ngạn Phàm nhìn bàn tay với hai đường dấu răng chính tề. Từng chiếc răng nhỏ xinh thêm hai cái răng khểnh in dấu lại vô cùng rõ ràng. Sắc mặt thoáng chốc đã triệt để biến thành màu đen. Hơi thở lạnh buốt mang theo hàn khí nháy mắt đã bao phủ khắp căn phòng.

Động vật luôn có một giác quan nhạy bén với mức độ nguy hiểm. Ngay cả Chu Ngữ Ngữ đang ngủ say cũng không ngoại lệ. Sóng lưng lạnh bước thoáng run lên một cái, cô mơ hồ mở ra hai mắt nhap nhem, con buồn ngủ chưa hết đã bị đánh thức không cam lòng ngáp một cái.

Oa ô ô ô... Buồn ngủ quá..

Chu Ngữ Ngữ xoa xoa hai mắt. Đợi đến khi cô hoàn toàn tỉnh táo mới nhìn thấy trên đầu giường, một người đàn ông không biết đã đứng đó từ lúc nào lạnh lùng nhìn cô như thể ngay giây sau đó sẽ đem cô từ hình ngay tại chỗ.

Ánh mắt lạnh lùng của người này cho cô biết anh ta không phải người dễ chọc. Hơn nữa còn là loại người rất đáng sợ, nhất thời con buồn ngủ còn lại hơi manh nha ập đến cũng triệt để biến mất. Mà cô cũng thức thời nuốt lấy khẩu khí hùng hổ của người vừa tỉnh dậy vào lòng. Hề ra hàm răng xinh đẹp chính tề ngậy ngời cười với anh. Mong rằng những biểu hiện đáng yêu của cô sẽ khiến người nào đó tốt bụng đem ánh mắt khủng khiếp có thể dọa chết trẻ con thu về.

Nhưng dĩ nhiên mọi việc không dễ dàng như Chu Ngữ Ngữ mong muốn. Ý chí sắt đá của Dương Ngạn Phàm so với ý chí sắt đá của ba Dương càng muốn sắt đá hơn.

Nói gì thì ba Dương cũng là ba của cô, trong lòng dĩ nhiên thương cô, dù cho trước đây có nhiều khúc mắc cỡ nào đi chăng nữa. Còn Dương Ngạn Phàm, ngay từ lần gặp đầu tiên đã xem cô không vừa mắt, chứ đừng nói tám năm sau cô càng ngày càng trở nên biến tướng. Anh đương nhiên càng thấy cô chướng mắt hơn.

Chu Ngữ Ngữ sầu não than thở. Dương Dương, cuộc sống của cô quả thật là vô cùng thất bại rồi!

Chu Ngữ Ngữ thở dài, liên tục gồng mình lên lên bom năng lượng một hồi lâu mới dám ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt đầy vẻ chán ghét của Dương Ngạn Phàm. Cố nén vẻ mặt hoa si nhìn người đàn ông tuyệt mỹ khốc nam trước mặt, đầu óc xoay chuyển cố gắng sắp xếp một loạt từ ngữ rồi mới e dè mở miệng.

"Anh hai... Cái đó... Ừ, tại sao anh lại ở trong phòng em?"

Dương Ngạn Phàm hơi nhướn mày khi nghe đến hai từ "anh hai" trong miệng của Chu Ngữ Ngữ. Đáy mắt không nén nổi vẻ nghi hoặc hiện lên trên tia lạnh lùng.

"Cô từ lúc nào sửa miệng biết gọi tôi là anh hai?"

"Àch... Trước đây chưa từng có sao?"

Chu Ngữ Ngữ cúi đầu lăm bằm. Chán nản đến mức muốn vò đầu. Cô cũng chỉ vừa mới xuyên không qua hai ngày nay thôi, đương nhiên cũng không thể biết trước đây chủ nhân thân thể này chung đụng với người trong gia đình như thế nào. Cô vốn biết trong hai ngày nay. Hoạt động đã xuất hiện hàng ngàn kẻ hồ, chẳng qua bọn họ không nghĩ đến việc đổi hồn mới không quan tâm đến. Nếu không, cô sớm đã bị đưa vào phòng thí nghiệm từ lâu.

Thật không nghĩ đến mình cuối cùng cũng đá phải gạch. Đụng phải người tâm tư tinh tế như Dương Ngạn Phàm đối với cô chính là một loại xui xẻo lớn. Nhưng mà cũng không phải rất xấu. Dù sao từ nay về sau thân thể này cũng là của cô, cuộc sống cũng là của cô. Cô không thể nào học theo chủ nhân

thân thể này, sống theo cách của cô ta mãi được.

Sống như vậy thật quá mệt mỏi. Mà cô cũng tuyệt đối không thích. Đâu có ai giống ai được hoàn toàn, dù có là soi gương hình ảnh cũng sẽ lật ngược. Không đúng sao?

Thay vì vất vả học theo người khác để rồi bị bắt lỗi từng chi tiết, cô thà sống theo mình để bọn họ tập quen dần cách tồn tại của cô vẫn hơn. Ừm, cảm giác nắm vững thể cục, thật tốt!

Dương Ngạn Phàm không nhận được câu trả lời càng thêm nhũn mảy. Anh đứng thẳng dậy, cũng không tiếp tục truy vấn mà chỉ ra ngoài cửa lạnh lùng nói.

"Đâu là phòng của tôi, cô... Mau rút khỏi đây!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bữa Ăn Hòa Thuận

Tối hôm đó, trên bàn ăn nhà họ Dương vốn dĩ nên vui vẻ hạnh phúc, yên ả hòa thuận thì lại không như vậy. Cả bàn tỏa ra một loại hơi thở áp lực vô hình khiến người ta không thể nói rõ. Mà cụ thể nhất là bắt nguồn từ hai người Chu Ngữ Ngữ và Dương Ngạn Phàm.

Chu Ngữ Ngữ nhìn một bàn ăn đầy đồ ngon tỏa ra mùi thơm nức mũi, bàn tay nhỏ bé du di cái thìa không biết nên gấp món nào. Cuối cùng quả quyết nhón một ít salad trộn ngô bỏ vào trong chén, khó khăn nhai nhai nuốt nuốt.

Quá trình này quả thật so với cô có chút cực hình.

Tại vì sao à? Đương nhiên là bị khí tức lãnh lệ như băng của Dương Ngạn Phàm ngồi đối diện dọa cho sợ hãi rồi!

Chu Ngữ Ngữ mím mím môi, âm ức đến mức muốn cào tường. Một mặt phải xem xét nét mặt của Dương Ngạn Phàm. Đôi mắt lại chăm chăm nhìn vào đồ ăn ngon, vừa muốn đưa thìa ra, nghĩ nghĩ lại thu thìa về, đầu thìa đều bị cô cắn sắp nát rồi.

Thiên a! Không biết có phải người cố tình sắp xếp hay không mà toàn bộ đồ ăn ngon lại đều đặt trước mặt người anh trai mặt lạnh kia. Hại cho cô thêm thường lại không có dũng khí đứng ra khiếu kiện.

Không phải cô chỉ ngủ trên giường anh một lúc thôi hay sao? Cô cũng nào có muốn! Đi nhầm phòng là có tội hay sao? Ai kêu phòng của anh ta gần hơn phòng cô làm gì? Cô đi lên cầu thang nhìn thấy liền đâm đầu vào thôi. Cô chính là thật vô tội nha...

Chu Ngữ Ngữ huơ huơ cây thìa, đem hết tất cả gan dạ cùng can đảm của mình đem ra, cố gắng vận dụng chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh gấp lấy cái đùi gà tinh tế nằm gần bên cạnh Dương Ngạn Phàm nhất. Chỉ là không hề nghĩ đến thìa chỉ cách miếng đùi gà chưa đến ba xen ti, miếng đùi gà đã bị ác nhân nào đó gấp lên, không chút lúng túng bỏ vào bát. Sau đó từ tốn bỏ lên miệng cắn nhẹ một cái.

Cái đó... Cái đó là tình cờ thôi có phải không?

Chu Ngữ Ngữ nhìn đồ ngon đến nơi còn bị cướp mất, trong lòng tung quần vẫn cố gắng tự an ủi bản thân. Không phải chỉ là miếng đùi gà thôi sao? Anh ta có lẽ cũng rất biết cách ăn uống, có thể nhắm ngay miếng đùi gà ngon nhất!

Hừm!

Chu Ngữ Ngữ dùng sức thở ra một hơi, sau lần "vồ hụt" đồ ăn cô bỗng nhiên có can đảm hơn rất nhiều. Đầu thìa lia một vòng rồi dừng lại bên đĩa mực xào ớt điểm xuyên vài cọng ngô vô cùng bắt mắt.

Đôi mắt to tròn nhấp nháy hai cái, lập tức cầm thìa xuống. Và... Một lần nữa lại bị một đôi thìa chen ngang gấp mất. Đôi thìa yếu ớt của cô chệch một chút lại bắt đúng cọng ngô xanh đang thò lên. Cuối cùng bị rơi vào tình huống không thể leo xuống đành buồn bực gấp cọng ngô bỏ vào miệng, hung hăng nhai, nhai, nhai lại tiếp tục nhai. Trong đầu cứ tưởng tượng đến gương mặt của Dương Ngạn Phàm, phần hận càng dùng sức nhai đến mức suýt sái quai hàm.

Sau đó, cánh vịt, gà xé phai, trứng cá, gan ngỗng... Tất cả những gì cô nhắm trúng đều "tình cờ" bị Dương Ngạn Phàm lấy đi. Trong khi chén của anh ta cứ như vậy chất đầy như ngọn núi thì chén của cô vẫn một mực trống không.

Là vườn không nhà trống a~

Lúc này nếu Chu Ngữ Ngữ vẫn nghĩ anh ta chỉ là vô tình thì cô đúng là người ngu ngốc nhất thế giới. Không nghĩ đến trên đời lại vẫn còn một loại đàn ông hẹp hòi như thế này. Thật... Thật là mắt mặt đáng nam nhi mà!

Chu Ngữ Ngữ buồn bực lắm rồi. Cô liếc mắt nhìn người từ đầu đến cuối không hề nhìn cô nhưng vẫn chuẩn xác nhắm trúng đồ ăn mà cô thích thì càng cảm thấy khó chịu.

Anh làm anh thì đã sao? Làm anh thì có quyền bắt nạt em út à? Chị đây mới không thèm chấp đồ hẹp hòi như vậy đâu!

Chu Ngữ Ngữ chán chường tùy tiện gấp một miếng đồ ăn. Lần này kì lạ là không hề bị ngăn cản, cô thành công đem đồ ăn từ đĩa gấp lên. Mắt đều muốn chứa chan lệ nhòa. Thật may mắn anh cũng còn có một chút lương tâm, không đến mức bị cầu tha đi mất....

Chu Ngữ Ngữ bị vui mừng che mắt, không suy nghĩ, cũng không hề nhìn miếng đồ ăn trên đĩa. Tâm tình rất tốt cứ như vậy cho vào miệng. Chỉ là... Dương Ngạn Phàm có thật sự tốt như vậy?

Đương nhiên là không đi....

"A a a a, cay, cay, cay, cay, cay chết mắt...."

Chu Ngữ Ngữ buông đĩa ôm miệng khóc không ra nước mắt, vội vàng chạy vào trong bếp rót ra một ly nước uống vào. Một lần này không dưới ba ly lớn mới tạm thời xoa dịu được cái bỏng rát nơi khóe miệng. Bàn tay nhỏ bé điên cuồng xoa xoa hai cái.

Quả nhiên, người kia đúng là làm gì tốt như vậy! Anh ta hẳn là đã nhìn ra cô gấp trúng là quả ớt đỏ trang trí trên bàn ăn nên mới để yên như thế đi. Nói đúng hơn chính là ngồi chờ nhìn cô bị chê cười đó.

Dương Ngạn Phàm, anh thật sự là vô cùng nhỏ nhen!

Chu Ngữ Ngữ ôm cái miệng đau lết lại bàn ăn. Không ngoài dự đoán nhìn thấy gương mặt lạnh nhạt kia đang nhếch khóe môi mỏng đầy tiểu ý kiêu ngạo, trên tay còn loay hoay xoay qua xoay lại quả ớt đỏ chót còn lại trên bàn. Đây chính là bộ mặt gọi đòn trong truyền thuyết hay sao?

Chu Ngữ Ngữ lúc này thật sự rất có một loại xúc động muốn xông lên cắn mạnh vào cẳng cổ Dương Ngạn Phàm một cái. Nhưng cô vẫn thức thời cố gắng hết sức kiềm nén lại.

Hôm nay cô mới làm hòa với ba và mẹ Dương thôi. Thời điểm này không phải thời cơ tốt trở mặt với Dương Ngạn Phàm. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Cô lại còn sống cùng anh ta trong một mái nhà, cơ hội chính là vô tận bao la. Anh... Cứ từ từ mà hưởng thụ cho tốt đi!

Ba Dương cùng mẹ Dương vừa rồi cũng nghe tiếng kêu của Chu Ngữ Ngữ. Rõ ràng là bị giật mình không nhẹ. Vừa nhìn thấy cô trở về đã vồn vã lên tiếng thân cận hỏi thăm.

"Con vừa rồi bị sao vậy?" Làm thế nào kêu như heo bị chọc tiết?

Hai người đồng thanh cùng lên tiếng hỏi. Rất thông minh đem về sau triệt để nuốt vào lòng. Rõ ràng là không nỡ đem con gái mới lớn ra trêu cợt. Chỉ là bọn họ vẫn rất thắc mắc nha!

Chu Ngữ Ngữ xoa xoa miệng, mắt liếc nhìn Dương Ngạn Phàm ngồi đối diện một cái. Buồn bực đem trái ớt đỏ to bằng ngón cái đã bị cắn mất một nửa đưa lên. Biểu tình ủy khuất khóc không ra nước mắt.

Ba Dương, mẹ Dương không hẹn trùng mắt nhìn quả ớt, lại nhìn qua Chu Ngữ Ngữ, mở miệng an ủi, ôn nhu.

"Con có phải muốn giảm cân đến điên rồi không? Ngay cả ớt trang trí trên bàn cũng có thể ăn?"

Ách?

Chu Ngữ Ngữ tròn mắt nhìn hai người vẻ mặt khuyên nhủ cùng không hài lòng, phải có nghị lực cao lắm mới không hét lên một tiếng. Con chính là bị Dương Ngạn Phàm lừa! Hai người có hiểu hay không nha?

Thật là oan ức mà! Cô dù có giảm cân cũng sẽ không ăn ớt. Ớt cay như vậy, ăn một chút thì có thể chứ làm sao có thể cắn nguyên trái đâu. Đây chính là cực hình thể xác vô cùng đáng sợ đó. Nghĩ đến cái cay xé họng vừa nãy đến giờ trong người cô vẫn còn âm ỉ con nóng đây!

Mẹ Dương kiên quyết không cho Chu Ngữ Ngữ tiếp tục ăn kiêng, giống như còn sợ cô đại đột nuốt phải ớt, liền chủ động cầm lấy chén lia đủ một vòng. Đồ ăn trong chén rất nhanh đã chất thành một ngọn núi nhỏ.

Chu Ngữ Ngữ mừng rơi nước mắt, vô cùng cảm động nhìn mẹ Dương. Đây chính là trong họa có phúc có phải hay không?

Bữa cơm tối hôm đó cuối cùng cũng vượt qua suôn sẻ. Ngoại trừ khúc dạo đầu đầy nước mắt thì Dương Ngạn Phàm cũng rất có lương tâm. Ít ra khi cô ăn hết đồ ăn, anh ta cũng không có bất cứ hành động nào cản trở cô nữa. Sắc mặt cùng trạng thái thanh nhã lạnh nhạt không thay đổi đó làm cô có một loại nghi ngờ vừa nãy quả thật chỉ là hiểu lầm.

Chu Ngữ Ngữ thật là rối rắm a!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Khó Hiểu

Sau bữa cơm, nữ hầu liền đem tất cả đồ ăn còn thừa lại xuống dưới. Bình thường đồ ăn sau khi ăn thừa sẽ bị đổ đi nhưng dưới sự kiên quyết cường ngạnh của Chu Ngữ Ngữ cuối cùng đã có thể đóng lại thành từng gói đưa ra ngoài. Có thể ăn thì tiếp tục ăn, không thì có thể đưa ra làm từ thiện. Ở bên ngoài còn biết bao nhiêu người không có cơm ăn đâu. Bọn họ lảng phí như vậy là muốn trời phạt chết sao?

Không thể không nói, quyết định của Chu Ngữ Ngữ làm thật nhiều người vui sướng. Thật ra thì trong biệt thự không có quy định gì nhiều nhưng việc đổ đồ ăn đi đã thành một lỗi mồn mà không ai dám sửa. Trong khi đó đồ ăn nấu dưới tay đầu bếp chuẩn sao không biết có bao nhiêu người thèm khát đâu.

Lần này xem ra đại tiểu thư nhà bọn họ đã thật sự thay đổi rồi! Không chỉ khí chất mà tính cách cũng lương thiện hơn rất nhiều. Cái này quả thật là phải tạ ơn trời đất a!

Chu Ngữ Ngữ hoàn toàn không hề hay biết suy nghĩ trong đầu của người làm trong nhà. Cô hoa tay múa chân chỉ đạo một hồi xong liền không nói tiếng nào vội vàng chạy tốt lên phòng.

Đừng mất thời gian hỏi nguyên do. Vì nguyên do chính là người nào đó soái khí bùng bùng đang ngồi bên cạnh bàn trà kia không phải sao?

Hầu như sau bữa ăn nào chỉ cần Dương Ngạn Phàm có thời gian rảnh rỗi anh cũng sẽ bồi mẹ Dương uống trà. Chu Ngữ Ngữ dù có mấy cái gan cũng không muốn đối đầu với anh nên liền ngoan ngoãn rời đi.

Anh ta dù gì cũng chán ghét cô không phải sao? Cô biết điều tránh đi liền đỡ cho anh phải bức mình! Không thể không nói tuy trong truyện không hề nhắc đến nhân vật này nhưng khí thế của anh ta một chút cũng không thua gì nam chính. Cô cũng lắm là một tiểu pháo hôi nho nhỏ, đối đầu những người như thế này cô tự nhận mình không có sức mạnh đó!

Dương Ngạn Phàm liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra người nào đó đang không có tiền đồ bỏ trốn. Khóe môi hơi nhếch lên thành một đường cong mang theo một chút giễu cợt nhưng cũng không có quan tâm lắm. Quay đầu liền tự rót cho mình một tách trà đưa lên nhấp một ngụm. Ngay sau đó chân mày liền nhíu lại, quay đầu nhìn mẹ Dương, không nhịn được hỏi.

"Trà hôm nay hình như vị hơi kì lạ?"

"Con cũng nhận ra, cảm thấy nó thế nào?"

Mẹ Dương đặt tách trà xuống, chớp mắt nở nụ cười, trong đó ẩn ẩn có chút thăm dò cùng mong đợi.

Dương Ngạn Phàm nhíu nhẹ chân mày, vẻ mặt giống như đang hồi tưởng lại hương vị ban nãy, một lúc lâu mới nói.

"Không tệ, mùi hương thanh nhã, vị đậm, nhưng vẫn không mất đi chất truyền thống!"

"Con thấy tốt là được rồi! Cái này là sáng ý mới của Dương Dương nha!"

Mẹ Dương hiền hòa cười nhẹ, nói xong lại tiếp tục uống trà. Dường như là càng uống càng thích nên tiếp tục nhấp thêm một ngụm.

Dương Ngạn Phàm ban đầu thấy không tệ, nhưng khi vừa nghe thấy hai chữ "Dương Dương" thì chân mày liền nhíu lại. Không nói tiếng nào vươn tay đoạt tách trà trên tay mẹ Dương, tiếc là chậm một bước để bà uống hết.

Dương Ngạn Phàm thở ra một hơi, ánh mắt giống như bị bao phủ bởi một lớp sắc bén tựa như dao. Môi mím chặt thành một đường thẳng, âm dương quái khí nói.

"Trà này rất ngon, hôm nay con phải làm việc khuya, cần nó. Mẹ nhanh đi ngủ đi, uống nhiều trà buổi tối không tốt!"

Nói xong cũng không để mẹ Dương kịp phản ứng lại, bưng cả khay trà đi lên lầu. Mẹ Dương nhìn theo bóng lưng con trai đã khuất khỏi góc cầu thang mới hồi thần lại, cúi đầu để nén tiếng cười.

"Là thích uống trà thôi, còn nói uống trà không tốt. Con trai càng lớn càng thay đổi trở nên phức tạp á!"

Mẹ Dương cười xong thì phui phui tay, đứng dậy tiến về phòng ngủ. Vừa đi vừa tưởng tượng đến vẻ mặt luôn trầm mặc lạnh lùng của con trai lại bị một bình trà làm luống cuống, vậy nên càng nghĩ càng thấy buồn cười rồi.

Bà cuối cùng cũng có một chút cảm giác nhà có con trai mới lớn rồi a! Tuy quá trình này đến hơi trễ nhưng có liền tốt rồi. Ít ra so với vẻ mặt ngàn năm không đổi sắc thì dễ xem hơn rất nhiều đâu.

~~*~*

Dương Ngan Phàm bưng khay trà lên lầu, dùng chân đá cửa để mở sau đó dùng chân đóng lại. Anh đặt cả khay trà lên bàn, lại với tay lấy điện thoại, mở ra tra một dãy số rồi nhấn vào phím kết nối. Không lâu sau đã nghe thấy tiếng tí tí chờ đợi vang lên.

Tút... Tút...

Bị từ chối?

Chân mày của Dương Ngan Phàm càng cau càng chặt, kiên nhẫn quay lại số đó. Lần nào cũng bị cắt không thương tiếc. Đến tận lần thứ bảy đầu dây mới có người nhắc máy. Vừa nhắc lên là một giọng nói nam tính nguyên rủa đầy khó chịu.

"Phàm, cậu đúng là khắc tinh của tôi. Bình thường cậu không phải thiếu kiên nhẫn gọi điện thoại cho người ta nhất sao? Vì cái gì hôm nay có kiên trì như vậy hả?"

"Tôi muốn hỏi cậu một việc!"

Dương Ngan Phàm không chút để tâm đến khẩu khí khó chịu của Phong Nhận. Trầm giọng lãnh lệ mang theo uy hiếp khiến người ta không dám từ chối.

Chỉ là hôm nay Phong Nhận có chút khó chịu, không những hừ lạnh một tiếng mà còn sẵn giọng đáp.

"Tôi là con chó con của nhà cậu sao? Để cho cậu gọi thì đến, đuổi thì đi. Hôm nay tôi đã tuốt sủng ra đến nơi, những tưởng có một đêm hạnh phúc với em gái tươi mát, tất cả đều bị cậu phá đám. Hôm nay đừng hòng tôi giúp cậu!"

"Thật không giúp?"

Dương Ngan Phàm bên đây lạnh giọng xuống, hồ hững hỏi một câu. Một câu này vậy cũng đủ đem linh hồn của Phong Nhận run rẩy một chút, nhưng vẫn cố mạnh miệng.

"Đúng!"

"Tốt lắm! Chọn lựa xong đừng hối hận. Trước đây tôi quên nói với cậu một việc, vài hôm trước tôi vừa kí một hợp đồng hợp tác với tập đoàn Di Đình. Hình như là cô tiểu thư tập đoàn đó rất nhớ đến cậu thì phải. Tôi vẫn chưa nói cho cô ta biết chỗ ở của cậu, lát nữa tôi liền gọi điện..."

"Khoan... Khoan đã... Giúp cậu là được chứ gì! Cậu sao có thể bán đứng anh em như vậy! Mau nói đi, cần giúp cái gì!"

"Nếu như cậu luôn thức thòi như vậy thì tốt. Tôi chỉ muốn hỏi Đại Hồng Bào ngâm thảo dược có chuyện gì hay không?"

Dương Ngan Phàm vừa nói vừa với tay vào ấm trà, lấy lên một cọng thảo dược xao khô bị ngâm trong nước nở ra, cẩn thận nhìn kĩ, ánh mắt càng trở nên thâm thúy.

Phong Nhận bên kia nghe câu hỏi liền ngẩn người, một hồi lâu liền hỏi.

"Cậu gọi chỉ hỏi cái này?"

"Đúng!" Dương Ngan Phàm gật đầu.

"Nếu như vậy không vấn đề gì. Mà để chắc chắn hơn thì ngày mai cậu đưa mẫu nước trà cho tôi đi. Trà thêm thảo dược có tác dụng bồi dưỡng thân thể, nhưng cũng tùy cách chọn thảo dược thế nào nữa!"

"Được! Mai tôi đến chỗ cậu!"

Dương Ngan Phàm hẹn thời gian xong liền cúp điện thoại, đem mẫu thảo dược trên tay quăng vào thùng rác rồi mới lấy một túi nilon cẩn thận đổ cả nước trà và bã thảo dược vào trong. Ánh mắt thấp thoáng ẩn hiện một tia sáng mờ đục mà âm trầm.

Dương Dương, cô tốt nhất đừng để tôi biết cô gây ra chuyện, nếu không, tôi tuyệt đối không để cô yên!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nữ Pháo Hôi So Với Nam Qua Đường Còn Muốn Khó Sống Hơn... Định Mệnh Bi Ai A~

Chu Ngữ Ngữ từ sớm đã chạy lên phòng. Nhưng có một sự thật là cô không tài nào ngủ được. Đôi mắt tròn mở thật to nhìn lên trần nhà, nỗ lực dùng phương pháp đếm cừu truyền thống để tự thôi miên.

Chết tiệt! Tại sao làm thế nào cũng không thể ngủ được?

Chu Ngữ Ngữ bật người dậy khỏi đệm giường mềm mại mắng to hai tiếng. Quà quyết ôm lấy cái gối nhồi lông vũ đặt vào trong ngực, híp ánh mắt mơ màng tựa như người say rượu.

Tình hình khó khăn đến mức này, ngoài việc bị người anh trai đàn ghét kia ám ra hần là không tìm được nguyên do nào khác hợp lý hơn nữa.

Dương Ngạn Phàm a Dương Ngạn Phàm! Anh đến cuối cùng là nhân vật pháo hôi nào? Tại sao có thể có khí thế đáng sợ như vậy đây?

Tôi _ Chu Ngữ Ngữ này xin thề, tuyệt đối sẽ không ngu ngốc đối đầu anh. Người càng âm trầm lại càng nguy hiểm. Dương Ngạn Phàm rất phù hợp với vị trí số hai những người cần phải tránh né đây!

~~*~*~*

Kết quả sau một đêm mất ngủ của Chu Ngữ Ngữ không còn cách nào khác chính là cô bị muộn học. Khi vừa nhòm người dậy từ trên giường, đồng hồ đã chỉ số 7 giờ 30. Trong khi giờ vào học chính là 7 giờ 15 phút. Thời điểm này cho dù cô có vắt chân lên cổ mà chạy cũng không còn kịp.

Chu Ngữ Ngữ đau khổ muốn khóc rống, không kịp suy nghĩ gì vội vàng lao vào nhà vệ sinh chuẩn bị qua loa. Sau đó chọn đại một bộ quần áo, ôm giỏ sách lao ra ngoài. Tất cả thời gian chuẩn bị và chạy đi không tới hai mươi phút, đối với một siêu cấp trạch nữ lười vận động như Chu Ngữ Ngữ mà nói thì điều này rất xứng đáng được ghi vào kỉ lục Guinness. Đến cả cô còn phải tự phục mình cơ mà.

"Dương Dương, con đi đâu vậy?"

Mẹ Dương nhìn thấy Chu Ngữ Ngữ dùng tốc độ ánh sáng chạy đi không khỏi ngẩn người. Sau đó vội vàng gọi với cô trở lại, gấp gấp hỏi.

"Con muộn học rồi, ngay bây giờ phải đi học!"

Chu Ngữ Ngữ tiện tay với một chiếc bánh mì trên đĩa mẹ Dương đang cầm, vừa bỏ vào miệng vừa trả lời. Tay lại luống cuống cúi xuống buộc dây giày, vì vội vàng mà sợi dây càng nhìn càng không thấy hình thù.

"Khoan đã con gái. Hôm nay không phải ngày nghỉ định kì của WIKI sao?"

"... "

Ngày... Ngày nghỉ? Định kì? Ồ mì gói! Thế nhưng còn có ngày này à???

Chu Ngữ Ngữ rất muốn giơ ngón giữa lên trời mà mắng một tiếng. Nhưng rất may là giáo dưỡng không cho phép cô làm vậy! Thế nên chỉ có thể hung hăng cắn môi, buồn bực rên hừ hừ hai tiếng trong cổ họng.

Tác giả ngôn tình ta dựa vào! Tại sao chi tiết quan trọng như vậy lại không ghi vào trong tác phẩm hả? Báo hại cô chuẩn bị đến quên trời quên đất! Đừng một cái lại phát hiện ra ngày nghỉ! Thật là quá phũ!

Chu Ngữ Ngữ chán nản cào cào tóc, phụng phịu theo chân mẹ Dương trở lại bàn ăn. Chẳng trách hôm nay bà lại không vó gọi cô. Hóa ra bà đã sớm đoán được hôm nay là ngày nghỉ nên mới nhân cơ hội để cô ngủ thêm một chút.

Ai ai ai~

Dương Ngạn Phàm nhìn Chu Ngữ Ngữ ngồi xuống ghế, chân mày hơi nhướng lên thành một đạo đường cong đầy tính khiêu khích khiến người nào đó nuốt vào một bụng khí, phì phò thở ra lại không có chỗ phát tiết.

Người này nhất định là không phải anh trai cô! Nhưng mà sự thật không phải là đúng như vậy sao? Anh ta vốn là con trai của mẹ Dương, so với cô đúng là không một phân huyết thống.

Ba Dương cúi đầu ưu nhã cắt từng miếng thịt xông khói. Môi còn mím chặt vô cùng cương nghị. Có điều nếu như bờ vai mạnh mẽ kia không run lên bần bật vì nhin cười thì còn hoàn mỹ hơn rất nhiều.

A a a... Đến ba ba cũng chê cười cô kia...

Đúng lúc tâm hồn lú của Chu Ngữ Ngữ đang cực kì tổn thương, Vic từ trong phòng bếp bước ra mang theo một phần thịt xông khói vàng rộm thơm lừng cùng cặp móng heo béo ngậy đặt lên bàn cho cô. Ông lên nháy mắt với cô một cái, dùng chất giọng đặc sệt của vùng Trung Âu vui vẻ nói.

"Tiểu thư, buổi sáng vui vẻ! Tiếp năng lượng cho một ngày nào!"

" Ôi Vic, chỉ có mình ông là thương cháu. Cháu nhất định sẽ ăn thật ngon!"

Chu Ngữ Ngữ cảm động muốn rơi nước mắt, từ sớm đã đem chuyện vừa rồi mắt mặt đều quăng hết ra sau đầu. Không có cái gì lâu dài bằng mỹ thực. Đứng trước mỹ thực cho dù quân tử cũng không thể nào khoanh cúi đầu. Huống chi cô vốn không phải là quân tử...

" Móng heo? Không phải động vật đều không ăn thịt đồng loại sao?"

Dương Ngạn Phàm bỏ thịt hun khói đã được cất tinh tế bỏ vào miệng nhắm nuốt, thế nhưng còn không quên hỏi hột nói thêm một câu.

Bàn tay nhỏ của Chu Ngữ Ngữ đang cắt thịt hun khói thoảng run rẩy một cái, mạnh mẽ ngẩng đầu thật hùng hăng trừng mắt lườm Dương Ngạn Phàm. Có người nào có thể cho cô biết, người trước mặt cô đây thật sự còn là đàn ông hay sao?

(Ngữ Ngữ : Khụ khụ, em tưởng anh ấy có phải đàn ông hay không ngoài em ra chị là người rõ ràng nhất... ==)

Khụ khụ ~

Ba Dương che miệng ho khan một tiếng, ánh mắt thâm thúy đảo qua đảo lại giữa hai người. Rất nhanh làm khí thế nung nấu muốn giết người của Chu Ngữ Ngữ bị dập tắt. Cô đáng thương bủn rủn môi, ủy khuất đến mức sắp khóc.

Tại vì sao người bị nhắm đến luôn luôn là cô hả? Người gây chuyện rõ ràng là người kia nha!

Được rồi! Cô nể tình ba ba, quyết định cố gắng chung sống hòa thuận với kẻ quái gở kia một lần. Anh tốt nhất là sống đàng hoàng một chút, nếu không... Nếu không cô cũng không biết cô làm cái gì đâu à nha!

Chu Ngữ Ngữ trong đầu dương cao khẩu hiệu quyết chiến quyết thắng. Quà đám nho nhỏ hướng thẳng lên trời thoát nhìn vô cùng có khí thế. Thật ra trong lòng đã sớm khóc ròng thành hàng nước mắt chảy dài.

Ta dựa vào! Nữ pháo hôi so với nam qua đường còn muốn khó sống hơn!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Công Ty Nhộn Nhịp, Trêu Đùa Mỹ Nam : Tôi Gọi Là Mỹ Nữ...

Ba Dương đặt tờ báo xuống bàn, đẩy gọng kính xuống, nhàn nhạt nói với Dương Ngạn Phàm

" Hôm nay em không phải đi học, con đưa em đến công ty đi! "

" Dạ!"

Dương Ngạn Phàm rũ mắt, không chút suy nghĩ liền đáp ứng. Lời anh vừa nói xong, Chu Ngữ Ngữ đang bê cốc trà sữa ngọt ngào uống một ngụm liền hung hăng sặc một chút. Cái đầu nhỏ nhanh chóng nâng lên, vẻ mặt đáng thương cùng ủy khuất vô cùng hô to.

" Ba ba, con không muốn!"

" Vì sao không muốn? "

Ba Dương nhướn nhướn mày, ánh mắt quét qua Chu Ngữ Ngữ, ngay lập tức bức cho cô đem những từ muốn nói ra miệng liền nghẹn lại, thức thời liền đem lời nuốt xuống.

Bí ai a~

Cô cũng không thể nói là vì cô sợ Dương Ngạn Phàm nên không muốn đi cùng anh ta có phải hay không?

" Báo cáo thủ trưởng, con không có ý kiến! "

Chu Ngữ Ngữ âm thầm rơi nước mắt, cuối cùng vẫn là rất không có tiền đồ mở miệng. Vẻ mặt nịnh nọt đó làm cho Dương Ngạn Phàm ngồi đối diện mẫn cảm môi, vẻ mặt ghen đến đỏ vì phải cố nén cười.

Có ai có thể nói cho hần biết, người em gái không cùng dòng máu này từ lúc nào đã trở nên thú vị như vậy đây?

" Tốt lắm! "

Ba Dương híp mắt, gật đầu hài lòng, tiện thể còn vươn tay xoa xoa đầu nhỏ của con gái. Nếu con bé luôn luôn ngoan ngoãn như thế này mãi thật rất tốt a!

Sắc mặt Chu Ngữ Ngữ ngược lại bị hành động của ba Dương làm trên trán rơi xuống ba vệt hắc tuyến thật dài. Không nói hai lời vội vàng nắm lấy móng vuốt của người ba có chút xu hướng xoa đầu con gái đến nghiền kéo xuống.

Này... Sao cô lại cảm giác ba Dương đối với cô cứ như là đang cung nựng thú cưng nhỉ?

~~*~*~*

" Anh hai, anh không cần miễn cưỡng đưa em đi đâu! Anh cứ đem em đến một quán coffee nào đó là được rồi! Khi anh đi làm về nhớ đón em nha! "

Chu Ngữ Ngữ mặc một chiếc váy bút chì màu hồng nhạt, áo khoác màu trắng sữa ôm lấy thân hình thiếu nữ ngọt ngào chạy theo Dương Ngạn Phàm tiêu sái anh tuấn trong bộ veston Armani được cắt may vô tình tể làm nổi bật thân hình nam tính rắn rỏi, mở miệng ra sức thuyết phục anh.

Dương Ngạn Phàm điềm tĩnh mở cửa chiếc xe Ferrari, quay đầu lại chăm chăm nhìn Chu Ngữ Ngữ. Khóe môi mân thật chặt nhưng lại như cũ không nói một lời nào nháy mắt đã làm không khí giảm xuống mức âm trầm.

Người nào đó quả nhiên bị thái độ của Dương Ngạn Phàm dọa sợ, ngậm miệng không dám nói một câu. Đôi mắt to tròn lăm lét nhìn anh, thật e sợ người này sẽ nổi giận trút xuống trên đầu cô.

Cô biết người này vốn là chẳng yêu thích cô đâu mà!

" Anh hai... "

Chu Ngữ Ngữ nhỏ giọng nói, bàn tay nhỏ bé mân mê góc áo cúi gằm, không dám ngẩng lên nhìn về mặt đáng sợ của anh.

" Cô không thích đi cùng tôi? "

Dương Ngạn Phàm hỏi.

" Ân, không có... "

Không có mới lạ!

Chu Ngữ Ngữ trong lòng âm thầm bổ sung.

" A, cô rất sợ tôi à? "

Dương Ngạn Phàm lại nói.

" Ách, không có... "

Không có mới lạ! Sao anh có thể đoán hay như vậy hả?

" Vậy là chán ghét tôi sao? "

Dương Ngạn Phàm nhướng mày đầy nham hiểm. Về mặt này của anh đúng là làm người ta quá uất nghẹn rồi. Người nào đó vô cùng không có tiền đồ, dĩ nhiên là dùng sức lắc đầu phủ nhận.

" Không có! Không có! Quà thật không có!"

" Như vậy thì lập tức lên xe! "

Dương Ngạn Phàm rút ra kết luận, lui ra một bước nhìn Chu Ngữ Ngữ máy móc leo lên xe. Đợi đến khi cô nghe thấy tiếng đóng cửa xe thì mới kịp hồi thần, mặt mày tái mét đau đớn hô to bốn tiếng.

- - - Bị mê hoặc rồi!!!!

" Không cài dây an toàn sao? Tôi sẽ không thay cô cài đâu! "

" Ách, không cần! Không cần! "

Chu Ngữ Ngữ rút dây an toàn bên hông cài lại, sau mới ngã người xuống nệm ghế mềm mại, âm thầm thở ra một hơi nặng trĩu. Lỡ leo lên lưng cọp thì đành đi cùng cọp thôi!

Dương Ngạn Phàm nhìn về mặt Chu Ngữ Ngữ giống như sắp lên pháp trường. Ngay cả thở ra mà chân mày vẫn như cũ nhúu chặt liền không khỏi hít mắt cười nhạt một tiếng. Lại chủ động tự cài dây an toàn cho mình rồi khởi động xe rời đi. Anh không biết người em gái này vì cái gì đột nhiên thay đổi, nhưng nếu cô ta có ý đồ không tốt, anh nhất định không để yên cho cô ta.

Đoạn đường từ nhà đến công ty không xa lắm, tốc độ xe đi cũng rất bình thường nhưng vì không khí trong xe quá mức bí bách làm cho Chu Ngữ Ngữ cảm thấy một phút đều dài như một năm, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Ai ai ai, nếu chẳng đường này kéo dài thêm chút nữa, cô nhất định sẽ vì bị bệnh tim mà chết a!

Giống như nghe thấy được nguyện vọng nhỏ bé của Chu Ngữ Ngữ, Dương Ngạn Phàm rốt cuộc cũng đã đi tới gara của Dương thị. Cửa xe vừa mở, bóng dáng nhỏ bé của người nào đó đã lao ra ngoài, hai tay giơ lên trời hô to hai chữ vạn tuế.

Dương Ngạn Phàm vừa đến công ty, khí chất trên người vốn đã lạnh lùng lại càng trở nên lãnh lệ. Ánh mắt sắc bén giấu trong cặp kính Gucci vẫn thật mê người đồng thời cũng phảng phất một tia xa cách không thể nói rõ, quay đầu lạnh lùng nói.

"Ồ công ty đừng tỏ ra quen biết tôi!"

Chu Ngữ Ngữ ngoan ngoãn gật đầu, đuổi theo bước chân của Dương Ngạn Phàm. Khóe môi lúc này mới hơi bều ra một đường cong đầy khinh thường.

Lạnh lùng cái gì chứ! Không phải anh mới là người ép buộc tôi đi hay sao?

Sự thật chứng minh, Dương Ngạn Phàm đúng là dạng đàn ông không ra gì. Một mặt đem cô kéo đến nơi khi họ còn gầy này, sau đó mới dùng một cước đạp cô đi, bản thân mình thì thảnh thơi đi vào thang máy CEO đặc biệt đi mất.

Chu Ngữ Ngữ nhìn theo cánh cửa thang máy đóng lại, khóe môi mấp máy cả hai phút không nói thêm được câu gì, rốt cuộc cũng không ngăn được bản thân mình hướng hân hoan cao ngón giữa.

Dựa vào! Dương Ngạn Phàm!

Chu Ngữ Ngữ tức đến dậm chân, buồn bực xách túi, quyết định đi xung quanh công ty một vòng. Anh tưởng anh bỏ tôi ở lại đây thì tôi liền sợ anh?

Đừng có mơ!

Không phải nói Dương thị nhiều nhất là tuần nam mỹ nữ sao? Hôm nay bản tiểu thư nhất định đi trêu đùa mỹ nam!

Dương Ngạn Phàm đáp thang máy dừng lại ở tầng 32. Đây là tầng cao nhất của Dương Thị dành riêng cho một mình anh, bình thường không ai được phép bước vào. Tất cả thư kí làm việc ở tầng 31 cũng chỉ có thể trao đổi công việc với anh qua email. Qua chuyện này cũng đủ biết tính kiêu phách của anh đã đạt đến mức độ nào.

Dương Ngạn Phàm quét thẻ từ mở cửa phòng, thẳng lưng tiến vào bên trong. Anh vừa đặt tài liệu xuống bàn, vừa nghĩ đến vẻ mặt cứng nhắc của người nào đó đột nhiên có một loại xúc động muốn bật cười.

Hình như có vẻ... Ừ, đặc biệt ngốc nghếch...

Tuy anh không thể hiểu được cô ta có ý đồ gì. Nhưng chẳng sao, chỉ cần cô ta nguyện ý diễn kịch, anh liền coi như một trò giải trí. Cuộc sống dạo gần đây vẫn là quá nhàm chán rồi!

Ri... Ri... Ri...

Điện thoại nội bộ đúng lúc này đột ngột vang lên, Dương Ngạn Phàm theo bản năng nhấc máy. Giọng nói vẫn mang theo ý cười chưa kịp tan đi nên nghe qua có vẻ nhu hòa hơn rất nhiều.

"Chuyện gì?"

"Tổng giám đốc, có người phá rồi!"

"..."

Gương mặt tuần tú tiêu sái của Dương Ngạn Phàm không tiếng động chảy xuống ba vạch đen. Anh cũng không kịp nghe tổng cơ trực điện thoại nói rõ liền lập tức chạy xuống dưới.

Thang máy từng chút, từng chút di chuyển, Dương Ngạn Phàm lại càng lúc càng nắm chặt tay. Đợi đến khi xuống được tầng trệt cũng đã là gần năm phút sau đó. Nhấc chân trực tiếp hướng đến phòng tiêu thụ thị trường. Còn chưa đến nơi đã nghe giọng nói quen thuộc vọng ra.

"Mỹ nam à, anh tên gì? Hãy cứ gọi tôi là mỹ nữ đi!"

Chương 18: Kế Hoạch Đền Bù Dài Hạn.

Dương Ngạn Phàm cảm thấy trước trán đã roi đầy vệt hắc tuyến, không chút suy nghĩ liền tóm lấy cổ áo của Chu Ngữ Ngữ, xách cô như xách một con nhái con lồi vào thang máy, để lại đằng sau là một đoàn người đều đang thộn mặt ra, thần sắc đặc biệt ngơ ngẩn.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đợi đến khi mọi người hoàn hồn thì thang máy bên ngoài đã dịch chuyển đến tầng ba. Nữ nhân viên phòng kế hoạch dụi dụi mắt, rất không dám tin vào mắt mình, lẩm bẩm hỏi.

"Vừa nãy tổng giám đốc thật sự đã kéo áo kẻ quái dị kia sao?"

Hình như là... Đúng như thế thật!

Việc đụng chạm hay kéo áo đối với người khác chỉ là những hành động hết sức bình thường, nhưng đối với Dương Ngạn Phàm có bệnh khiết phích cực kì nặng lại là chuyện khác. Nhân viên trong công ty này làm việc thâm niên ít nhất cũng năm, sáu năm nhưng thật sự vẫn chưa nhìn thấy tổng giám đốc chạm vào bất kì ai. Kể cả đối tác cũng chưa từng được bắt tay qua anh ấy đâu.

Thân phận của cô gái kia rốt cuộc là gì? Trong mắt tổng giám đốc thế nhưng đặc biệt như vậy?

Mọi người trong công ty đều đồng loạt không hẹn mà gặp cùng nhau ồ lên, lần đầu tiên túm tụm vào nhau bắt đầu bàn luận về thân phận của cô gái đặc biệt trong lòng tổng giám đốc. Và Chu Ngữ Ngữ cũng thuận lý thành chương trở thành nhân vật phong vân đứng đầu trong truyền thuyết của Dương thị.

Chuyện bản thân đột nhiên nổi tiếng, Chu Ngữ Ngữ một chút cũng không hay biết. Cô chỉ biết rằng mình bị Dương Ngạn Phàm thô bạo quăng lên salon, ngơ ngác khó hiểu nhìn về mặt thối đến mức đen xỉ của anh, vẫn có thể gây thơ vô tội hỏi một câu.

"Anh hai, anh táo bón sao?"

Anh hai, anh táo bón sao?

Anh táo bón sao?

Táo bón sao?

Sao?

Dương Ngạn Phàm ôm đầu, anh có cảm giác anh thật sự gặp phải khác tính rồi. Bây giờ anh rất có niềm tin rằng ông trời chính là phái người ngu ngốc này đến làm khổ anh. Tư duy của cô ta vốn không thể dùng suy nghĩ của người bình thường để đem ra hình dung.

Thật không thể hiểu nổi một người như ba Dương làm sao có thể sinh ra đời một người con gái cực phẩm như vậy!

Dương Ngạn Phàm cắn chặt răng, hung hăng liếc Chu Ngữ Ngữ một cái, sau đó kiềm nén cơn giận tiến về bàn làm việc tiếp tục xử lí tài liệu thông qua email. Tận lực khiến tri giác mình quên đi sự tồn tại của mỗ loi chơi nào đó. Lúc này anh cảm thấy mình đã vô cùng hối hận. Chỉ vì muốn nhìn trộm cười của người nào đó, ai có nghĩ lại là bê đá tự đập chân mình. Anh thật sự có một loại xúc động muốn đóng gói cô đá ngược về nhà.

Chỉ là... Có thể sao? Dĩ nhiên không thể. Ba Dương vẫn còn đang ở nhà ngồi chờ kết quả đâu!

"Cô ngồi yên ở đó, không được đi đâu hết, cũng không thể nói gì. Nếu không.... hừ..."

Dương Ngạn Phàm bỏ lửng câu nói, kèm theo một tiếng hừ lạnh lùng. Quả nhiên đã đem Chu Ngữ Ngữ dọa sợ, khiến cô vội vàng đưa tay ôm miệng, đầu nhỏ liên tục gật xuống như gà mổ thóc. Thái độ ngoan ngoãn lấy lòng thể hiện vô cùng rõ ràng.

Dương Ngạn Phàm đối với việc Chu Ngữ Ngữ thỏa hiệp cũng là hết sức vừa lòng, yên tâm ngồi xuống ghế xử lý tài liệu. Chỉ là chưa được năm phút sau, bên cạnh bàn liền vang lên tiếng đồ vỡ.

Chuyện là thế nào? Dĩ nhiên là Chu Ngữ Ngữ quá ngoan ngoãn, không dám nói tiếng nào nên chỉ có thể miễn cưỡng ngồi yên một chỗ. Lâu lâu sẽ xê dịch tay chân một chút mà thôi.

Còn kết quả à? Dĩ nhiên là quơ quơ một hồi vô tình làm bể đồ rồi!

Dương Ngạn Phàm tròn mắt nhìn bộ ly sứ mà anh thích nhất vừa mới được chuyển đến từ hội đấu giá giờ đã yên vị nằm trên mặt đất với từng mảnh nhỏ

lộn xộn rất không hoàn mỹ. Chân mi lập tức giật giật, chân mày lập tức giật giật, và ngay cả khóe miệng cũng điên cuồng giật giật liên hồi.

" Em... Em không phải cố ý... "

" Tôi biết là cô không phải cố ý.... "

Dương Ngạn Phàm dùng sức thở ra một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi bổ sung.

" Vì dù có ăn gan trời cô cũng chưa chắc dám ở dưới mí mắt tôi lộng hành thế này.... "

" Ách... "

Chu Ngữ Ngữ xoa xoa ngón tay, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển một chút. Nếu như vừa rồi là do cô cố ý, chắc anh ta cũng không biết đâu nhỉ?

" Đi, tôi đưa cô trở về! "

Dương Ngạn Phàm lần này quả quyết đứng dậy, rút áo khoác, lấy chìa khóa xe dẫn đầu đi ra ngoài. Anh nghĩ quyết định của anh thật sự vô cùng sáng suốt, nếu như để cô nhóc này tự do ở công ty, chỉ sợ ngân sách của công ty nhanh chóng sẽ thâm hụt đi một khoản lớn vì đền bù vật tư. Mà chuyện bắt lợi như thế, anh dĩ nhiên không thể trêu vào.

Chu Ngữ Ngữ nghe thấy tin này là người vui vẻ nhất. Việc bị Dương Ngạn Phàm quăng vào phòng làm việc chật hẹp chỉ có hai người là cô và anh ta, hít chung một bầu không khí còn phải xem sắc mặt của anh ta mà không dám động đây dù chỉ một chút làm cô sâu sắc cảm nhận được đó là một cực hình.

Ừ thì, ai bảo anh ta quá đáng sợ mà làm gì? Cô chính là không dám đi trêu chọc người này đây thì đã sao nào? Chu Ngữ Ngữ cô ấy à, con người cũng chẳng phải có gan lớn gì, càng không có tư tưởng tranh đoạt nam chính biến thành nữ chủ vạn người mê. Cô thật sự chỉ muốn làm người bình thường, cả ngày ở trong nhà làm tràch, muốn đọc sách sẽ đọc sách, muốn ăn sẽ ăn, chơi sẽ chơi, vô lo vô nghĩ. Cần gì phải cố gắng phấn đấu để mọi người yêu thích chứ, suy suy tính tính một muốn chết đi được. Thế giới này dù sao vẫn còn có nữ chủ Ngạn Lê, đất diễn của cô, ừm, cứ là con sâu ăn bám trong nhà là được rồi.

Không phải sinh ra trong gia đình giàu có sao? Dương gia hẳn là hoàn toàn đủ sức nuôi một con sâu lười như cô. Ha ha!

Chu Ngữ Ngữ càng nghĩ càng cảm thấy đúng lắm, vui vui về vẻ ngửa mặt lên trời cười to, vừa vặn lại bị Dương Ngạn Phàm nhìn thấy. Ánh mắt người đàn ông anh tuấn nguy hiểm thoáng chốc mị lên một đường, không chút lưu tình vươn tay búng mạnh vào cái trán nhỏ nhắn tron bóng của mỡ phì phức, hừ lạnh một tiếng.

" Cô có vẻ như gây chuyện rất vui vẻ nhỉ? Bộ lý sự kia là tôi đích thân cho người đi đầu giá lên đến năm ngàn ribi. Số tiền này không phải cô nên đền bù cho tôi sao hả? "

" Năm... Năm ngàn ribi? "

Chu Ngữ Ngữ bị con số Dương Ngạn Phàm nói ra dọa cho sợ hãi. Không khỏi mấp máy khóe môi, lâu thật lâu cũng không thể nói ra lời.

Năm ngàn ribi? Cô kiếm ở đâu ra hả? Cô cho dù là tiểu thư nhà giàu cũng không thể một có một số tiền lớn như vậy đi. Giá trị của ribi làm sao có thể tính toán trên người cô hả? Người anh này, quá cay độc rồi!

" Anh hai, em làm sao có được số tiền đó! " Vẻ mặt mếu máo muốn khóc.

" Tôi đương nhiên biết cô không có! "

Biết không có anh còn dám nói ra à?

Trong lòng Chu Ngữ Ngữ hung hăng rửa thảm một tiếng, tức giận đến mức rên hừ hừ nhưng bên ngoài chỉ có thể giả trang thành kẻ đáng thương, nhẹ lấy lòng người anh bá vương. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn đâu a!

Dương Ngạn Phàm thấy vẻ mặt của Chu Ngữ Ngữ giống như không ngoài dự đoán thì đột nhiên nở nụ cười, thần thần bí bí nói.

" Mỗi tuần không phải ba đều đưa tiền cho cô sao? Nhớ phải giao nộp cho tôi, tôi sẽ khấu trừ cô từ từ! "

" Có tính lãi! "

Dương Ngạn Phàm ngừng một chút rồi bổ sung thêm. Chu Ngữ Ngữ trong đầu hung hăng giờ hai ngón tay giữa, mắng to ba tiếng.

" Đồ gian thương! "

Bởi vì chuyện hôm nay, mỡ phì phức nào đó mỗi tuần đều phải luyến luyến tiếc tiếc ôm tiền như bảo vật, đau lòng giao vào tay bá vương nào đó, trong lòng lại khóc không ra nước mắt. Còn chưa vào đời đã mắc nợ rồi, người này rõ ràng là cố ý đến chinh cô đây mà! Không lẽ cô chỉ muốn làm một con rùa nhỏ lười biếng cũng không thể hay sao? Thiên địa a!

Chương 19: Đi Xin Việc Làm.

Chu Ngữ Ngữ nằm vật ra bàn, một chút hứng thú đứng dậy cũng không có. Khí thế trên người sệt giảm như bánh bao bị nhúng nước khiến người đã quen với sự bất nháo của cô có chút không được tự nhiên.

Ngạn Lê từ bên ngoài tiến vào, trên tay mang theo hai phần đồ ăn, đặt trước mặt Chu Ngữ Ngữ một phần, còn tự mình giữ lấy một phần. Sau đó vừa ăn lại vừa liếc mắt nhìn cô, giống như cổ găng bóc một lớp da cô ra tìm hiểu cái gì đấy, có điều ánh mắt vẫn rất e dè và lễ phép.

Sau hơn hai mươi phút trôi qua mà Chu Ngữ Ngữ ngoài thần thờ ra cũng chỉ còn có thần thờ, kết quả đã làm cho Ngạn Lê không chịu nổi, hung hăng nhéo tay cô một cái, khiến người nào đó bị đau đến nhảy dựng, hai mắt to tròn ngập nước như thú cưng bị bắt nạt, meo meo nhìn như tổ cáo bản thân mình là phường ác nhân.

Khóe môi Ngạn Lê ngay tức khắc giật giật, vội vàng vươn móng vuốt đem mắt của Chu Ngữ Ngữ che đi, nấp máy môi khe khẽ an ủi như đang gãi lông một con cún, lời nói hết sức dịu dàng.

"Được rồi, được rồi! Đừng úy khuất như vậy a! Nhanh nói cho tớ biết cậu là bị làm sao rồi! Có chuyện gì xảy ra hay sao?"

"Rõ ràng như vậy à?"

Chu Ngữ Ngữ vươn tay lên xoa xoa hai gò má phúng phính, buồn rầu nói. Ngạn Lê nghe cô lầm nhảm rất không có lưu tình hừ nhẹ một tiếng, nâng tay rút lấy chiếc gương tay nho nhỏ đặt trước mặt cô, ngón tay còn chọt chọt vào vàng trán trơn bóng, hất mặt nói.

"Mau mở to cặp mắt mèo của cậu nhìn thử, cậu lúc này nhìn rất giống mèo bệnh, có biết không hả? Mặt trời nhìn thấy cậu ừ ừ còn muốn lặn luôn kia!"

"Mặt trời chưa lên mà!"

Chu Ngữ Ngữ nghiêng đầu, khó hiểu nhìn bạn tốt Ngạn Lê, cảm thấy cô nàng nói rất không hợp lí. Mặt trời chưa lên, làm sao có thể lặn nha?

"Đó là trọng tâm sao hả? Chỉ là ví dụ có biết không, nhìn cậu một chút sức sống cũng không có kia kia!"

Ngạn Lê bị bắt bẻ liền đỏ mặt, hung hăng vươn móng vuốt kháp lấy hai gò má mềm mại của Chu Ngữ Ngữ giật giật khiến cô đau muốn chảy nước mắt. Vội vàng nghiêng mặt tránh khỏi ma trảo của hổ báo, thức thoi lùi ra một quãng xa, vừa xoa xoa gò má tội nghiệp, vừa cảm tấm gương tay liếc nhìn gương mặt của mình.

Ừ, gương mặt vẫn rất đáng yêu, gò má rất đỏ, này nhất định là di chứng do Ngạn Lê để lại. Cái này không tính, quan trọng là hai mắt và thần thái. Hình như... Quả thật có chút ừ ừ.

Còn có thể không ừ ừ sao? Có thể sao? Đương nhiên không thể a!

Mấy hôm trước Chu Ngữ Ngữ nghe lời Dương Ngạn Phàm nói cơ bản chỉ nghĩ anh ta nói đùa. Tại vì sao à? Tại vì anh ta rất giàu có. Lương tổng giám đốc ở Dương thị một tháng cũng hơn mười ngàn Ribi, năm ngàn ribi thì là cái gì chứ, cơ bản không đáng kể đến.

Thế nhưng, ngay thứ hai đầu tuần, khi cô vừa được ba Dương cho tiền, người này thế nhưng lại không chút lưu tình cầm đi. Còn cô chỉ có thể đau lòng nhìn theo những tờ xanh xanh đỏ đỏ trong tay anh ta, về mặt đúng là khóc không ra nước mắt.

Gian thương này, anh là đang nuôi tình nhân đúng hay không? Thiếu tiền đến mức ngay cả món tiền nhỏ của em gái cũng muốn ăn chặn hả?

Anh... Thật là quá đáng muốn chết mà!

Chu Ngữ Ngữ đem gương mặt méo xẹo đến trường, lại ừ ừ nằm bò trên bàn. Vậy nên rất nhanh bị Ngạn Lê phát hiện, cuối cùng là có một màn đau khổ như thế này đây!

Chu Ngữ Ngữ cúi đầu, buồn bực đem mọi chuyện đều kể cho Ngạn Lê. Không những thế còn xấu xa nói thêm rất nhiều cái khốn tốt của Dương Ngạn Phàm, triệt để đem hình tượng của anh ta đập xuống mức thấp nhất, điển hình của dạng đàn ông cận bã của xã hội.

Sau khi trút hết nỗi lòng, ừm, dĩ nhiên là có thêm nắm bột muối một vài chỗ, Chu Ngữ Ngữ cảm thấy rất hài lòng nhìn vẻ mặt kinh sợ của Ngạn Lê, tự cảm thấy khâm phục khả năng dè bĩu của bản thân.

Dương Ngạn Phàm, tôi mặc kệ anh là nhân vật nam pháo hôi nào trong tiểu thuyết. Nữ chính bây giờ là bạn thân tôi, tôi xem anh sau này thế nào sống đây!

Chu Ngữ Ngữ bị ảo tưởng tưởng là làm mờ hai mắt, không chút giữ ý tứ ngửa mặt lên trời ha ha cười hai tiếng. Thế nhưng cô không hề hay biết, ở bên ngoài từ sớm đã có hai bóng người nam tính cao ngất, tuấn tú ngất trời đứng dựa lưng vào tường, nghe hai người bên trong nói không thiếu cái gì.

"Anh họ, anh nói xem, Dương Dương tại sao lại thay đổi đáng sợ như vậy hả? Trước đây cô ấy cũng không có hào phóng thoải mái như thế này... Hôn nữa, khí chất cũng đột nhiên rất kì lạ, dường như có phần đáng yêu hơn xưa nhiều lần a!"

Lăng Hạo Hiên vừa ôm gờ tường vừa hết sức thú vị quay đầu nhìn Lăng Tử Thần đứng đằng sau, hào hứng nói. Hai mắt đều vì cười mà híp lại thành một đường chỉ nhỏ, đủ thuyết minh tâm trạng vui vẻ của cậu ta hiện giờ.

Lăng Tử Thần dựa lưng vào tường, hai cánh tay rắn chắc đan vào nhau khoanh lại trước ngực. Đôi mắt không nhiều biểu cảm, chân mày thoáng cái rũ xuống, vẻ mặt vẫn rất thản nhiên giống như hoàn toàn không nghe Lăng Hạo Hiên đang nói về cái gì.

Lăng Hạo Hiên đối với thái độ ngàn năm khó gần của Lăng Hạo Hiên không phải mới biết lần đầu tiên, nên một chút cũng không thấy mít lờng, ngược lại là càng nói càng phấn khích.

"Anh à, không phải công ty anh mới mở đang tuyển nhân viên sao? Có suy nghĩ đưa Dương Dương vào làm không? Dù sao cũng là sinh viên của anh, nên giúp đỡ nha!"

"Em lại muốn đi học chính trị học à?"

Lăng Tử Thần nói hết sức lạnh nhạt nhưng cũng đủ làm cho Lăng Hạo Hiên bị ghen. Cậu đành phải không cam lòng ngậm chặt miệng, trong lòng thầm rủa người đang đi càng lúc càng xa bên kia hàng vạn lần.

Người ta có anh trai không phải sẽ được yêu thương chiều chuộng sao? Vì cái gì anh của cậu lại chỉ biết đe dọa cậu như thế này hả? Cứ theo như cậu thấy, người anh này so với người anh của Dương Dương sợ là càng đáng ghét hơn đi!

Không phải muốn hù dọa cậu sao? Cậu mới không sợ! Không phải không thích Dương Dương sao? Cậu đưa cô ấy đến anh còn dám chống à?

Lăng Hạo Hiên buồn bực đá chân một hồi liền rời đi. Trước khi rời đi còn cẩn thận nhấn một tin nhắn. Còn nhấn cho ai à? Đương nhiên là cho bạn thân của nhân vật chính chúng ta rồi!

~~*~*~*

"Tiểu Chu, tớ báo cho cậu một tin vui!"

Ngân Lê ngày hôm sau vừa đến lớp vẫn thấy gương mặt bạn thân ủ dột như cũ, nhưng nghĩ đến tin nhắn hôm qua nhận được liền thấy rất hào hứng, vui vẻ kéo tay bạn tốt chạy ra ngoài.

Chu Ngữ Ngữ bị Ngân Lê kéo đi một đoạn xa, bình thường cô vốn không có nhiều tế bào vận động, đột ngột như vậy làm cô có chút ăn không tiêu, khi dừng lại chính là thở gấp đến hụt hơi. Đôi mắt tròn tròn nhìn người gây họa một chút cũng không hề ý thức đến tội lỗi của mình, gặm gừ nói.

"Cậu tốt nhất nói cho tớ tin tức tốt một chút, nếu không tớ nhất định không để cậu nhìn thấy mặt trời!"

"Cậu gấp gấp cái gì! Không phải ngay lập tức liền nói cho cậu nghe hay sao! Chuyện vui nhé, có công ty đang tuyển dụng nhân viên, yêu cầu không cao lắm, cậu có thể đi làm a!"

Ngân Lê nói với vẻ mặt rất hồ hởi. Chu Ngữ Ngữ thì ngược lại thộn mặt ra, tay nhỏ nâng lên vò vò đầu, buồn bực nói.

"Chuyện này có dây mơ rễ má gì với tớ à?"

Ngân Lê bị sự trì hoãn của Chu Ngữ Ngữ làm cho tức chết, hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái. Nhưng cuối cùng thấy cô quả thật giống như đi trong sương mù, mặc dù cảm thấy hết sức thất bại tuy nhiên vẫn tốt bụng giải thích cho cô.

"Không phải cậu nói hiện giờ cậu đang thiếu tiền sao? Không có tiền thì đành đi làm thôi!"

"Ách... Cũng đúng ha! Nhưng thật sự tuyển dụng rất dễ à? Tớ mới là sinh viên năm ba, chưa có kinh nghiệm..."

Chu Ngữ Ngữ vẫn thật lo lắng, trước đây cô đã xác định bản thân mình chỉ nên ở nhà làm trạch thôi, bây giờ lập tức phải đi làm, nói thế nào cũng thấy không thích nghi được cho lắm a!

"Làm sao có thể không dễ! Lăng... Ách, tớ nói được là được rồi!"

Ngân Lê hùng hồn khẳng định, quay đầu liền âm thầm vỗ ngực một cái. Vừa rồi cô suýt nữa đã đem tên Lăng Hạo Hiên khai ra, mà quên mất cậu ta đã dạn không thể tiết lộ danh tính. Ai, thật là may mắn quá!

Chu Ngữ Ngữ nghe Ngân Lê nói cũng không có chút nghi ngờ. Cô thì có thể nghi ngờ cái gì? Người ta là nữ chính, nói đúng chắc chắn sẽ đúng a!

Chu Ngữ Ngữ suy tính xong rồi liền gật gật đầu. Bây giờ cô chính là người nghèo, làm sao có thể mặt dày kén cá chọn canh. Có chỗ đi làm là đã tốt lắm rồi, ít nhất, có thể nuôi được đến khi cô trả hết nợ cho người anh đáng hận kia.

Dương Ngạn Phàm, anh cứ chờ mà xem!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Phỏng Vấn Chớp Nhoáng. Mình Thật Sự Được Nhận À?

Chu Ngữ Ngữ năm nay đã hai mươi một tuổi, là sinh viên đại học năm thứ ba. Về tình về lý thì đã có thể đi thực tập rồi, chẳng qua cô trước đây đối với việc này chẳng mấy quan tâm nên bây giờ đi xin việc làm đúng là như tờ giấy trắng, cảm thấy có chút khó khăn cũng không được tự nhiên.

Tất cả cũng đều tại cái người đáng ghét Dương Ngạn Phàm kia. Anh ta rõ là không muốn cô được sống hạnh phúc mà. Bình thường cứ nói cô bày mưu đặt kế, trong khi anh ta thì tâm đen dạ tối muốn chết, sao lại không nói gì đi!

Được! Chỉ cho quan đốt lửa mà không cho phép dân thấp đèn đúng không? Bản tiểu thư mới không cần a! Đợi đến khi cô xin được việc làm, giải quyết vấn đề kinh phí đi, cô sẽ khiến anh ta đẹp mặt!

Chu Ngữ Ngữ vừa cảm hồ sơ xin việc vừa tưởng tượng ra một viễn cảnh hạnh phúc trong tương lai, rất nhanh liền ngửa đầu lên trời cười không khép miệng được. Cô là tiểu nhân đấy, YY trong suy nghĩ chẳng lẽ còn không cho phép?

Sự thật chứng minh, lối suy nghĩ đầy mùi ảo tưởng sức mạnh của cô một chút cũng không ảnh hưởng gì đến Dương Ngạn Phàm bên kia, mà ngược lại làm cho người bạn tốt đang đi cạnh cô hải hùng đến mức nổi vài lớp da gà.

Ngạn Lê đưa tay hung hăng phui phui, khoe môi liên tục giật giật nhìn về mặt của Chu Ngữ Ngữ. Ừ, không phải là cô có thành kiến với bạn bè, nhưng là về mặt của cậu ấy lúc này hết sức dễ tiện!

"Tiểu Chu, không phải tớ nói cậu, nhưng mà cậu có thể đẹp biểu hiện này qua một bên được không, nhìn rất sát phong cảnh đấy!"

Ngạn Lê gãi gãi đầu, cuối cùng cũng không nhịn được nói. Lời vừa nói ra lập tức rước lấy cái nhìn sắc lẹm của Chu Ngữ Ngữ khiến cô vội vã rùng mình một cái, rất không có cốt khí sửa chữa.

"Không có! Tớ nói là cậu thật xinh đẹp, dù thế nào cũng rất xinh đẹp!"

"Thật sự như thế à?"

Chu Ngữ Ngữ híp mắt hồ hững hỏi lại, nhưng đáy mắt lại rõ ràng như muốn nhấn nhủ "cậu thử nói không phải xem" làm Ngạn Lê thật không biết nói gì, đành phải trái với đạo lý gật gật đầu.

"Thật chứ! Lời tớ nói đáng tin lắm đó!"

Chu Ngữ Ngữ rất hài lòng, liên tục vỗ vai Ngạn Lê ba cái, vui vẻ cầm theo hồ sơ xin việc đã được điền rất kỹ lưỡng bước từng bước cực kỳ hùng dũng. Mặc kệ có được nhận hay không, con người ta cần trước hết là niềm tin.

~~*~*~*

Sự thật chứng minh niềm tin của Chu Ngữ Ngữ là một số tự nhiên có giới hạn. Hôm nay thứ tự phỏng vấn của cô là hai mươi sáu. Nhưng bây giờ mới đọc đến số mười lăm mà tay chân cô đã bắt đầu run rẩy, vụng về không biết đặt ở đâu mới đúng.

Ngạn Lê đối với tâm trạng của Chu Ngữ Ngữ không những không có một chút đồng cảm mà còn liếc mắt xem thường một cái. Bàn tay lưu loát rút lấy điện thoại trong giỏ xách, bấm một dãy số cấp tốc nhấn tin.

[To : Tiểu Quy Từ]

[Cậu đã lát đường xong hết chưa, Tiểu Chu bên này đang lo lắng lắm đây này!!!]

Điện thoại rất nhanh có tín hiệu báo trả lời..

[From : Tiểu Quy Từ]

[An tâm! Mà cậu có nói cho cô ấy là tôi đứng đằng sau không đấy?]

Ngan Lê hừ một tiếng, ngay lập tức nhấn tin trả về.

[To : Tiểu Quy Tử]

[Xem tôi là loại người gì? Đã hứa với cậu không nói liền tuyệt đối không nói!]

Hai người này bên cạnh nhấn tin qua nhấn tin lại, kết quả cuối cùng đương nhiên là Chu Ngữ Ngữ oanh liệt bị bỏ rơi. Mà Ngan Lê cùng Tiểu Quy Tử nào đó lại trao đổi vui đến bất nhạc diệc hồ. Đầu năm nay làm diễn viên chính không sung sướng bằng diễn viên phụ, đặt lên bàn cân chính là không thể so sánh a!

Chu Ngữ Ngữ mang theo tâm trạng lo lắng chờ được đến số hai mươi sáu. Cô không ngần ngại quăng túi xách cho Ngan Lê, còn mình lại cầm theo hồ sơ xin việc bước vào. Có lẽ vì quá căng thẳng, quãng đường không quá ba chục bước chân bị cô biến thành xiêu xiêu vẹo vẹo cực kì khó xem.

Hết cách rồi, ai bảo Chu Ngữ Ngữ nhút nhát làm gì? Cô chính là sợ hãi thế đó, muốn chống lại à!

Người phỏng vấn tất cả có bốn người, ba người đàn ông và một phụ nữ. Cả bốn đều nhìn rất trẻ, nhưng cả người lại toát lên vẻ tri thức và phong độ thành đạt không thể nói rõ.

Trong lòng Chu Ngữ Ngữ lặng lẽ rung lên một hồi chuông cảnh báo. Những người này bề ngoài như vậy có phải sẽ rất khó tính hay không đây?

Cô không muốn a!

" Làm phiền đưa hồ sơ của cô cho chúng tôi! "

Người phụ nữ duy nhất trong nhóm có vẻ ngoài rất xinh đẹp, mái tóc xoăn uốn lộn đầy kiểu cách, kết hợp với gương mặt và ngũ quan sắc sảo vô cùng hút mắt người nhìn. Cặp kính được cô ta đeo theo thói quen thoáng đây lên, một hành động hết sức nhỏ lại trở nên thanh nhã và quý khí cực kỳ.

Chu Ngữ Ngữ nhìn mà quên cả chớp mắt, ngây ngây ngốc ngốc đem hồ sơ đưa cho đại mỹ nữ, liếc qua một cái rồi liếc lại một cái, quả thật không chê vào đâu được. Người đẹp làm cái gì cũng đẹp a, ngay cả đưa tay nhận hồ sơ cũng đẹp như vậy, những ngón tay thon dài này mà đặt trên phím đàn piano, không cần nói cũng biết là quyến rũ cỡ nào!

(Ngữ Ngữ : Em xin mặc niệm cho hai bạn nam chính! Sau này hai anh không những phải đề phòng giống đực mà giống cái cũng phải lo ngại không kém đó...)

" Cô là Dương Dương, năm ba đại học WIKI, ban A, lớp kinh tế? "

Mỹ nữ sau khi gỡ hồ sơ ra vừa nhìn cái tên ở ô đầu liền ngẩng đầu hỏi, ánh mắt lần này chính thức nhìn chằm chằm Chu Ngữ Ngữ khiến cô không được tự nhiên nhưng vẫn theo đúng bản phận gật gật đầu.

" Vâng! Đúng là tôi a! "

Nhận được câu trả lời từ Chu Ngữ Ngữ, lần này không chỉ một mình mỹ nữ mà ba tuấn nam cũng quay sang nhìn cô. Ánh mắt đảo qua đảo lại vài lần liền cười rộ lên.

" Được! Được! Cô đã được nhận! Hai ngày nữa đến báo danh nhé! Cô có thể đến đây làm thêm ngoài giờ học! "

" Ách? Em thật sự được nhận? Đơn giản như vậy? "

Chu Ngữ Ngữ mơ mơ hồ hồ đi ra ngoài, chân nam đá chân chiêu nhìn lên tấm bảng " phỏng phỏng vấn " nên nã bên ngoài mà trong đầu vẫn lặp đi lặp lại một câu hỏi như cũ. Cô ... Thật sự được nhận rồi à? Phỏng vấn ngày nay đều dễ như vậy, hỏi tên xong liền có thể thông qua? A, mà sao bọn họ biết cô học ban A lớp kinh tế nhỉ? Cái đó cô không ghi vào hồ sơ thì phải!

Chu Ngữ Ngữ vừa nghĩ vừa gãi đầu, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Càng thấy không đúng lại càng thấy rối tinh rối mù, đợi đến khi ra khỏi công ty thì trực tiếp quăng ra sau đầu.

Nghĩ nhiều làm cái gì? Được nhận thì chính là được nhận rồi đó! Chuyện tiếp theo liền đến đâu hay đến đó đi!

Không thể không khen Chu Ngữ Ngữ chính là thành phần ruột đẻ ngoài da cao cấp của thế kỷ. Có điều cô nào đâu hay biết từ lúc cô vừa rời đi, nhóm người trong phòng phỏng vấn liền cuộn lên một phen rạo rức.

Mỹ nữ nói : " Đó là chị dâu à? Trong sáng đáng yêu, quả nhiên rất phù hợp với lão đại lạnh lùng! "

Tuấn nam thứ nhất nói : " Theo Tiểu Lăng nói thì đúng như vậy rồi! Tôi còn tưởng lão đại vẻ mặt như tú lạnh sẽ ế đến già, không ngờ nhanh như vậy đã tóm được chị dâu! "

Tuấn nam thứ hai nói : " Tôi chờ xem lão đại bị mất mặt! "

Tuần nam thứ ba nói : " Nhưng đừng quên lời Tiểu Lăng dặn. Lão đại không muốn chị dâu đi làm, nhất định sẽ giả vờ không biết chị dâu, chúng ta trong bóng tối cố gắng chiều có một chút a! "

Tất cả liền nhất trí đồng thanh : " Dĩ nhiên ! "

Người trong cuộc một chút cũng không hay biết, người ngoài cuộc lại muốn loạn thành đoàn. Một hành động rất nhỏ như vậy thế nhưng kéo theo " n " rắc rối trong tương lai, đợi đến khi hoàn toàn chui vào tay giặc muốn khóc cũng không thể ra nước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nấu Cơm Cho Anh Hai...

Ba Dương và mẹ Dương quyết định dắt tay nhau đi du lịch sau những ngày tháng bận rộn và mệt mỏi. Không có bất kỳ tín hiệu báo trước nào liền chuẩn bị đồ dùng tùy thân, đặt vé máy bay đến thiên đường Maldives.

Chu Ngữ Ngữ nhìn theo hai người kéo vali rời đi, anh anh em em hết sức vui vẻ liền có một loại xúc động muốn đập đầu vào tường cho bất tỉnh nhân sự. Ba mẹ thật không có trách nhiệm, bỏ con cái neho nhóc cho ai nuôi rồi sung sướng đi chơi vậy hả?

Dương Ngạn Phàm đặc biệt không có biểu hiện gì, thờ ơ nhìn hai người rời đi, thờ ơ đi vào nhà, ngồi vắt chéo chân trên ghế salon, sau đó thờ ơ lấy một tờ báo lật ra đọc. Những hành động như nước chảy mây trôi này ngược lại càng khiến người nào đó càng thêm khó chịu muốn chết rồi.

Cũng đúng, anh ta thì có gì để sợ hãi, chỉ có con kiến nhỏ đáng thương như cô đây mới sợ bị anh ta nhân lúc không ai nhìn thấy giơ cẳng chân một cước đạp chết mà thôi.

Chu Ngữ Ngữ đầu óc rối loạn đi vào nhà, không nhìn Dương Ngạn Phàm một cái liền cất bước đi lên lầu, chỉ là trước khi cô kịp rời đi đã nghe được giọng nói nhàn nhạt từ phía sau lảng lảng vang lên.

" Đi đâu?"

" Báo cáo anh hai, đi ngủ!"

Chu Ngữ Ngữ vội vàng đứng thẳng lưng, nghiêm túc đáp lại một câu. Phản xạ về mặt hình sự của cô làm Dương Ngạn Phàm hơi ngẩn ra trong phút chốc

Sau đó lại không nhìn được nhếch lên khóe môi cười nhẹ một cái. Bàn tay thoáng nâng lên, kéo áo sơ mi lộ ra đồng hồ thương hiệu Gucci, nhúu mày hỏi.

" Giờ này đã đi ngủ? Chưa đến sáu giờ?"

" Ách? Nếu vậy em nên làm gì đây bây giờ? "

Chu Ngữ Ngữ rối rắm, e dè nói nhỏ. Cô đương nhiên không phải muốn đi ngủ thật mà chẳng qua không muốn cùng Dương Ngạn Phàm hít thở trong cùng một bầu không khí nặng nề này mà thôi. Chỉ là ước vọng nho nhỏ duy nhất đó cũng không thể nào thực hiện kể từ khi giọng nói thanh thúy của anh ta lại lần nữa cất lên.

" Đến giờ ăn tối rồi, đi nấu cơm đi!"

WTH?

" Anh có nhầm không vậy? Không phải còn có Vic sao?"

Đầu bếp nhà hàng chuẩn quốc tế có ở trong nhà còn bắt cô đi nấu cơm. Chơi trò gì vậy?

" Quên không nói, Vic về Mỹ xem mắt rồi, chú Ron cũng đi theo, mấy ngày hôm nay đều phải tự túc!"

" Người làm trong nhà thì sao?"

Chu Ngữ Ngữ xoắn xuýt, cố gắng gờ gạc lại một lần cuối, vẻ mặt đã sắp biến thành màu gan heo nhăn nhúm rồi. Dương Ngạn Phàm chọn đúng lúc này ngẩng đầu lên, lạnh nhạt phun ra từng chữ.

" Tôi cho nghỉ phép hết rồi. Chúng ta không phải tư sản, không thể bóc lột nông nô!"

Bóc lột nông nô em gái anh!

Không bóc lột được người làm liền chuyển qua bóc lột tôi à? Anh không phải tư sản thì ai mới là tư sản?

Chu Ngữ Ngữ điên cuồng gào thét trong lòng nhưng cuối cùng vẫn phải nhẫn nhịn nuốt hết tất cả vào trong, đau khổ lết từng bước vào phòng bếp, biểu tình trên mặt đúng là khóc không ra nước mắt.

Dương Ngạn Phàm, là anh ép tôi, một lát nữa đừng có hòng hối hận. Chu Ngữ Ngữ này cả đời chưa bao giờ lén qua nhà bếp, anh muốn tự ngược, tôi liền tạ tội nguyện cho anh!

~~*~*~*

Gạo...

Một gạo một nước, một gạo hai nước hay một gạo ba nước nhỉ? Sống ăn không ngon, quyết định một gạo bốn nước đi. Không thành cơm thì vẫn có thể ăn cháo.

Thịt bò...

Beastek có vẻ rất ngon miệng, nhưng nấu thế nào? Món ăn phức tạp đòi hỏi IQ não bộ cao như vậy cô không làm nổi. Trong năm cách luộc là dễ nhất. Quyết định bỏ hết tất cả vào luộc đi.

Trứng...

Có thịt bò rồi, trứng có vẻ không cần thiết lắm. Nhưng mỗi thịt bò thì quá đơn điệu. Như vậy chiên thì thêm ba trái trứng vậy. Cái này cô từng thấy người ta làm rồi, đập trứng bỏ vào chảo là xong. Ừm, hình như thiếu cái gì ấy nhỉ?

Canh...

Canh thì rất đơn giản, nhưng hay là đem rau luộc lên ăn thay lại càng có vẻ dễ hơn, vừa có rau vừa có nước luộc chan vào cơm. Ăn như vậy rất tốt. Trong tủ lạnh có xà lách, rửa sạch cho vào nồi là được rồi...

...

Lần đầu tiên nấu ăn của Chu Ngữ Ngữ không có gì bị đổ vỡ, cũng không dẫn tới cháy nổ. Đây có thể là một kết quả rất hoàn mỹ nếu như không ai nhìn thấy những món ăn của cô được bày cẩn thận ra bàn.

Dương Ngạn Phàm đã buông tờ báo anh đang đọc xuống, nhìn chằm chằm vào những vật thể lạ xếp trong đĩa sứ trắng men cao cấp mà phải nỗ lực áp chế lắm khóe môi của anh mới có thể không điên cuồng co giật một giật.

"Cô đảm bảo đây là đồ ăn?"

"Vâng ạ!"

Chu Ngữ Ngữ cầm đũa và chén, gật đầu hết sức chắc nịch. Đây không phải những thứ cô tâm tâm khổ khổ nấu ra sao. Dĩ nhiên gọi là đồ ăn chứ gì!

"Trong cái nồi này là gì? Cơm? cháo? Cả hai đều không phải. Chính xác là chỗ sống chỗ nhão. Cô canh lửa kiểu gì vậy? Thịt bò luộc đến mức queo quắt, một miếng có thể đập cho người ta ngất xỉu. Trứng gà, cô chiên trứng mà không dùng dầu à? Nát bầy như vậy, nấu cho chó ăn sao? Canh? cái này không phải canh. Rau luộc? Xà lách có thể luộc hả? Cô hãy chỉ ra cho tôi thấy trong những thứ này cái gì có thể ăn được đi!"

Chu Ngữ Ngữ bị Dương Ngạn Phàm chỉ ra khuyết điểm của từng món, gương mặt xinh đẹp ngại ngùng nhanh chóng ửng đỏ. Cô nấu tệ như thế à? Nhưng thì sao chứ, cô vốn không biết nấu mà, cũng là anh ép cô, bây giờ nhảy qua xia xối cô là sao? Người này ăn ở quá là thất đức rồi!

Chu Ngữ Ngữ thật có một loại xúc động muốn cầm miếng thịt bò đập ngất người trước mặt. Nhưng cô vẫn phải cố gắng kiềm lòng lại, ánh mắt đảo qua bàn ăn một vòng, lại đảo lại một vòng, cuối cùng chỉ tay vào một cái chén nhỏ ở giữa bàn.

"Cái đó ăn được! "

Thứ mà Chu Ngữ Ngữ chỉ vào không phải gì khác mà chính là chén nước mắm có thêm hai lát ớt tươi. Dĩ nhiên cái này là hàng pha sẵn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Mắt To Trùng Mắt Nhỏ...

Hôm nay là ngày đầu tiên Chu Ngữ Ngữ đi làm. Sáng sớm cô đã phải vội vàng thức dậy, trốn tránh Dương Ngạn Phàm chuẩn bị leo lên xe bus rồi đi.

Kể từ ngày nhìn thấy Chu Ngữ Ngữ nấu ăn, Dương Ngạn Phàm rút được một kinh nghiệm xương máu chính là không nên để cô vào bếp. Bởi vậy mấy ngày hôm nay người đàn ông này đều phải gắng gượng ăn bên ngoài. Việc này đối với người có chuẩn mực ăn uống sạch sẽ như anh ta quả thật là không khác gì một cực hình. Anh bây giờ chỉ có thể cầu mong Vil sớm ngày trở về.

Chu Ngữ Ngữ tùy tiện mua một phần bánh bao nóng và sữa đậu nành ở bên cạnh trạm xe bus. Cô là người thích ăn ngon nhưng cũng không phải là quá cầu kỳ. Nên những ngày Vil không có ở đây, cuộc sống của cô đều trôi qua rất ổn định. So với người nào đó ở nhà thì tốt đẹp hơn rất nhiều.

Bởi vậy mới nói, sạch sẽ quá cũng không có gì tốt.

Công ty mà Chu Ngữ Ngữ xin vào tuy rằng mới thành lập không lâu, nhưng nếu tính xung quanh các công ty dạng vừa lại rất có danh tiếng. Nghe nói tổng giám đốc công ty này là người rất tài năng. Tốt nghiệp bằng MBA ở Harvard, về nước được vài năm liền tính đến chuyện mở công ty. Hơn nữa người này lại có gia thế rất lớn, dường như còn có một chút liên quan đến hắc đạo.

Chu Ngữ Ngữ đối với gia thế của vị tổng giám đốc thần bí hiếm có này từng có một hồi sợ run. Cô nói thế nào thì cũng chỉ là một dân chúng bình thường, cả kiếp trước lẫn kiếp này đều làm ăn lương thiện. Không nghĩ đến kiếp này lại bị dấn vào đường cùng phải làm việc dưới trướng của dân hắc đạo kia.

Thật sự là quá mức đáng sợ mà!

"Tiểu Dương, cô đến sớm vậy!"

Quách mỹ nữ vừa thấy bóng dáng lấm lét của Chu Ngữ Ngữ xuất hiện bên ngoài liền cười híp cả mắt vẫy vẫy tay với cô. Thái độ nhiệt tình thân thiện này làm người nào đó đang có suy nghĩ muốn chạy trốn rất nhanh liền đem những suy nghĩ không có tiền đồ kia đều quẳng ra sau đầu, hi hi ha ha tiếp chuyện với Quách mỹ nữ.

Người ta đánh giá đến hắc đạo thì đã làm sao? Căn bản là không có ảnh hưởng gì đến cô kia mà!

Quách mỹ nữ tên thật là Quách Gia Gia, hình như cũng tốt nghiệp đại học Harvard, lại là đàn em của tổng giám đốc nên khi cô ấy vừa tốt nghiệp liền đầu quân vào công ty của đàn anh. Về cơ bản chính là hợp tác vui vẻ, hai bên cùng có lợi.

Trong công ty ngoài Quách mỹ nữ ra vẫn còn có ba người khác là Thiệu soái ca, Khương soái ca và Ngô soái ca. Cả bốn người này Chu Ngữ Ngữ đều đã gặp vào ngày phỏng vấn. Tuy cô không hiểu tại sao bọn họ đối với cô nhiệt tình quá mức bình thường, nhưng trong lòng cô cũng không có bài xích. Họ chính là soái ca cùng mỹ nữ đó, đi làm liếc mắt ngó một cái cũng có cảm giác no bụng, vừa vặn làm thỏa mãn tâm tình háo sắc của mỗ cừu non nào đó.

Quách mỹ nữ nhìn Chu Ngữ Ngữ ngồi trên ghế, đôi mắt híp lại thành một đường thẳng, thấp thoáng còn để lộ một tia giả hoạt đầy mưu tính.

Chu Ngữ Ngữ chính là bị ánh mắt này nhìn đến mức toàn thân đều phát run, hai tay theo bản năng nắm chặt, lo lắng nhìn Quách mỹ nữ. Cô ấy không phải là đang tính kế mình chứ?

"Tiểu Dương, cô vì sao lại run rẩy như vậy? Có phải là bị sốt rồi?"

Quách mỹ nữ cười cười sắp lại, gương mặt xinh đẹp phóng đại trước mắt, nụ cười mê hoặc lòng người hiện lên từ cánh môi đỏ rực mỹ lệ mà xinh đẹp.

"Em... Em không sao!"

Chu Ngữ Ngữ bắt đầu thấy hơi hận rồi, cô cảm giác Quách mỹ nữ này là người không đơn giản. Mà cô ấy hình như còn cố tình nhắm vào cô, xem cô giống như một con cừu nhỏ đặt trên bàn mổ chuẩn bị làm nghi thức tế lễ thiêng liêng.

"Tiểu Dương, hỏi em một điều nha, em làm sao quen được lão đại vậy? Lão đại ở bên em có phải là nhiệt tình như lửa hay không?"

Quách mỹ nữ cuối cùng cũng đem điều tò mò nửa ngày hỏi ra, vẻ mặt háo hức cùng chờ đợi đó ngược lại càng khiến Chu Ngữ Ngữ mờ mịt, cô không khỏi vươn tay gỡ gỡ đầu nhỏ, ngây ngốc hỏi lại.

"Lão đại mà chị nói là ai vậy?"

"Em không cần giả bộ đâu! Tiểu Lăng đã nói hết với bọn này về quan hệ của em và lão đại rồi. Cũng không có gì cần phải giấu giếm hết, lão đại không muốn em đến công ty cũng không sao, bọn chị nhất định sẽ bảo vệ em!"

Chu Ngữ Ngữ nghe Quách mỹ nữ tự biên tự diễn một hồi, càng nghe lại càng thấy không đúng. Nhưng không đúng ở chỗ nào thì cô lại không thể nói rõ. Cái gì mà quen biết lão đại? Cái gì mà không muốn cô làm việc tại công ty? Còn cái gì mà sẽ bảo vệ cô?

Những cái đó hình như một chút cũng không có liên quan đến cô thì phải? Còn có Tiểu Lăng gì đó, cậu ta là ai vậy?

Chu Ngữ Ngữ bị Quách mỹ nữ nói đến mơ mơ hồ hồ, từ đầu đến cuối không biết phải phản ứng như thế nào mới đúng. Mãi cho đến khi cô nghe được giọng nói nam tính lạnh lùng phát ra ở phía sau.

" Cô tại sao lại ở đây?"

Hừm?

Giọng nói này, tại sao lại quen thuộc như vậy?

Chu Ngữ Ngữ cứng ngắc xoay người lại, vừa vận nhìn thấy một gương mặt tuấn tú góc cạnh, cả người tản ra một hơi thở lạnh lùng đập vào mắt.

Người này thế nhưng lại là Lăng Từ Thần!

Hai mắt Chu Ngữ Ngữ trừng thật lớn, không thể nào tưởng tượng được tổng giám đốc công ty này lại chính là nam chính đại nhân uy uy vũ vũ. Trong lúc nhất nhất thời rất có một loại xúc động muốn chạy trốn.

Số phận của cô tại sao lại xui xẻo như thế này đây?

Lăng Từ Thần không chút quan tâm đến tâm tình sợ hãi như con cừu nhỏ nhìn thấy sói hoang của Chu Ngữ Ngữ. Anh cho một tay vào túi quần, bước từng bước tiến lại,捏 đôi mắt sâu thẳm không để lộ một tia tình cảm nhìn cô rồi lại chuyển mắt nhìn Quách mỹ nữ đang vội vàng tìm cách lui người trốn tránh, khẽ môi nhẹ nhàng cong lên, hờ hững nói.

" Ai là người tuyên dụng cô ta?"

Quách mỹ nữ bị Lăng Từ Thần tóm gáy không còn cách nào khác đành phải đứng thẳng dậy, vừa gãi gãi đầu lại ha ha cười ngốc hai tiếng, khó khăn lắm mới nghẹn ra được vài chữ.

" Lăng lãnh đạo đại, Tiểu Dương là do cả nhóm thông qua đó ạ! Anh có thấy hài lòng hay không?"

" Từ bao giờ mắt nhìn của các người trở nên kém như vậy rồi? Nhận cả sinh viên chưa tốt nghiệp? Hừm?"

Âm cuối được Lăng Từ Thần đặc biệt kéo dài, thái độ hờ hững nhưng lại không khiến người khác thả lỏng, ngược lại còn thấy rõ được khí thế mơ hồ tản ra chính là sự không hài lòng.

Quách mỹ nữ bị khí thế này của Lăng Từ Thần làm cho sợ hãi đến mức không dám hó hé thêm lời nào. Trong lòng lại âm thầm cắn răng. Tiểu Lăng nói không sai, lão đại chính là không muốn để chị dâu chịu khổ. Chịu qua thời gian này đi, sau đó còn sợ không đề bọ được anh ta hay sao?

" Các người đã tốn công chọn lựa, như vậy hẳn là rất có năng lực đúng không? Chỉ là nếu cô ta làm cái gì sai, các người nên lo lắng cho tiền lương của mình một chút! "

Lăng Từ Thần hừ lạnh một tiếng nhìn Quách mỹ nữ. Ý tứ uy hiếp thể hiện vô cùng rõ ràng khiến cho vẻ mặt của cô nháy mắt xám như tro tàn. Lời nói muốn cầu xin ghen mẫn ở cổ họng nhưng không có cách nào phát ra.

Lão đại, anh thật quá nhẫn tâm đi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thầy À, Em Chỉ Muốn Kiếm Đồ Ăn Thôi!

Chu Ngữ Ngữ nhìn sắc mặt Của Quách mỹ nữ biến thành màu xám tro, thật sự có điểm không đành lòng. Mỹ nữ như hoa như vậy, cô nhìn thấy còn thương, nam chính đại nhân làm sao có thể phũ phàng như vậy nhỉ?

Chẳng lẽ nam chính sinh ra chỉ để làm sinh vật biết đau lòng một mình nữ chính hả?

Chu Ngữ Ngữ vò vò đầu, rất có tư thái tự cho là đúng. Dù sao nữ chính cũng là bạn thân của cô. Anh ta cưng chiều nữ chính cô còn sợ không thể ăn hôi một miếng nào sao?

Chu Ngữ Ngữ thật muốn ngửa đầu cười ha ha vài tiếng. Đợi đến khi tỉnh mộng lại thì đã thấy ánh mắt của nam chính quét về bên này, khiến cô sợ đến mức khóe miệng cứng đờ, vội vàng rút vai về phía sau chiếc ghế, lúm lét đưa đôi mắt to tròn nâng lên nhìn, vẻ mặt thật sự là vô cùng vô tội.

Lăng Tử Thần hít lại mắt lạnh, bước chân nhẹ nhàng di chuyển. Một bước, hai bước, ba bước... Bước chân hướng về Chu Ngữ Ngữ càng gần thì trái tim nhỏ bé của cô lại đập càng nhanh. Âm thanh thỉnh thoảng thỉnh thoảng làm cô tưởng như suốt vỡ lồng ngực.

Biết ngay mà, dính đến nam chính làm gì có giờ khắc nào may mắn cơ chứ? Nữ chính, cậu đang ở đâu, mau đến cứu tớ đi!

Chu Ngữ Ngữ ở trong lòng gào to vài tiếng, đang phân vân xem liệu có nên nhấn điện thoại gọi cho Ngạn Lê để khuyên bảo ông chồng của cô ấy hay không thì Lăng Tử Thần đã dừng lại trước mặt cô. Ánh mắt lạnh nhìn thẳng tưởng như đã găm chặt người cô vào thành ghế, lạnh lùng nói.

"Đi theo tôi vào văn phòng!"

Chu Ngữ Ngữ nghe nói đến vào văn phòng, trong lòng không những không hết sợ mà còn càng thêm hoảng loạn. Không phải ở trên ti vi luôn đề cập đến cảnh giết người trong phòng kín hay sao? Nam chính không phải gọi cô vào phòng rồi thủ tiêu đấy chứ?

A a a a, cô không muốn, không muốn đâu!

Chu Ngữ Ngữ liều chết bám thành ghế, mạnh mẽ muốn chống lại hào quang nam chính chói lóa cả mắt. Chỉ là, nam chính là người như thế nào, thật sự có thể để cho cô toại nguyện sao?

Xin lỗi, tôi về rồi hãy mơ đi!

Chu Ngữ Ngữ bị Lăng Tử Thần tóm lấy, xách đi dễ dàng như xách một con nhái con nho nhỏ không đáng nói. Anh ta đi thẳng vào phòng, đóng cửa rầm một cái, hoàn toàn đem đường về của người nào đó chặt đứt.

Con cừu non ngờ ngạc Chu Ngữ Ngữ sợ đến loạn cào cào, hai tay quơ quơ như người sắp chết trôi, miệng cũng không ngừng la toáng lên cứu mạng. La đến mức mỗ nam chính bắt đầu đau đầu, không chút lưu tình đem cô quăng xuống salon.

"La hét cái gì?"

"Thầy, tay đau, đau quá!"

Chu Ngữ Ngữ bị quăng xuống mà tay vẫn quơ loạn, dĩ nhiên là trong lúc vô tình đã lỡ dè trúng rồi. Gương mặt nhỏ nhăn nheo nheo nhăn nhu như sắp khóc đến nơi, nâng lên bàn tay đã bám lên một mảng lớn. Lời nói phát ra không biết là đang tố cáo hay làm nũng. Thật sự là quá mức ngọt ngào.

Lăng Tử Thần nhũn chặt chân mày, ánh mắt nhìn về mặt nhăn nhu cùng cổ tay bầm tím cơ hồ còn có chút sung lên của cô cảm thấy hết sức bất mãn. Cô ta đến đây thật sự là để đi làm sao? Đa khiếu quý dụng vào liền đau, không phải làm việc gì nặng nhọc cũng có thể bị tai nạn lao động hả?

"Thầy..."

Chu Ngữ Ngữ thấy Lăng Tử Thần vẫn mặt lạnh đứng một bên nhìn, chân mày nhăn lại rõ ràng biểu hiện thái độ không hài lòng thì cảm thấy thật uất ức. Cô nói gì thì cũng là sinh viên của anh ta không phải sao? Cô còn chưa nói đến việc cô là bạn thân của vợ tương lai anh ta đâu. Anh ta vậy mà đối xử với cô không chút lưu tình như vậy đó hả? Chẳng lẽ nam chính sinh ra ngoại trừ tuần mỹ tuyệt luân, lại được bổ sung vàng sáng hào quang thì đều có đi truyền một dòng máu lạnh lệ không giống người sao?

Cô ghét! Cô ghét! Cô hận! Cô hận! Sau này cô nhất định tìm một người chồng cực độ ôn nhu sống thật hạnh phúc cho mà xem!

(Ngữ Ngữ: Em thật không muốn cắt ngang mạch tượng tượng của chị, nhưng mà em xin trình trọng nói cho chị biết. Sự thật là chồng của chị chẳng có anh nào ôn nhu cả. Đều là tổng giám đốc cường thế bá đạo hết, nhưng tất cả đều là cực phẩm trong cực phẩm à nha! Em làm việc đều rất có nhân đạo * mặt cười *)

Lăng Tử Thần nghe tiếng nói nhỏ như muỗi kêu réo rất bên tai, không những không chút thương cảm ngược lại chỉ thấy phiền toái chết đi được. Bản tính anh xưa nay đều rất lạnh lùng, không dễ gì bỏ ra chút tình thương dành cho người khác, lần này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Chỉ là, tiểu yêu phiền phức này nói thế nào cũng là sinh viên đứng lớp của anh, để cô ta tự sinh tự diệt vẫn có chút không hợp lý. Bởi vậy anh không thể làm gì khác hơn là đi tìm hòm thuốc cá nhân lấy ra tuyết thuốc cao, quăng đến bên cạnh cô.

"Thầy, tay em đau, không thể bôi mà?"

Chu Ngữ Ngữ nhìn tuyết thuốc cao, vẻ mặt có chút méo xẹo. Cô có thể dùng một tay mở nắp sao? Dĩ nhiên không thể! Người này sao lại ác độc tuyệt tình đến vậy?

Lăng Tử Thần nâng tay xoa xoa mi tâm, cúi người ngồi xuống salon đem tuyết thuốc cao ra, nặn ra một ít kéo tay Chu Ngữ Ngữ xoa lên. Lực tay của đàn ông cơ bản không thể cùng phụ nữ đánh đồng, cho nên người nào đó bị hành hạ đến mức chết đi sống lại, há miệng liền la.

"Thầy, thầy, thầy, nhẹ, nhẹ, nhẹ tay chút! Đau quá, đau quá, em biết lỗi rồi mà, đau!"

Lăng Tử Thần không hề để ý Chu Ngữ Ngữ la đầu, thản thực đem cổ tay cô xoa bóp một lần. Đợi đến lúc anh buông tay ra thì cổ tay cô đã sưng lên so với vừa rồi một vòng lớn. Người nào đó được thể vừa ôm tay vừa khóc lớn.

"Thầy thật là ác độc! "

"Dương tiểu thư, trên trường tôi là thầy giáo của cô, nhưng ra ngoài tôi có thể xem cô như là gián điệp kinh tế. Cô ở Dương gia hết chỗ chơi rồi hay sao, còn muốn đến đây gây chuyện?"

Lăng Tử Thần cầm tuyết thuốc cao đứng lên đặt trở lại hòm thuốc cá nhân, ánh mắt quét về phía Chu Ngữ Ngữ không chút nhân nhượng nói.

Chu Ngữ Ngữ bị đau không nói, lại còn bị xem là gián điệp kinh tế, uất ức không còn từ nào diễn tả liền há miệng ai oán kêu một tiếng.

"Thầy à, em chỉ muốn kiếm đồ ăn thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Kỳ Án Hành Hạ

Chu Ngữ Ngữ từ sau khi đi làm chính là rơi từ một cái hố sâu thăm thẳm này, xuống một cái hố sâu thăm thẳm khác. Hơn nữa còn là muốn sâu thăm thẳm hơn gấp mấy lần.

Đừng nghĩ không tin tưởng, sự thật chính là như vậy đấy!

Không phải nói cô là sinh viên sao? Thời gian chẳng qua cũng không có nhiều. Nhưng đó là phải nói đến trường hợp đặc biệt tổng giám đốc không phải là giáo viên giám thị môn trực tiếp của cô cơ. Có điều, Lăng Tử Thần không phải giáo viên giám thị trực tiếp của cô à? Câu trả lời là dĩ nhiên rồi!

Đừng quên anh ta dạy ngành gì mà cô học ngành gì chứ!

"Dương Dương, mau đem tài liệu này photo!"

Thư kí tổng giám đốc Mactil đẹp trai anh tuấn như thường lệ xuất hiện ở trong phòng làm việc của Chu Ngữ Ngữ, trước đôi mắt của bao nhiêu người đặt một chồng tài liệu lên bàn của cô. Giương mặt vẫn còn mang theo nụ cười cao cấp phú soái, chọc cho mỡ sắc nữ nào đó nếu là như bình thường đã sung sướng đến đập đầu vào tường.

Chu Ngữ Ngữ lúc này thật sự muốn đập đầu vào tường, nhưng không phải vì trai đẹp Matil đang nhìn cô cười mà là cô có một nỗi xúc động muốn phanh thây Lăng Tử Thần ngay tại chỗ này.

A a a a a , rốt cuộc là bản tiểu thư đắc tội gì ở anh thế hả? Tại sao luôn là tôi, tại sao tôi luôn phải nai lưng ra làm những việc này chứ? Anh đây là không nể mặt nữ chính gì hết có đúng hay không?

Chu Ngữ Ngữ trong lòng tru tréo đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng ngoài mặt vẫn phải bấm bụng tươi cười ôm chồng tài liệu đi ra ngoài.

Được! Được lắm!

Nam chính quả nhiên không hổ danh là nam nam chính, thật sự là rất biết cách hành hạ người mà! Anh hôm nay hành hạ tôi một, sau này tôi nhất định trả lại mười. Không đúng, nên là một trăm, một ngàn lần.

Chu Ngữ Ngữ càng nuôi nấng ý chí trả thù, tâm trạng càng là khóc không ra nước mắt. Lăng Tử Thần cũng đâu phải hôm nay mới dở trò hành hạ cô đâu. Từ ngày đầu tiên anh ta biết cô ở trong này, không phải anh ta cũng sẽ sai Matil đến hành hạ cô. Khi thì pha trà rót nước, khi thì đi in tài liệu, có khi thì bắt sắp xếp lại văn phòng bừa bộn,...

Chu Ngữ Ngữ không thể nào tưởng tượng được tại sao anh ta có nhiều việc để sai bảo cô đến thế. Máy photo ở tầng một, cô lại làm việc ở tầng ba, đi ra ngoài mới phát hiện thang máy hỏng, đi thang bộ xuống thì phát hiện máy photo dán một tấm biển đang bảo trì. Cuối cùng đành phải đi ra ngoài photo. Đi ra ngoài photo trở về Matil lại nói rằng anh ta đưa nhầm tài liệu. Kết quả là phiền phức cô đi thêm một lần nữa.

Phòng trà nước tầng nào cũng có, nhưng máy nước ấm đột nhiên biến mất, hỏi ra mới biết máy nước nóng của tầng một hư, nên đem máy từ tầng ba xuống thay đổi. Mợ, nhất định là cố ý, máy nước nóng tầng một hư tại sao phải dùng máy nước nóng của tầng ba? Câu trả lời cuối cùng là gì, chủ tịch không thích sao?

...

Muôn ngàn loại hành hạ khác nhau từ những công việc hết sức bình thường này thật sự đã có lúc muốn bức Chu Ngữ Ngữ một mối muốn bỏ cuộc. Nhưng khi nghĩ đến làm như vậy ngược lại rất hợp lòng của người kia, vậy nên suy đi nghĩ lại vẫn là quyết định không thêm khuất phục. Để xem, anh còn có thể hành hạ cô đến khi nào...

Sự thật chứng minh, Chu Ngữ Ngữ vô địch cứng đầu, nhưng Lăng Từ Thần rõ ràng không phải dạng vừa. Anh ta đối với quyết tâm của cô không quá để ý, nên hành hạ thì vẫn hành hạ thôi. Từng ngày trôi qua đều không có dấu hiệu ngừng lại, thậm chí còn muốn thăng cấp lên một cấp lại một cấp mới.

Chu Ngữ Ngữ thật sự sắp phát điên!!!

Lăng Từ Thần hành hạ Chu Ngữ Ngữ rõ ràng như vậy, trong công ty không ai không biết. Vấn đề này làm một nhóm người Quách Mỹ Nữ xôm tụ lại với nhau bàn luận một phen.

"Các người có cảm thấy lão đại đối xử với chị dâu hơi quá đáng hay không? Chẳng lẽ Tiểu Dương thật tế không phải chị dâu của chúng ta?"

Quách Mỹ Nữ đẩy nhẹ gọng kính, vẻ mặt nghiêm túc đem vấn đề quần bách bao nhiêu ngày nêu ra.

Khương Soái Ca, người có tên thật là Khương Đệ Soái neho mày, không suy nghĩ liền lập tức phủ quyết.

"Không thể nào, mọi người đã bao giờ thấy anh ấy đặc biệt đối xử với bất cứ ai như thế hay chưa? Trong đây nhất định là có nội tình!"

Ý kiến của Khương Soái Ca liền được sự đồng tình nhất trí của Ngô Soái Ca. Anh ta làm ra vẻ mặt đứng rồi phân tích.

"Mọi người không để ý ánh mắt của lão đại nhìn chị dâu hay sao? Đó rõ ràng là muốn nói, "em ngoan ngoãn về nhà đi, tối anh sẽ đền bù cho em!"

"Cũng đúng, ánh mắt chị dâu ngược lại rất quật cường, rõ ràng là đang muốn đảo chính không chịu khuất phục có đúng hay không?"

Quách Mỹ Nữ và Khương Soái Ca lập tức cảm thấy hứng thú, không khỏi phân tích đến luôn trên người của Chu Ngữ Ngữ. Vừa nói lại vừa hí mắt gật gù ra vẻ "ta đây hiểu hết".

"Xem ra đúng là như vậy rồi, Tiểu Lăng nói không sai, từ ngày chị dâu đến công ty, lão đại rõ ràng chỉ chăm sóc một mình chị ấy, hoàn toàn quên hẳn chúng ta rồi. Không có ách áp bức của anh ấy, chúng ta thật sự là dễ thở không ít đâu!"

Lời Thiệu Soái Ca nói quả thật là như thức tỉnh người trong mộng, nhóm mỹ nhân cứ như vậy nhe răng ra cười đầy nham nhở hoàn toàn đem chuyện bảo vệ người nào đó trước đây ném ra sau đầu.

Lão đại thật là lợi hại, còn có thể nghĩ ra chiêu này làm khó chị dâu. Chị dâu, chị nhất định phải kiên cường lên, vì hạnh phúc của thành viên làm việc cực khổ chúng tôi đây, có biết hay không?

Chu Ngữ Ngữ đang đi photo tài liệu, không có dự báo trước liền hắt hơi mấy cái, cô theo bản năng sờ sờ cánh mũi nhỏ xinh, quẹt quẹt qua lại mấy cái. May hôm nay trời rất ẩm mà, vì cái gì lại giống như bị cảm rồi?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Học Nữ Công Gia Chánh?...

"Lăng Từ Thần... Lăng Từ Thần... Anh là nam chính khôn khéo, khó ưa, đáng ghét... A a a a a, chờ đến khi anh sa vào lưới tình, tôi nhất định để Ngạn Lê hung hăng hành hạ anh..."

Chu Ngữ Ngữ vừa đi vừa mắng, cô nâng tay ôm cái lưng đau nhức, giọng nói càng ác liệt nghiêng răng nghiêng lợi. Được rồi, khinh thường cô làm nữ pháo hôi không có đất diễn nên mới bạo phát khả năng nam thân muốn đuổi cô đi đúng không?

Đừng có mơ nha!

Cô - Chu Ngữ Ngữ, nhất định không dễ dàng chịu khuất phục đâu!

Chu Ngữ Ngữ miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng cô thì từ sớm đã héo như hoa tàn không có nguồn nước. Tự nghĩ đến cuộc sống ở kiếp trước, tuy em trai Chu Lăng của cô hơi độc miệng một chút, hay khinh thường cô một chút, nhưng hẳn vẫn là có cái gì cũng dành phần cho cô đầu tiên, hằng tuần còn chưa bao giờ keo kiệt tiền tiêu vặt của cô, nhìn thấy quán ăn ngon nhất định mua cho cô một phần...

Ai ai ai, những tháng ngày có Chu Lăng bảo bọc bây giờ tuyệt đối không còn nữa, thay vào đó là hai ôn thần ác sát lúc nào cũng hăm he hành hạ bất nạt cô.

Lăng Tử Thần là nam chính cao ngạo, chung tình cho một mình nữ chính thì xem như thôi đi, nhưng Dương Ngạn Phàm thì sao hả? Anh ta không phải là anh trai của cô sao? Không đúng, không phải anh trai ruột. Nhưng mà dù không phải anh trai ruột đi chăng nữa bọn họ cũng cùng lớn lên trong một cái nhà, họ Dương đều cùng từng nét mà...

Nga nga nga, anh ta là anh của Dương Dương mà không phải của cô. Ô, nhưng bây giờ cô cũng là Dương Dương mà!

Ai ai ai, Chu Ngữ Ngữ bị chính lối suy nghĩ không đâu vào đâu của cô làm cho rối rắm một trận. Cuối cùng quyết định không suy nghĩ nữa, tiếp tục kéo lê giỏ sách mở cửa đi vào trong nhà.

Đúng! Không cần suy nghĩ nữa, chuyện tới đâu thì hay tới đó thôi!

Phải, chuyện gì nên tới thì vẫn phải tới!

Chu Ngữ Ngữ đi vào nhà, bật đèn lên, đèn vừa bật cô liền bị một màn trước mắt khiến cho sợ hãi nhảy dựng lên. Cũng không phải cái gì khác, mà chỉ là nhìn thấy Dương Ngạn Phàm không biết từ khi nào đã ngồi trên ghế salon mà thôi.

Bình thường khi Chu Ngữ Ngữ về nhà, Dương Ngạn Phàm hầu như chưa bao giờ có mặt. Đa số thời gian anh đều có tiệc rượu xã giao gì đó, đợi tới lúc anh về nhà thì cô từ sớm đã leo lên giường đắp chăn ngủ kỹ rồi.

Hôm nay bị cái gì lại về sớm như vậy rồi đây hả?

Dương Ngạn Phàm ngồi bắt chéo chân trên ghế salon, một tay tỳ lên thành ghế, chống đầu nhìn ra ngoài, vẻ mặt cực kỳ thư thái thảnh thơi, nhưng khi chất lạnh thoi, nhưng khí chất lạnh lẽo từ trên người anh tỏa ra thì lại khiến cô không cách nào đem những cụm từ tốt đẹp đến hình dung.

Trong lòng Chu Ngữ Ngữ sợ hãi, âm thầm nuốt khan, đôi mắt to tròn đảo loạn, phân vân không biết nên đi lại chào anh ta một tiếng hay là giả vờ như cái gì cũng không thấy trực tiếp đi lên lầu.

Nếu như lại chào anh ta một tiếng, anh ta có làm gì cô hay không? Theo như kinh nghiệm của cô bao nhiêu ngày nay, mỗi lần đối diện với anh cô nhất định sẽ gặp xui xẻo.

Hay là không đi nhỉ?

Cũng không tốt lắm. Anh ta đã ngồi rành rành ở đó rồi, nếu bây giờ cô giả vờ không thấy đi lướt qua, anh ta nhất định cho rành cô thất lễ, khinh thường anh ta. Có khi còn ghi thù với cô nữa. Người này cô thật sự là không muốn chạm vào đâu mà!

Chu Ngữ Ngữ đứng một bên xoắn xuýt, lại không hề hay biết ánh mắt của Dương Ngạn Phàm không biết từ lúc nào đã chuyển qua bên này. Đôi mắt đen tuyền sâu thẳm ngập tràn soái khí quét qua người cô, cuối cùng khước môi mới chậm rãi nhếch lên, hờ hững nói.

"Em gái về rồi à?"

Toàn thân Chu Ngữ Ngữ run lên. Không phải vì cái gì khác mà là vì cụm từ "em gái" cùng với chất giọng lạnh như băng của người kia khiến cho cô không cách nào thích ứng nổi. Phải biết là, từ khi cô xuyên qua đến giờ, đừng nói gọi hai từ "em gái" mặt thiết thế này, một sắc mặt hòa nhã anh ta Dương Ngạn Phàm còn lười thể hiện với cô đâu.

Đột nhiên thay đổi như vậy, nhất định là có mưu đồ!

Chu Ngữ Ngữ cảnh giác nhìn Dương Ngạn Phàm, thấy thân thể thon dài kia từ từ đứng dậy, gương mặt tuấn tú ở góc độ hoàn mỹ càng trở nên mê người. Từng cái giò tay hay nhắc chân cũng đều tỏa ra một hơi thở quý tộc cao quý mà cô không cách nào sánh bằng cho được.

Soái ca...

Chu Ngữ Ngữ bị sắc đẹp Dương Ngạn Phàm làm cho mờ mắt, hai mắt to tròn long lanh chăm chú nhìn chằm chằm từng cử động của anh. Cũng may cô là người có khả năng khống chế vô cùng tốt, nếu không, nước miếng nhất định có xu thế cộng hưởng với trọng trường lực rơi xuống đất rồi..

Quả nhiên là mỹ nam... Mỹ nam cao cấp phú soái...

Dương Ngạn Phàm từng bước tiến về phía Chu Ngữ Ngữ, đến gần mới để ý ánh mắt hoa si của cô nhìn chằm chằm mình, đầu tiên không khỏi ngẩn ra một chút, biểu tình lập tức có chút chán ghét, hừ lạnh lên tiếng.

"Cô không phải có ý muốn loạn luân với tôi đấy chứ? Mau lau nước miếng đi!"

Một lời nói của Dương Ngạn Phàm quả thật là vô cùng sát phong cảnh. Chu Ngữ Ngữ suýt chút nữa không khống chế được vuron chân đá vào mông anh ta. Buồn cười, cô là người biết cảm nhận cái đẹp, việc này cùng việc loạn luân với anh có cơ hội sao?

Đừng nói anh không phải anh ruột, cho dù có là anh ruột cô cũng không thèm làm cái việc làm thất đức kia nha!

Chu Ngữ Ngữ bấu môi, rất không cam lòng đưa tay quệt cằm, cảm thấy không có nước dính mới yên lòng hạ tay xuống. Vẫn là định lực của bản thân cô tốt, nếu thật sự chảy nước miếng không biết còn bị Dương Ngạn Phàm kia chê cười đến mức độ nào. May mắn, may mắn quá!

" Anh hai, anh gọi em có chuyện gì nha? "

Chu Ngữ Ngữ mặc dù bất mãn với Dương Ngạn Phàm nhưng vẫn không có cách nào trực diện khiêu chiến với anh ta. Trong lòng ủy khuất nhưng chỉ còn cách đem móng vuốt thu về, giả bộ làm đứa em ngoan ngoãn trăm năm có một, ngọt ngào hỏi.

" Cũng không có việc gì. Vừa rồi nhìn thấy nội trợ dở tệ của cô, thân là anh hai, tôi thật sự vô cùng lo lắng, vậy nên, từ hôm nay quyết định giúp cô lột xác thành thực nữ, mỗi ngày từ năm giờ đến bảy giờ phải học nữ công gia chánh. Quen tay hay việc, từ từ phát huy thôi!"

Dương Ngạn Phàm nhếch môi cười, làm như thật sự đều là vì suy nghĩ cho Chu Ngữ Ngữ mới đưa ra quyết định trọng đại này.

Khóe môi Chu Ngữ Ngữ co giật một chút rồi ngưng đọng lại thành một biểu tình méo mó. Được rồi, cô đã bảo ở bên người này nhất định sẽ gặp xui xẻo mà! Nhìn xem, cô có nói sai chỗ nào hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Phóng Sự Nhà Bếp, Màn Trình Diễn Thực Nữ Và Chuyên Mục Món Ngon Mỗi Ngày...

" Cũng không có việc gì. Vừa rồi nhìn thấy nội trợ dở tệ của cô, thân là anh hai, tôi thật sự vô cùng lo lắng, vậy nên, từ hôm nay quyết định giúp cô lột xác thành thực nữ, mỗi ngày từ năm giờ đến bảy giờ phải học nữ công gia chánh. Quen tay hay việc, từ từ phát huy thôi!"

Lời nói của Dương Ngạn Phàm vừa vang lên chính là đem con cừu nhỏ Chu Ngữ Ngữ trực tiếp hóa thành đá bào rồi từng chút một tan chảy đổ ầm xuống mặt đất. Nói chung đó là một biểu hiện vô cùng thất bại.

Chu Ngữ Ngữ bị Dương Ngạn Phàm làm cho thất thần một hồi lâu, đợi đến khi cô hoàn hồn lại, liền đưa hai tay lên má, hung hăng vỗ vỗ một chút, cảm thấy hai má truyền đến cơn đau rất tê dại mới quay đầu nhìn anh trai đáng kính vẫn một bộ dạng thành thoi nhìn xem biểu hiện của cô. Khóe môi nhếch lên, cố gắng nặn ra một câu mà ngay cả ngũ âm cũng không được tròn cho lắm.

" Anh hai, anh có phải đối đến mức điên rồi không hả? "

" Tôi chỉ là muốn tốt cho cô. Bây giờ có phụ nữ nào không biết nấu ăn đâu. Đó là cô còn chưa nghe đến, con đường ngắn nhất để bắt lấy tim người đàn ông chính là bắt lấy dạ dày của anh ta hay sao? Tôi thật sự không muốn thấy cảnh cô cả đời này cô độc một mình. "

Cô độc một mình em gái anh!

Chu Ngữ Ngữ này có cô độc một mình cũng ảnh hưởng gì đến anh à? Mà khoan đã, câu vừa rồi nói kiểu nào cũng thấy giống như anh ta đang trừ cô ở giá vậy nhỉ?

Dương Ngạn Phàm, anh thật đủ thâm độc mà!

Chu Ngữ Ngữ thật sự có một nỗi xúc động muốn nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng lại là biểu tình khóc không ra nước mắt. Tiểu thuyết đại thần, tôi trước đây có phải có thù oán gì với ông rồi phải hay không? Nếu như có ông làm ơn cho tôi biết đi, tôi nhất định sẽ sửa đổi mà!

Đường đường là đại tiểu thư của một tập đoàn lớn, sao lại có lúc trôi dạt đến mức phải tự lăn vào bếp như thế này hả? Nếu như cô nói ra liệu có ai dám tin tưởng hay không? Ba, mẹ, chú Ron, chú Vic, con cầu mong các người mau trở về nhà đi mà!

Chu Ngữ Ngữ khóc hết nước mắt, nhưng hình như trời cao không đoái hoài gì đến cô. Vậy nên cuối cùng cô cũng chỉ còn cách cắn chặt hàm răng đi vào trong bếp. Được rồi, anh trai qua một lần, vẫn chưa thấy tổn, như vậy hôm nay tôi liền cho anh trải nghiệm thêm một lần nữa còn đặc sắc hơn trước đó. Để rồi xem, anh nản trước hay là tôi nản trước!

" Đây là sách dạy nấu ăn!"

Dương Ngạn Phàm quăng đến ba quyển sách. Những quyển sách này đều không dày lắm, nhưng trình bày khá đẹp, mô tả cũng rất kỹ càng, còn có hình ảnh minh họa. Nhìn sơ qua cảm giác cũng không khó lắm.

Chu Ngữ Ngữ ban đầu vốn là không mấy tình nguyện, nhưng nhìn sách dạy nấu ăn trước mặt lại không khỏi dâng lên vài phần hứng thú. Đúng vậy nha, nếu như cô có thể nấu ăn ngon một chút, sau này có khi sẽ không bị Dương Ngạn Phàm hành hạ nữa, có khi còn có thể nấu bữa sáng tình yêu dành cho người đàn ông của mình sau này. Không cần nghĩ cũng thấy có một màu hồng cùng mùi mật ngọt quanh quần đùi đây rồi.

Chu Ngữ Ngữ bị suy nghĩ của mình làm cho vui vẻ đến mức cười không khép miệng được. Trong lòng nhất thời có một luồng ý chí chiến đấu không ngừng dâng trào, cuối cùng vẫn là quyết định tỷ mỷ làm theo hướng dẫn trong sách, mọi nguyên liệu đều được cô dựa theo sách sơ chế mà ra. Từng muỗng muối, muỗng đường đều căn chuẩn đến từng hạt một.

Chẳng phải chỉ là nấu ăn thôi sao, có cái gì đáng sợ! Cô không tin cô dựa hoàn toàn vào trong sách mà vẫn không thành công!

Dương Ngạn Phàm đứng khoanh tay, thân hình cao ráo dựa vào cánh cửa bên cạnh phòng bếp, ánh mắt chăm chú dõi theo từng cử động của bóng dáng nhỏ nhả kia. Tinh tế nắm bắt được ý chí chiến đấu trong đôi mắt tròn xoe không ngừng dâng lên hùng lực mà đột nhiên có cảm giác mình từ trước đến nay chưa bao giờ hiểu được người em gái hờ này.

Cô ta không phải là một đứa trẻ quậy phá suốt ngày chỉ biết gây chuyện sao? Cô ta không phải một người suốt ngày mặc những bộ đồ người không ra người, quỷ không ra quỷ hù dọa người khác sao? Cô ta không phải người suốt ngày hao tâm tổn trí nghĩ cách đuổi anh và mẹ ra khỏi Dương gia sao?

Vì cái gì lại tự nhiên biến thành đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời, ăn mặc giản dị, gọn gàng sạch sẽ như vậy. Hơn nữa, hình như còn đặc biệt sợ hãi anh?

Dương Ngạn Phàm nghĩ đến những lúc gương mặt nhỏ bé kia nâng lên, đôi mắt to tròn như hàm chứa nước mắt, nhưng lại quật cường không chảy xuống, vẻ mặt lại còn ngây ngậy ngốc ngếch tựa như là một đứa trẻ thơ. Biểu hiện đó của cô vô tình làm anh càng muốn làm khó cô hơn. Chẳng qua, dù cho anh làm ra chuyện gì, cô hầu như cũng sẽ cắn răng nuốt xuống, nghe theo lời anh mà nụ cười còn tệ hơn cả mèo.

Quả thật là... Rất kỳ lạ!

Dương Ngạn Phàm dường như đã không có cách nào lý giải được người em gái này của mình kể từ khi anh đi công tác trở về. Nhưng không hiểu tại sao, anh càng lúc càng tin cô không phải đang giả bộ, giống như đây mới chính là cô, và cô phải là như vậy mới đúng. Nếu như một ngày anh phát hiện ra, từ đầu đến cuối chỉ là âm mưu của cô, anh nghĩ anh không chỉ thất vọng, mà còn muốn phá hủy cô.

Đây mới chính là cái giá của sự lừa dối!

Dương Dương, mong cô hãy dừng bao giờ cho tôi tìm ra kẻ hờ của cô, nếu không, tôi thật sự sẽ không tha thứ cho cô. Ngay cả khi, ba Dương muốn bảo vệ cho cô đi chăng nữa. Tất cả, đều phải phụ thuộc vào cô mà thôi!

Dương Ngạn Phàm nghĩ xong, lướt mắt nhìn người vẫn đang chìm ngập trong đồng nguyên liệu nấu ăn lần cuối rồi xoay lưng bước đi ra ngoài. Anh nhận ra, anh cũng không đến nỗi bài xích người em gái này lắm, nếu như cô ta thật sự đôi tính, anh cũng có thể nương tay thả cho cô một cửa. Dĩ nhiên, lâu lâu nhăm chán bắt nạt cô một chút cũng không tồi.

Chu Ngữ Ngữ trong nhà bếp không hề hay biết một chút nào về người anh trai đáng kính đang nhắm ánh mắt vào cô. Nếu như cô biết những điều anh ta đang suy nghĩ, nhất định sẽ hoảng sợ đến khóc thét rồi gào to lên.

"Tôi rốt cuộc là có chỗ nào trêu chọc vào anh rồi đây hả? Anh hai à, làm ơn tha cho tôi đi!"

Chỉ tiếc, cô thật sự là cái gì cũng không hề biết!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Sự Trở Lại Của Nữ Pháo Hôi

"Ta là nữ pháo hôi... Ư ư... Ta thật đáng thương.. Ư ư... Ta bị anh hai bắt nạt... Ư ư... Ba mẹ đi du lịch không cần ta... Ư ư..."

Chu Ngữ Ngữ ngồi trong góc phòng, vừa vẽ vòng tròn vừa tui thân hát những lời vô nghĩa. Giọng nói của thân chủ này vốn ngọt ngào, nhưng lời bài hát lại chẳng ra sao, nên càng nghe càng có vẻ ngây ngậy ngốc ngếch không chịu nổi. Điều này khiến Dương Ngạn Phàm - Người vừa mở cửa ra nhứ nhứ chân mày, không chút câu nệ cắt ngang lời cô.

"Dương Dương, một ngày không phát điên cô sẽ chết sao?"

Chu Ngữ Ngữ không hề hay biết Dương Ngạn Phàm sẽ đột nhiên xuất hiện. Vậy nên vừa nghe thấy giọng nói của anh, cô liền giật mình nhảy dựng lên, vội vàng phui phui bàn tay, ngăn đầu mở to đôi mắt tròn xoe, vô tội nhìn anh.

"Anh hai..."

Mau nhìn thấy tôi đáng thương mà thương xót đi!

Chu Ngữ Ngữ gào to trong lòng. Hôm nay cô lại nấu hồng thức ăn rồi, Dương Ngạn Phàm bằng về mặt tiếc không thể rèn sắt không thành thép, đuổi cô lên phòng chờ... Cô còn chưa kịp ăn cơm đâu a! Ít nhất cũng phải gọi cho cô một phần cơm rồi mới đuổi đi có được hay không?

Chu Ngữ Ngữ càng nghĩ càng thấy uất ức lắm. Rõ ràng cô đã làm giống như trong sách chỉ dẫn nha. Nhưng mà tại sao đồ ăn lại không thể xinh đẹp dễ ăn như hình minh họa? Thế mới biết, tất cả mọi thứ đều là lừa dối người khác, cô muốn kiện nhà xuất bản... Sách chỉ dẫn sai sự thực như vậy cũng dám đem đi bán cho người ta sao? Làm ăn thất đức quá mà...

Hu hu hu hu hu...

Về mặt ám ức cùng tội nghiệp như con cừu nhỏ ngây ngốc của Chu Ngữ Ngữ toàn bộ đều rơi vào mắt của Dương Ngạn Phàm, khiến khóe môi anh nhất thời cong lên mà ngay cả anh cũng không hề hay biết.

Được rồi, anh thừa nhận, đứa em gái nhỏ này càng lúc càng đáng yêu! Thật là trêu ghẹo người ta đến bất nạt mà!

" Xuống dưới ăn cơm! Tôi kêu đồ ăn rồi!"

" A? Anh hai, thật không?"

Đôi mắt to tròn của Chu Ngữ Ngữ sáng ngời lên, ngay lập tức nhảy dựng chạy ra ngoài, lấy tốc độ ánh sáng chạy xuống cầu thang, quả nhiên thấy trên bàn ăn đã được bày sẵn đồ ăn thơm nức mũi, đủ thách thức tất cả con sâu thèm ăn trong bụng của cừu nhỏ bé bỏng người ta rồi!

Hắc hắc! Xem ra anh hai này làm người cũng không tệ lắm!

Chu Ngữ Ngữ ngồi vào bàn, đang định kéo lấy phần thịt bò beefsteak về phía mình, ai có nghĩ lại bị Dương Ngạn Phàm vô tình đập một cái, đành phải ngẩng đầu lên, lần nữa dùng gương mặt tội nghiệp nhìn anh.

Anh không phải lại không định cho cô ăn cơm đó chứ? Không có được đâu nha, cô sẽ tố cáo anh bất nạt trẻ vị thành niên... Ai ai ai... Không được, cô từ sớm đã qua tuổi vị thành niên rồi...

Vậy phải làm thế nào bây giờ?

Chu Ngữ Ngữ bên này còn đang xoắn xuýt, Dương Ngạn Phàm bên kia lại vô cùng thoải mái, ánh mắt anh hất về phía nhà bếp, ra lệnh cho cô.

" Dương Dương đại tiểu thư, dường như cô quên mất cái gì đó, thành quả cô tạo ra trong bếp, có phải nên dọn dẹp sạch sẽ rồi hay không?"

Hic... Quả nhiên, người này cũng không phải đột nhiên đổi tính mà!

Chu Ngữ Ngữ cắn chặt môi đi vào phòng bếp, nỗ lực dọn dẹp mớ hỗn độn mình bày ra, trong lòng đem cái tên Dương Ngạn Phàm ra giày xéo năm trăm ngàn lần. Anh trai hờ đúng thật là anh trai hờ, đời nào lại để tâm đến em gái nhỏ bé tội nghiệp như cô đâu, cô là nữ pháo hôi, nữ pháo hôi đáng thương a!

~~*~*

Thật vất vả dọn dẹp xong được nhà bếp, Chu Ngữ Ngữ mệt phờ trở lại bàn ăn. Thật may mắn là Dương Ngạn Phàm không đến nổi ác độc đem đồ ăn của cô xử lý hết, tất cả vẫn đều rất ngon lành, đúng tiêu chuẩn năm sao chờ đợi cô.

Chu Ngữ Ngữ liếm liếm môi mỏng, xoa xoa hai bàn tay vào nhau. Được rồi, nể tình anh có nhân tính như vậy, cô rút lại lời mắng anh vừa nãy a!

Dương Ngạn Phàm chống tay nhìn Chu Ngữ Ngữ ăn như hổ đói, mí mắt bắt đầu giật giật. Anh bắt đầu suy tính xem cô đã phải chịu đói bao lâu rồi, tại sao có thể ăn nhiều đến như vậy? Cô ta không phải là Trư Bát Giới đầu thai nhầm đó chứ?

" Cô đã chịu đói bao nhiêu ngày nay rồi?"

" Bữa nào em cũng ăn đủ cả nha!"

Chu Ngữ Ngữ không hề suy nghĩ liền nói. Cô là người có chủ nghĩa yêu bản thân tuyệt đối, làm sao có thể ủy khuất mình chịu đói được đây? Bữa nào cũng phải ăn đủ, một ngày ba bữa, không thể khuyết thiếu được a!

Dương Ngạn Phàm gật đầu, anh cũng biết cô ta luôn ăn đủ bữa, nhưng mức độ ăn một bữa thế này không phải quá nhiều đi? Nhìn cơ thể cũng không có mấy lạng thịt, vậy thức ăn bình thường ăn đều đi đâu cả rồi?

Dương Ngạn Phàm càng nghĩ càng thấy toát mồ hôi. Tốt nhất Dương gia phải ngày càng giàu có, không thể nào sụp đổ mới tốt. Nếu không, sợ là không thể nào nuôi được con heo nhỏ này đâu!

Một chút tiểu kịch :

(* Ngừ Ngừ : Tiêu chí của một người chồng tốt là gì?

Phàm ca : Kiếm tiền nuôi vợ, tuyệt đối không thể để vợ bị đói!

Chu Ngừ Ngừ : Ý anh là em ăn nhiều à?

Phàm ca : Phải không? Anh chưa nói thể bao giờ?

Chu Ngừ Ngừ : Tối nay thị tắm Thân ca!

Phàm ca : ...

Ngừ Ngừ : Phàm ca, chia buồn với anh a!

Phàm ca : Cô nhanh chóng thay đổi kịch bản!

Thân ca : Rất tiếc không thể!

Ngừ Ngừ : Thật xin lỗi anh! Thân ca không cho phép a! ^^)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tại Sao Nói Xấu Sau Lưng Người Ta Luôn Xuất Hiện Ở Sau Lưng Mình???

"Cậu nói đi, có phải là tớ đã gây thù chuốc oán gì với Dương Ngạn Phàm rồi hay không? Anh ta rõ ràng luôn nhắm vào tớ!"

Chu Ngừ Ngừ gục đầu xuống bàn hưng hăng gào to. Gào xong lại vội vàng ngẩng đầu lên đem bánh mì quét bơ nướng nhét vào miệng, buồn bực gặm hai cái.

Ngạn Lê ngồi bên cạnh nhìn cô ăn bánh mì, trong lòng thấy xót như vừa mất một miếng thịt lớn. Cái đó là bữa trưa của cô mà!

"Chu Chu, tớ nghĩ không phải là cậu gây thù chuốc oán đâu! Nói chính xác là do Dương Dương gây thù chuốc oán thì có a! Cậu chẳng qua xui xẻo thay cô ta gánh nợ thôi!"

Ngạn Lê nhân lúc nói vài lời giảng giải đem bánh mì của mình gom về, hai tay khum lại, cẩn thận che chắn cho bữa trưa yêu dấu tránh cho số phận của bọn chúng toàn bộ chui vào bụng con heo nhỏ ham ăn kia.

Chu Ngừ Ngừ bên này vậy mà lại không hề hay biết hành động giữ bánh mì như gà mẹ bảo vệ gà con của Ngạn Lê. Bởi vì bản thân cô đã bị câu nói phía trước của cô ấy thu hút. Phải nha! Trước đây Dương Dương kia làm nhiều chuyện xấu như vậy, chẳng trách Dương Ngạn Phàm lại ghi thù lên đầu cô. Aiz aiz, cô thật sự là quá mức xui xẻo đi mà!

Chu Ngừ Ngừ cảm thấy vô cùng đau lòng, nhất là khi nghĩ đến số phận tương lai đang mù mịt u tối, thảm thương đến mức không nỡ nhìn kia. Cô không muốn ở đây nữa, không muốn ở đây nữa đâu!

Chẳng qua cô không muốn thì có thể làm gì khác sao? Không thể trở về, cô phải sống suốt đời dưới thân phận con gái của tổng giám đốc tập đoàn Dương thị - Dương Dương. Cái không may mắn nhất là bị Dương Ngạn Phàm kiểm chế mà lại kêu trời trời không nghe, gọi đất đất không thấu... Cô... Cô có nên cân nhắc đến việc chuyển ra ở riêng không đây?

"Dương Dương, cô quả thật rất đáng thương!"

Lăng Hạo Hiên không biết từ đâu xuất hiện buông xuống một câu. Bàn tay cậu với qua, hoàn chỉnh lấy cái bánh mì cuối cùng trong tay của Ngạn Lê nhét vào miệng, một chút cũng không nhìn thấy vẻ mặt tái xanh đang ức chế run rẩy nhìn cái bánh mì nho nhỏ đang mất đi từng miếng một trong tay của cậu.

"Ừm, bánh mì này dở quá!"

Lăng Hạo Hiên ăn hết cái bánh mì mới nhả mày, quăng xuống một câu cảm nhận nhanh chóng khiến cho Ngạn Lê không còn cách giữ được bình tĩnh, hướng cậu hét to.

"Tại sao cậu lúc nào cũng lớn vồn xung quanh chúng tôi hả? Đừng nói với tôi là cậu thích tôi nha?"

"Ngạn Lê, cô suy nghĩ nhiều quá rồi!"

Lăng Hạo Hiên cười ngất lên tiếng, không hiểu sao cậu cảm thấy rất muốn chọc Ngạn Lê tức giận. Nhìn tư thái điềm đạm của cô ấy, thấy thế nào cũng không thuận mắt cho lắm!

Chu Ngữ Ngữ đối diện nghe Ngạn Lê cùng Lăng Hạo Hiên tiếng qua tiếng lại, rất tán thành gật gật đầu nhỏ như già tôi, nói.

"Ngạn Lê, cậu là nữ chính, cậu chỉ có thể thành đôi với thầy Lăng mà thôi, tuyệt đối không thể suy nghĩ đến người khác, nhất là Hạo Hiên nha!"

Người ta là anh em, sẽ loạn luân đó!

Ngạn Lê nghe Chu Ngữ Ngữ nói, biểu tình nhất thời xám xanh, thật sự có loại kích động quay sang đánh cô một trận. Con mắt nào của cô ấy nhìn thấy cô cùng với thầy Lăng có gian tình hả? Người lạnh lùng như thầy Lăng, vừa nhìn thấy cô đã bị dọa sợ đến mức run rẩy, làm sao có thể phát triển thành cái loại kia chứ?

"Dương Dương, cô tuyệt đối không thể nghi ngờ tình cảm của chú tôi dành cho cô! Ngạn Lê tuyệt đối không thể nào làm kẻ thứ ba đâu!"

Lăng Hạo Hiên nghe Chu Ngữ Ngữ nói liền giật mình. Cậu cảm thấy chú cậu nhất định đối với Dương Dương có một chút cảm tình, không phải cô ấy có hiểu lầm gì chứ?

"Này, nội dung tiểu thuyết không phải là như vậy a! Tôi với thầy Lăng tuyệt đối là trong sáng. Các người không thử nhìn gương mặt lạnh lùng của anh ta, nếu thật sự có ngày nào đó tôi với anh ta động lòng thì đầu óc tôi nhất định là đã có vấn đề!"

Chu Ngữ Ngữ cười nói, hoàn toàn không nhìn đến sắc mặt gượng gạo của hai người đối diện. Đến khi không gian xung quanh im lặng đến độ có chút không bình thường thì đằng sau đã có một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Dương Dương, xem ra cô được giáo huấn không đủ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Xao Động Khó Hiểu

"Dương Dương, xem ra cô được giáo huấn không đủ rồi!"

Chu Ngữ Ngữ chỉ cảm thấy sống lưng mình lạnh toát, cô ngơ ngẩn quay đầu nhìn lại, không ngoài dự đoán đã nhìn thấy Lăng Từ Thần đứng đó từ lúc nào. Gương mặt tuấn tú lạnh như điêu khắc không có biểu cảm dư thừa, nhưng chỉ cần nhìn vào liền có thể nhận ra tâm trạng của anh ta lúc này không hề tốt một chút nào. Khí thế nóng hừng hực thể này chạm vào liền có thể bị bỏng đó.

Chu Ngữ Ngữ dựa theo bản năng xoa xoa tay, phui sạch gai ốc đang không ngừng nổi lên nhưng dường như không hề có tác dụng, thậm chí còn làm nổi sợ hãi kéo tới càng nhiều. Cơ mà, cô không phải còn có con át chủ bài là Ngạn Lê sao? Ngạn Lê là nữ chủ thần thánh, cô ấy nhất định sẽ đề ép được khí thế của nam chính đại nhân...

Chu Ngữ Ngữ đột nhiên nhớ ra chuyện này, cô vội vàng quay đầu nhìn lại, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm cái ghế trống không, gương mặt bầu bĩnh không nhìn được đắn ra. Một phút trước trên chiếc ghế này còn có một Ngạn Lê đang vui vẻ bẻ bánh mì, bên cạnh còn có Lăng Hạo Hiên chực chờ cướp bánh mì của cô ấy... Vậy mà bây giờ, bọn họ đều đi đâu cả rồi?

Chu Ngữ Ngữ cảm thấy lòng mình đã sắp biến thành màu tro tàn, thậm chí Ngạn Lê không có chí khí. Không phải dạo trước còn thể thốt luôn ở bên cạnh cô hay sao? Vì cái gì cô ấy vừa gặp nam chính đại nhân tôn kính đã vội vàng chạy như vịt? Cô ấy có còn biết đến cô là bạn không vậy hả?

Chu Ngữ Ngữ đau lòng đến mức khóc không ra nước mắt, chậm rì rì quay đầu lại đối diện với nam chính đại nhân, gương mặt ủ rũ nhanh chóng căng ra, gượng gạo nặn lên một nụ cười, đứng dậy hướng anh ta gấp đầu một góc 60°, cố gắng dùng giọng nói ngọt ngào nhất có thể lấy lòng anh.

"Thưa thầy, chúc thầy buổi sáng tốt lành ạ! Wow, hôm nay em thấy thầy thật sự là vô cùng tuấn tú, anh khí bức người, cao quý vô song ạ! Thầy nói xem, trên đời này làm sao có thể có một người đẹp được như thầy chứ? Thầy đúng là thần tượng số một trong lòng em. Có một người thầy vừa có tài vừa có đức như thầy làm gương em nhất định sẽ không ngừng cố gắng, đem danh tiếng của thầy không ngừng bay xa ạ!"

Chu Ngữ Ngữ nói một thôi một hồi, hoàn toàn không dă động đến nguyên nhân đã khiến cho Lăng Từ Thần tức giận. Về mặt nịnh nọt của cô không hề có kĩ xảo, nhưng chính cái sự ngây ngô ấy lại làm người kia dù biết rõ ràng cô đang giả ngu lại không thể làm gì khác được.

Lăng Từ Thần nhú chặt chân mày, anh có chút không hiểu được tâm trạng của bản thân mình lúc này là gì. Vừa rồi chẳng hiểu tại sao nghe người trước mặt này phủ nhận hoàn toàn mối quan hệ với mình thì trong lòng anh đột nhiên trào dâng cảm giác không cam lòng, có ý muốn răn dạy cô một trận, để cô biết cái gì nên nói, cái gì không...

Nhưng mà, cô phủ nhận hay cô chấp nhận thì có liên quan gì đến anh? Anh khó chịu cái gì? Chẳng phải anh ghét nhất phiền toái hay sao? Cô phủ nhận chứng tỏ cô không có ý định dây dưa với anh, anh lẽ ra nên vì thế mà vui mừng mới phải...

Rốt cuộc thì, cái cảm giác không cam lòng lúc nãy là vì đâu mà có?

Lăng Tử Thần cảm thấy mê man hơn lúc nào hết, môi mím càng thêm chặt, gương mặt từ trước đến nay đã luyện đến mức độ không bộc lộ cảm xúc lần đầu tiên xuất hiện vẻ phức tạp hiếm có. Nếu như lúc nãy Lăng Hạo Hiên không vì sợ hãi mà bỏ chạy, cậu ta nhất định sẽ đứng ở đây trừng lớn hai mắt nhìn, sau đó kích động hô lớn.

"Anh họ, anh thật sự thay đổi rồi!"

Đáng tiếc là Lăng Hạo Hiên lại không có ở đây, mà Chu Ngữ Ngữ lại vì lo lắng mà hoàn toàn không để ý đến biến động nhỏ nhoi này, một mực chỉ cố gắng làm cho Lăng Tử Thần quên đi lời cô nói lúc nãy, đừng để anh ở trên lớp hay công ty có ý hành hạ cô là được. Cô mảnh mai yếu đuối thế này, không thể nào chống chọi thêm một lần khó dễ nào nữa đâu...

Lăng Tử Thần ngẩng đầu, đuôi mắt nhìn chằm chằm Chu Ngữ Ngữ hồi lâu, sau đó không nói một câu nào liền trực tiếp quay lưng rời đi. Để mặc một mình con cừu nhỏ ngờ ngác nào đó vươn móng vuốt gãi gãi đầu. Bỏ đi như vậy rốt cuộc là đã hết giận hay chưa hết giận nhỉ?

Chu Ngữ Ngữ vò đầu một hồi, cảm thấy cái đầu nhỏ của mình vô cùng không có tiền đồ. Được rồi, chuyện không nghĩ được thì trực tiếp bỏ qua đi, quan trọng anh ta còn giận hay không cái gì? Thoát được ngày nào liền hay ngày đó rồi! Nếu như tương lai anh ta nổi hứng lên muốn bắt nạt cô vậy thì... thì... thì tính sau...

Chu Ngữ Ngữ quyết đoán gạt đầu, vươn tay lấy bánh mì Ngạn Lê để lại, hung hăng cắn xuống một miếng lớn, tưởng tượng bánh mì chính là hai người không có nghĩa khí kia, không thể chấp nhận được cắn thêm hai miếng nữa, vừa cắn vừa thờ ơ hừ hừ. Ngạn Lê, cậu được lắm, cậu chính là không đáng mặt nữ chủ a... Thù này tớ nhất định sẽ ghi lên đầu của cậu...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Hôi Chinh Phục Mỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.